
IŞIL IŞIK
ÇATI KATI
TÜNELDEN ÖNCEKİ BEYAZ EV
1. BASKI
30.000 ADET
KORKU - POLİSİYE
YEDİVEREN

YEDİVEREN
Okuma alışkanlığınız...

YEDİVEREN

Çatı Katı

Işıl Işık

Tür: *Korku - Polisiye*

Uyarı

Korku unsurları barındırmaktadır!

© 2022, Yediveren Yayınları

Bu kitabın her türlü basım hakkı,
anlaşmalı olarak Yediveren Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilip alıntı yapılabilir.
İzinsiz hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Gokhan Alperen Bayrak
Yayın Yönetmeni: Samet Baysal
Editör: Samet Baysal - Büşra Unal
Son Okuma: Büşra Girgin - Fatma Aktaş
Kapak Tasarım: Ebru Aydın
İç Tasarım: Sümeyye Celep

Baskı: Ağustos 2022
ISBN: 978-605-269-309-4
Sertifika No: 40142

Matbaa: Çalış Ofset
Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Davutpaşa - Topkapı / İstanbul
Tel: 0212 482 11 04
Sertifika No:45159

Yediveren Yayınları Eğitim Hiz. Tic. Ltd. Şti.
Ticaret Sicil No: 893116
Şenlikkoy Mahallesi, Şehit Muammer Yüzsüren Sk.
No: 17 B Blok D: 2 Florya - Bakırkoy / İstanbul
Tel: +90 212 506 13 84 - 85
www.yediveren.com.tr

ÇATI KATI

TÜNELDEN ÖNCEKİ BEYAZ EV

IŞIL IŞIK

YEDİVEREN

Maybe in another life...

Işıl Işık

@isil.isikk

isilisikdemir

22. Bölüm

"Belki başka bir hayatta... Belki de bu hayatta..." diye içinden geçirdi. Beyaz Ev tüm ihtişamı ve yaşanmışlıklarıyla karşısında duruyordu. Mahalleye yerleştiğinden beri ilk defa evi böyle boş görmüştü. Ne bahçesinde çalışanlar koşturuyor ne de herhangi bir penceresinden insanlar görünüyordu. Bahçe kapısı ilk defa tamamen kapalıydı.

Bakışları hâlen Beyaz Ev'in üzerindeyken hemen arkasından bir ses duydu. Hızla arkasını döndü. Ağaçların arasında bir karartı hissetti. Dikkatini o yöne verince, caddeden Beyaz Ev'e doğru uzanan yolda birisinin ilerlediğini fark etti. Kıyafetlerini düzeltip, bahçe kapısının sol kısmına denk gelen yerdeki minik bir ağacın altında bulunan taşlardan birisinin üzerine oturdu.

Ağaçların arasından genç bir adam belirdi. Kıvırcık sarı saçlarıyla güneş gibi parlıyordu. Zayıf ve uzun boyluydu. Yüz hatlarına bakılırsa en fazla yirmili yaşlarının henüz başında gibiydi. Üzerindeki kıyafetlerin tarzı da aynı yaşı destekliyordu. Yavaş ve tedirgin adımlarla, meraklı bakışlarla Beyaz Ev'e doğru yaklaşıyordu.

Oturduğu yerden genç adamı izledi. Adam önünden geçmesine rağmen kendisini fark etmemişti. Belli ki bütünüyle

Beyaz Ev'e konsantre olmuştu. Kapalı bahçe kapısının önüne kadar geldi. Kapının aralığından bahçeyi süzdü.

Kimdi bu adam? Amacı neydi? Beyaz Ev'i neden kontrol ediyordu?

Genç adamı tepeden tırnağa detaylıca süzdü. Ayaklarından saçlarına kadar inceledi. Kısa sürede adama dair birçok şeyi zihninde fotoğraflayıp kodladı. Artık kim olduğunu sorabilirdi.

"Kime bakmıştınız?"

Genç adam bunu duyunca birden irkildi. Sesin geldiği yöne döndü. Sol tarafında, bir taşın üzerinde kendisine soru soran güzel kadını görünce biraz panikledi.

"Şey... Ben geçiyordum... Ev ilgimi çekti de merak ettim."

Genç adamın gözleri masmaviydi. Bakışlarında ayrı bir derinlik vardı. İstifini bozmadan genç adamı yeniden tepeden tırnağa süzdü. Yüz hatlarını da detaylıca inceleyip zihnine kazıdıktan sonra karşılık verdi.

"Yoksa sen de buraya çökmek isteyen firmalardan mısın?"

Genç adam, "Nasıl yani anlamadım? Çökmek derken?" diye karşılık verdi.

"Bu evi satın alıp yerine Boğaz manzaralı site yapmak isteyen firmalardan mısın?"

Genç adam, "Yok yok, hayır," dedi, "neden öyle düşündünüz ki?"

Genç adamın bocalamasını fark edince kahkaha atarak, "Ben onlardanım da," dedi, "eğer öyle bir niyetiniz varsa sıranızı bekleyin!"

"Yok, benimki tamamen meraktan. Aşağıdaki yoldan geçiyordum, evi böyle ihtişamlı görünce yakından bakmak istedim. Malum, İstanbul'da tarihi evlerin sayısı gün geçtikçe azalıyor."

"Merakını gidermek için evi gezdirmek isterdim ama şu an kimse yok."

Genç adam, "Teşekkür ederim," dedi. Tedirgin bakışları devam ediyordu. Belli ki o da karşısında bir taşın üzerinde oturan kadını merak ediyordu. Merakını gidermek için, "Siz neyi bekliyorsunuz peki?" diye sordu.

"Eve birilerinin gelmesini."

"Eve birilerinin gelmesini derken, terk edilmiş bir yer değil mi burası?"

"Sahibi aylar önce ölmüş. Bizim şirket buraya göz koydu. İşi bana verdiler. Kimseye ulaşamadım. Ben de ara sıra gelip böyle bekliyorum."

Genç adamın kafasının karıştığının farkındaydı. Bunları bilerek yapmış ve söylemişti. Adamın tepkilerini ölçmek ve başka bir amacı varsa öğrenmek istiyordu. Ama adamdan istediği tepkileri alamayınca devam etti.

"Saçma geliyor değil mi burada böyle beklemem? Hem de bir taşın üzerinde."

Adam, genel geçer bir yanıt verdi. "Yani... Biraz..." Uzatmak istemediği her hâlinden belliydi. Kısa bir süre sonra kaçış cümlelerini kurdu.

"Size kolaylıklar dilerim o hâlde. Başka bir gün yolum düştüğünde eğer başarıya ulaşmış olursanız yıkılmadan evi bana gezdirirsiniz..."

Belli ki genç adamı korkutmuştu. Hemen gitmesini engellemek ve biraz rahatlatmak için yüzüne muzip bir gülümseme kondurdu. Daha sonra gülümsemeyi sırıtmaya çevirdi ve karşılık verdi.

"Şaka yaptım... Tabii ki de böyle sık sık gelip burada beklemiyorum. Evi yıkmak gibi bir düşüncem de yok. Evdekilerin hepsi ufak bir olay yüzünden karakola gittiler. Onların dönmesini bekliyorum."

Genç adam karakol kelimesini duyunca yeniden irkildi. Yüzünde merak ifadesi oluştu. Bir süre bekledi. Sormak istediği sorular sanki dilinin ucuna kadar gelmiş ancak son anda vazgeçiyor gibiydi.

"Öyle mi? İyi beklemeler olsun size."

"Teşekkür ederim."

Genç adam geldiği yöne değil de Beyaz Ev'in arkasına düşen ormana doğru yöneldi. Bunu görünce ayağa kalktı ve arkasından seslendi.

"Ormanın içine doğru gitmeni tavsiye etmem. Yakın zamanlarda pek de tekin olmadığı söyleniyor."

Bunun üzerine genç adam durdu. Yine soru sormakla sormamak arasında kaldığı her hâlinden belliydi. Gizemini koruyordu.

Adamdan şüphelendiğini belli etmek için yüzüne manalı bir gülümseme yerleştirerek, "Ne için geldiğini öğrenemedim ama olsun," diye serzenişte bulundu. Hemen ardından tokalaşmak için elini uzattı. "Ben Arden," dedi ve ekledi: "Belli olmaz, belki bir gün yine karşılaşırız."

Şüpheli bakışlarla genç adamı arkasından izledi. Adamın doğru söyleyip söylemediğinden emin olamadı. Tamamen gözden kaybolana kadar bekledi. Daha sonra arkasını dönüp bahçe kapısına doğru adımladı.

Bahçe kapısının önüne gelince durdu. Beyaz Ev'i, çatı katındaki kulelerinden itibaren yeniden izlemeye başladı. İlk defa

böyle kimse yokken Beyaz Ev'i izliyordu. Hafifçe esen rüzgârın ve rüzgârdan dalgalanan yaprakların sesiyle ev sanki ona bir şeyler fısıldıyordu. Ne demek istiyor acaba, diye düşündü. Evin dilini çözmeye çalıştı. Bakışlarını yeniden çatı katına çevirip gözlerini kıstı. Kulaklarını evin fısıltılarına bıraktı.

Bir süre sonra duymaya başladı. Evet, Beyaz Ev ona bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Yanılmıyor ya da gaipten sesler gelmiyordu. Bu fısıltılar, Beyaz Ev'in fısıltılarıydı.

Birçok kişiden Beyaz Ev hakkında farklı farklı hikâyeler dinlemişti. Bizzat içinde yaşayanlardan bile. Çoğunluğu koridorlardan yayılan çığlık seslerini duyduğunu iddia etmişti. Ama şimdi duyduğu sesler çığlıklar değil fısıltılardı. Tane tane, derinden derinden gelen fısıltılar... Akıl veren, nasihat eden yaşlı bir insanın sesi gibi şefkat doluydu. Yaşanmışlıklardan ziyade yaşanacakları söyler gibi bir hâli vardı. Uyarıyordu. Dikkatli ol, hataya düşme, diyordu.

Bakışları iki kuledeyken çoktan hataya düştüğünü fark etti. Aklına ve mantığına hükmedebilen insanların en zayıf noktaları kalpleriydi. Bunu bildiği için ömrü boyunca kalbine taş duvarlar örmüş, üzerine kalın betonlar dökmüş ve sonsuza dek bir mezarın içerisine gömmüştü. Ama geldiği noktada, tüm duvarların yıkılması an meselesiydi. Kapısında merakla beklediği adam; taşı delen ilk su damlası gibi, mezarı parçalayan ince bir ağaç kökü gibiydi. Önce kalbini ardından zihnini bulandırmıştı. Beyaz Ev'in kulelerine bakarken onu ve kendisini görüyordu. Gökyüzüne, özgürlüğe doğru uzanan kuleler sanki o ve kendisiydi. Babil Kulesi'nin Tanrı'ya ulaştığı meçhuldü ancak Beyaz Ev kulelerinin aşka uzandığı bir gerçekti.

Hayır, olmamalıydı. İçinde bulunduğu durumda böyle bir şeye ihtimal vermemeliydi. Peşinde olduğu adamdan hoşlanmamalı,

sevmemeli ve aşka asla imtiyaz tanımamalıydı. Aksi hâlde bulutlara doğru uçarken tepetaklak olup yere çakılabilirdi. Fakat oluyordu. Direnişi bir işe yaramıyordu. Aklı ve mantığıyla bedenini kontrol altına alabiliyor ancak kalbinin ruhuyla birlikte kulelere yerleşmesine engel olamıyordu. Tüm çabaları nafileydi. Kaybettiğini kabullenemiyordu. Artık kabullenmeli ve içindeki sarsıntıyla yüzleşmeliydi: Belki de aşk, ava giderken av tarafından avlanmaktı...

Aynı taşın üzerine yeniden oturdu. Bir süre daha derin düşüncelere daldı. İçindeki sarsıntının zirveye çıktığı bir anda oturduğu taşta gerçek bir sarsıntı hissetti. Minik bir sarsıntı. Bir aracın yaklaşma titremesi... Bakışlarını yola çevirdi. Ağaçların arasındaki yolda bir araç gördü. Dikkatini ön cama verdi. Güneş ışıklarının yansıdığı camın ardından onu gördü. Eren'i.

Eren, Arden'i görünce kocaman gülümsedi. Kalpten, içten ve sahici bir gülümseme... Hızla araçtan inip yanına yöneldi. "Bu ne güzel bir sürpriz!"

Arden, ayağa kalkıp Eren'in yanına koştu. Kollarını açarak sarıldı. "Seni gözaltına aldılar diye duydum Eren! Merak edip buraya geldim. İyi misin?"

Sarıldıkça kendisini bir boşlukta gibi hissediyordu. Ayakları yere değmiyor, rüzgârda savruluyor ve bir türlü dümenin kontrolünü ele geçiremiyordu. Kaderini kendi yazmaya alışmış ve hatta başka insanların kaderi olmuşken; kaderin onu alt etmesine tahammül edemiyordu. Her daim inandığı; kader denilen şeyin kendi yalanlarıyla yazılan bir kitap olduğuydu. Ama şimdi kendini, kaderin gerçeklerle yazdığı bir kitap gibi hissediyordu. Gerçeklerle kaleme alınmış bir kitabın içindeki kocaman bir yalandı. Tıpkı bir kitabın kayıp bir bölümü gibi...

1 YIL 10 AY SONRA

"Aşk, insanoğluna kurulmuş
en büyük tuzaktır..."

1. Bölüm

"Şefim, bu kez istihbarat doğru çıktı. Sanırım Arden'i bulduk!"

Polis memuru Sedat, nefes nefese siyah camlı minibüsün kapısından içeri girmişti. Otomatik kapı henüz kapanmadan, alnındaki teri sağ elinin dışıyla silerek devam etti.

"Ben çok benzettim, bir de sen bak istersen."

Minibüsün içindeki çift yönlü koltuklarda, ters yöndeki cam kenarında oturmuş ve dizüstü bilgisayarının ekranına bakan Başkomiser Emris heyecanlanmıştı. Ancak heyecanını belli etmemeyi başardı. Bakışlarını hemen karşısında oturan Eren'e çevirdi. Eren'in yüzünde daha önce hiç görmediği bir ifade vardı. Bir tutam endişe, bir tutam tedirginlik, bol miktarda öfke ve merak karışımlı bir ifade. "Sanırım Arden'i bulduk!" cümlesi beyninde hâlen yankılanıyor gibiydi.

"Bizim İtalyan harbiden cin çıktı. Herifte şahin gözleri var mübarek. O kadar kalabalığın içinden nokta atışı buldu."

Sedat, bir yandan konuşmaya devam ederken diğer yandan dondurma markası logolu tişörtünü yakasından çekiştirerek dalgalandırıyor ve serinlemeye çalışıyordu.

Sessizliğini bozan Başkomiser Emris, "Emin misin Arden olduğuna?" diye sordu. Yaklaşık iki yıldır Arden'in peşindeydi

ve tek amacı bu cümleyi duymaktı. Artık o an gelmişti. Harekete geçmeden önce emin olmak istiyordu.

"Vallahi şefim ben uzaktan çok benzettim."

Bunun üzerine Emris, "İtalyan'a yaklaşacağımı söyle. Gözünü üzerinden ayırmasın," dedi ve bilgisayarını önündeki mini masaya bırakarak ayaklandı. Otomatik kapının düğmesine bastı.

Emris ile birlikte Eren de ayaklanmıştı. Emris tam kapı açılırken Eren'e döndü. "Sen şimdilik burada kalsan daha iyi olur."

Eren, yüzündeki ifadeyi ve üzerindeki şaşkınlığı koruyordu. Bir süre Emris'in gözlerine baktı. Hiçbir şey demeden kontrol etmekte zorlanmaya başladığı bedenini koltuğa bıraktı.

"Başkomiserim, peki ya biz?"

Emris minibüsten inerken en arka koltuktan seslenen Atlas'tan başkası değildi. Hemen yanında Demir oturuyordu. O da tıpkı Atlas gibi merakla bekliyor ve stresten gözlük çerçevesine dokunuyordu.

"Siz de bekleyin. Duruma göre haberdar ederim."

Los Angeles'ta sıcak bir gündü. Havanın güzelliğini fırsat bilen binlerce kişi, palmiye ağaçlarının sıralandığı bir okyanus sahili olan Santa Monica plajına akın etmişti. Plaj güneşlenenler, denize girenler ve yürüyüş yapanlarla doluydu. Çeşitli yerlerde yüksek müzik eşliğinde dans eden gruplarla, yumuşak kumun üzerinde aerobik gösteriler deneyimleyen insanlar vardı.

Sedat, polo yaka tişörtün içine sakladığı kısa frekanslı telsiz mikrofonun düğmesine bastı ve İtalyan İnterpol görevlisi Lorenzo'yu anons etti. "Şefimle birlikte yaklaşıyoruz."

Orta seviyede Türkçe bilen Lorenzo, "Şefim kim?" diye sordu.

Sedat, "Komiserim işte. Emris Komiserim. Pardon başkomiserim. Artık başkomiser," diye yanıtladı.

Lorenzo, "Tamam. Hedef kuzey yönünde ilerliyor," diye karşılık verdi.

Sedat, "Kuzey muzey deme bana. Kafam karışıyor. Sahile çıkınca hangi yönde ilerleyeceğimizi söyle. Sağa mı sola mı?" diye devam etti.

Lorenzo, "Sağa. Santa Monica İskelesi'ne doğru," diye yanıtladı.

Sedat, "Ha işte bak şimdi oldu. Benim Ferrari'ye atlayıp geliyoruz," dedi. Hemen ardından Emrise döndü.

"Bu çocuğun genel Türkçesi iyi ama mesleki Türkçesi berbat. Hâlen senin şefim olduğunu öğrenemedi. Bir de bana kuzey yönü diyor. Kuzey güney diye tarif mi olur?"

Emris, "Bırak şimdi Lorenzo'yu," dedi, "nereden geçiyoruz?"

Sahil bandındaki butik otellerden birisinin otoparkındalardı. Oteli emekli bir Amerikalı polis işletiyor ve güvenlik birimlerinin ihtiyaçları hâlinde gizli bir şekilde kullanılıyordu.

Sedat, açık otoparkın çıkışını işaret ederek, "Şuradan şefim. Yolu geçip plaja ineceğiz," dedi, "bu navigasyonlar da böyle kafa karıştırıyorlar. Kavşağa gelene kadar sıkıntı yok ama kavşaktan ikinci çıkış üçüncü çıkış dediği an benim kafam orada yanıyor işte."

Heyecanlı adımlarla otopark çıkışına doğru ilerleyen Emris, "Tamam Sedat," diye çıkıştı, "uzatma artık. Ne kadar önemli bir aşamaya geldiğimizin farkında değilsin galiba."

Sedat, "Farkında olmaz mıyım şefim? Elim ayağım titriyor aslında. Sadece heyecanımı dindirmek için konuşuyorum," diye yanıtladı.

Otelin otoparkından çıkıp hemen önlerindeki yola geçtiler. Kaldırımı ve asfalt yolu dikine yürüyerek karşı kaldırıma, sahil bandındaki yürüyüş yoluna geçtiler. Birkaç metre kalabalığın

arasında hızla ilerledikten sonra Sedat, az ötede duran seyyar dondurma arabasını işaret etti.

"Benim Ferrari de hazır bekliyor. Bilerek Ferrari dedim şefim. Bu İtalyan milliyetçi bir çocuk, biraz gaza gelsin diye. Yoksa Hacı Murat derdim."

Sahil bandına çıktıkları andan itibaren Emris gerilmişti. Beline sıkıştırdığı beyzbol şapkasını kafasına geçirdi. Şapkanın içindeki şeffaf kulaklığı kulağına taktı. Üzerindeki Lakers formasını eteklerinden çekiştirerek düzeltti. Formanın altındaki uyumlu şortunu toparladı ve tabancasının kabzasını görünmeyecek şekilde beline soktu. Kalabalığın içinde eğlenen kişilerden hiçbir farkı görünmüyordu. Dondurma arabasının önüne geldiğinde son olarak güneş gözlüğünü taktı.

Dondurma arabasının başında aslen Meksikalı olan bir Amerikalı polis memuru vardı. Tıpkı Sedat gibi üzerine dondurma tişörtü giymişti. Gizli görevler ve takipler için oluşturulan California eyalet ekiplerdendi. İnterpol görevlisi Lorenzo'nun girişimleriyle, çok sayıda Amerikalı sivil polis, Emris'in yönettiği operasyonda görevlendirilmişti.

Sedat, bakışlarıyla ileriyi işaret etti ve arabayı ittirmeye başladı. Amerikalı polis memuru başıyla onayladı ve Sedat'a eşlik etti. Hemen ardından dondurma satarcasına sağa sola seslenmeye başladı.

Emris, dondurma arabasının bir metre gerisine kamufle olmuştu. Arabayı saklanmak için bir sütre olarak kullanıyordu. Her adımında içindeki heyecan büyüyor, yanına gerginlik ekleniyordu.

Sedat, yaka mikrofonunu tuşladı. "Lorenzo, aynı yönde ilerliyoruz."

Lorenzo, "Tamam. Devam edin. Yaklaşık üç dakika sonra görüş açınıza girecek, dikkatli olun," diye yanıtladı.

Emris konuşmayı kendi mini kulaklığından duymuştu. "Üç dakika," diye mırıldandı, "seni yakalamam için sadece üç dakika kaldı Arden!"

Yıllarca birçok operasyona katılmıştı. Hatta birkaç tanesinde tıpkı şimdi olduğu gibi ülke sınırları dışındaydı. Hiçbirinde de soğukkanlılığından ödün vermemişti. Çatışmaya girdiklerinde bile. Ama şimdi heyecandan bacakları titriyor, sanki o üç dakikayı geçiremeyecekmiş gibi hissediyordu. Değil Arden'i yakalamak, ondan bir iz bulmak bile imkânsız görünürken şimdi onu yakalaması an meselesiydi.

Aradan iki dakika geçti. Dondurma arabasıyla birlikte plajın içinde ilerlediler. Sedat, bir süre sonra arkasını dönüp Emris'e plajdaki bir barı işaret etti. Emris merakla bara baktı. Arden'i göreceğini zannetti. Ama baktığı yerde Lorenzo'yu gördü. Bir bar sandalyesine oturmuş, elindeki tabletle uğraşıyor görüntüsü veriyordu. Emris'in kendisine baktığını görünce, "Yaklaşık yüz metre ilerinizde, soyunma kabinlerinin sağ yakasında. Paten kayan grubun içinde," dedi.

Emris hemen bakışlarını ileriye çevirdi. İki yanında sıralanmış palmiye ağaçları olan, patenliler ve bisikletliler için yapılmış pist benzeri yolu gördü. Yol, ilerideki iskeleye kadar uzanıyordu. Yüzlerce kişi yolun üzerinde paten kayıyordu. Kadınların kimisinde mini şort varken, kimisinde de pilili kısa etek vardı. Değişik yönlerde kayan ve slalomlar çizenleri hızla taradı. Hiçbirisini Arden'e benzetemedi. Bunun üzerine, "Çok kalabalık orası, hangi kısımda?" diye sordu.

Lorenzo, "Üç kişi yan yana olan grupta. Üzerinde Baldwin Park CA yazılı polo yaka kırmızı bir tişört var," diye yanıtladı.

Emris bakış yönünü değiştirmeden taramaya devam etti. Üçerli grupları hızla inceledi. İlk grupta kırmızı tişört giyen yoktu. İkinci grupta kırmızıya çalan pembe tişörtlü birisi vardı. Ama yakası polo değildi ve üzerinde yazı yoktu. Üçüncü gruba baktı…

Oradaydı; kırmızı tişört ve Baldwin Park CA yazısı, kalın pembe çerçeveli güneş gözlüğü, altında beyaz renkli ve pilili bir paten eteği…

Kalp atışları hızlanarak kadını süzmeye devam etti. Kadın, yanındaki kişilerle patenli gösteri benzeri değişik hareketler deniyordu. Yüzünü henüz seçememişti. Hızlı adımlarla devam ederken kadın kendi etrafında patenle tam tur döndü. Yüzünü gördü. Kalp atışı zirve noktaya ulaştı. Bu kişi gerçekten de Arden'di.

Yüzündeki o kendinden emin ifade hiç değişmemişti. Saçları, eskisine göre birazcık daha uzundu. Kollarına kadar geliyordu. Ancak yine de eski hâlini rahatlıkla andırıyordu. Atletik vücudundan ve formundan hiçbir şey kaybetmemişti.

"Hedef doğru."

Sedat, arkasındaki Emris'e hiç bakmadan telsizden mırıldandı. "Şefim talimatlarınız nedir? Yakalayalım mı?"

Emris, "Şu an harekete geçmek için erken. Etrafı çok kalabalık. Biraz daha yaklaşmamız gerek," diye yanıtladı.

Lorenzo, "Etrafında dört kişilik bir ekip var. Kutu modellemesi yaptık," diye araya girdi.

Emris, "Tamam, söyle onlara herkes normal adım hızında yaklaşsın. Hedef silahlı olabilir. Diğer insanlar zarar görebilir. Benim hareketimden önce kimse hızlanmasın," dedi.

Lorenzo, Türkçe, "Tamam," dedikten sonra İngilizce konuşmaya devam ederek Arden'in etrafını kuşatan polislere gerekenleri söyledi ve yeniden Türkçe ekledi: "Hedefe kırk beş saniye."

Sedat, "Kırk beş saniye sonra büyük bir sürprizimiz var Arden Hanım!" diye mırıldandı ve saymaya başladı. "Kırk dört, kırk üç, kırk iki..."

Aynı şekilde Emris de içinden saymaya başlamıştı. Geçmek bilmeyecek bir kırk beş saniye onu bekliyordu. Gözünü bir saniye bile olsun Arden'den ayırmıyordu.

Arden, yanındaki diğer iki patenli kızla gayet eğleniyor görünüyordu. Bir bacağını dik tutarken diğer bacağını kırarak sanki buz pistindeymiş gibi hareketler deniyordu. Diğer kızlar da ona eşlik ediyor ve her denemelerinin ardından birbirlerinin komik durumlarına kahkahalarla gülüyorlardı.

Otuz.

Yirmi dokuz.

Yirmi sekiz.

Sedat, yanındaki aslen Meksikalı meslektaşı ile uygun adım marş yürür gibi aynı frekansta adımlar atmaya devam ediyordu.

Lorenzo bardan çıkmış, kumların üzerinde sakin sakin yürüyordu.

Emris, şapkasının siperi ile güneş gözlüğünün üst kısmındaki minnacık aralıktan Arden'i izleyerek ilerliyordu.

Etraftaki diğer dört gizli polis, kapana kıstırır gibi farklı yönlerden hedeflerine yavaş yavaş yaklaşıyorlardı.

Yirmi.

On dokuz.

On sekiz.

Kendi etrafında bir kez daha tur denemesi yapan Arden birden duraksadı. Bedenini hareket ettirmeden kafasını sağa sola çevirdi.

On altı.

On beş.

On dört.

Sedat, elini kaldırıp tabancasını çekmek için hazırlandı.

Lorenzo, açısını değiştirip plajdan piste doğru yöneldi.

Emris, nefesini kontrol etmek ve heyecanını dengelemek için diyafram nefesi almaya başladı.

On iki.

On bir.

On.

Arden, kısa süreli duraksamasını bitirdi. Birden doğruldu ve yanındaki kızlara bir şeyler söyledi. Hemen ardından sağ elini dudaklarına götürdü ve ıslık çaldı.

Emris, Arden'in ıslık çaldığını fark edince yavaşladı.

Arden'in ıslığının ardından, pistteki diğer patenliler Arden'in olduğu yere baktılar. Arden'in yanındaki kızlardan birisi çeşitli el kol hareketleri yaptı. Sanki diğerlerini yanlarına çağırıyor gibiydi. Bunun üzerinde kısa sürede etraflarına onlarca kişi geldi.

Lorenzo, "Neler oluyor?" diye sordu.

Emris, "Yavaşlasın herkes," diye araya girdi.

Sedat, saymaya devam ederken sekizde kaldı. "Yanına kadar geldik, bekliyor muyuz şefim?" diye sordu.

Diğer dört polis yaklaşmaya devam ediyorlardı.

Arden'in etrafındaki kalabalık kısa sürede artmıştı. Yaklaşık olarak otuz kişi bir anda dörderli beşerli gruplar hâlinde

arka arkaya sıralandılar. En ön sıradaki grupta Arden ve arkadaşları da vardı.

Altı.

Beş.

Dört.

Arden'in arkasında bir anda elli kişiye yakın bir kalabalık oluşmuştu. Bu kez geri sayıma Arden başladı.

Üç.

İki.

Bir.

Arden yeniden elini dudaklarına götürdü ve daha yüksek bir sesle ıslık çaldı. Islığın ardından sıralanmış tüm patenliler iskeleye doğru harekete geçerek hızlanmaya başladılar.

Sedat heyecanla, "Şefim, Arden görüş açımdan çıktı. Neler oluyor?" diye sordu.

Lorenzo, "Benim de görüş açımdan çıktı," diye araya girdi.

Emris, neler olduğunu anlamaya çalışırken birden irkildi. Adımlarını hızlandırarak koşmaya başladı.

"Bizi fark etti, kaçmaya çalışıyor. Diğer polisler hemen alarma geçsin!"

Lorenzo anında diğer polisleri anons etti. Arden'i kapana sıkıştırmaya çalışan polisler de koşmaya başladılar. Arka taraftan gelenler birkaç saniye içinde piste çıktılar. Ama patenli grubun gerisinde kaldılar. Ön kısımdaki iki polis ise tam piste çıkacakları esnada, patenli grup onların olduğu noktaya ulaştı. Polisler grubun arasına giremeyip kenarda kaldılar.

Arden, son anda güçlü sezgileri sayesinde kendisine yaklaşan polislerden birisinin kendisini izlediğini fark etmişti. Bu

fark ediş şüphelenmesine yetmişti. Saniyeler içinde etrafını taramış ve başka bir polisin daha yaklaştığını anlamıştı. Bunun üzerine anında plan yapmış, yanındaki diğer patenlilere yarış teklifinde bulunmuştu. Yarış teklifinin ardından ıslığıyla birlikte etrafındaki herkesi yarışa davet etmiş ve kendisini gizleyerek hızlı bir şekilde uzaklaşabilmek için hamlesini yapmıştı.

Aslında bu yaptığı şüphesini doğrulamak için bir testti. Öndeki polislerin panik hâlinde piste doğru koşması, anlık kurduğu tuzağa düşmelerini sağlamış ve şüphesini doğrulamıştı. Kendisini izleyen ve yakalamak üzere olan polislerin büyük bir kısmını anında deşifre etmişti.

Öndeki iki polisten birisi, "Silah kullanmadan durdurmamız imkânsız," diye anons etti, "silah kullanma izni istiyoruz!"

Lorenzo, polislerin taleplerini Emrise iletti.

Emris tam silah kullanma izni verecekti ki önündeki kalabalığa yeniden baktı. Onlarca patenci birbirini geçmek için hamleler yapıyor, yarış arabaları gibi sağa sola kaymalar yaparak ilerliyorlardı. Masumların zarar görmesi büyük bir riskti.

"Hayır, şu an olmaz!" dedi, "herkes peşinden koşmaya başlasın!"

Emris'in talimatının üzerine bütün polisler harekete geçtiler. Sedat ve Meksikalı, dondurma arabasını bir kenara ittirip grubun peşine takıldılar. Emris de hemen yanlarında depar atarcasına koşmaya başladı.

Öndeki iki polis de çıkarmaya yeltendikleri tabancalarını yeniden kılıflarına soktular. Lorenzo'nun yönlendirmesiyle gruba paralel koşmaya çalıştılar.

Arden, patenli yarışta bilerek kendisini ortalara almıştı. Etrafına âdeta sıradan insanlardan duvar örmeyi başarmıştı. Bacaklarını bir o yana bir bu yana savururken arkasını sürekli olarak

kontrol etti. Hızlı bir şekilde peşinden koşturanları teker teker tespit etti. Üzerindeki kıyafetleri anlık olarak zihnine kazıdı ve bu kovalamacadan kurtulmanın planlarını yapmaya başladı.

Az ileride, Santa Monica İskelesi'nde paten pisti sona erecekti. Bakışlarını öncelikle ön tarafa, yolun devamına çevirdi. Yol üzerinde işine yarayabilecek yerlere bakındı. Hemen ardından içerisinde bulunduğu patenli grubu taradı. Hızlı davranamazsa yakalanması an meselesiydi.

Sedat'ın kısa bir süre sonra nefesi kesildi. "Şefim ben yetişemiyorum, arkadan geliyorum!" diye anons etti.

Emris, Sedat'ın anonsunu umursamadı bile. Koşmaya devam ediyordu. Ancak öndeki grubun hem patenle ilerlemeleri hem de bir yarış hâlinde olmaları gruba yetişmesini bir türlü mümkün kılmıyordu.

Lorenzo da piste çıkmış, Emris'in hemen arkasından ilerliyordu. Sürekli olarak diğer polislere Arden'in görüş alanında olup olmadığını soruyordu. Ancak çabaları sonuç vermiyor, diğer polislerin hepsi de Arden'in görüş alanlarından çıktığını söylüyordu.

Arden pistin sonuna yaklaşırken iskeleden önceki plajı kontrol etti. Pistin hemen sol kenarında denizden yeni çıkmış ve iskeleye doğru yürüyen kadınları gördü. Kimisinin üzerinde havlu, kimisinin üzerinde tül şallar vardı. Birkaçı geniş hasır şapkalardan takıyordu. Bunun üzerine, en öndeki arkadaşlarından birisinin yanına doğru hızlandı. Arkadaşını bileğinden yakalayıp tişörtünü çıkarmasını işaret etti. Arkadaşı ne olduğunu anlamadan dediğini yaptı. Hareket hâlindeyken tişörtünü çıkardı. Hemen ardından Arden hızla kendi tişörtünü çıkardı ve giyinmesi için ona uzattı. Arkadaşı tişörtü kafasından hızla geçirdi. Boşta duran kendi tişörtünü Arden'e verdi.

Arden son olarak kendi taktığı pembe çerçeveli gözlüğü arkadaşına uzattı. Daha sonra sol tarafa hızlandı. Yanından geçtikleri bir çöp kutusuna arkadaşının tişörtünü isabet ettirdi. Hızını artırdı ve hemen sol tarafında yürüyen kadınlara yanaştı. Kadınların yanından geçerken birisinin hasır şapkasını, az ileridekinin tül şalını ve sonrakinin havlusunu el çabukluğuyla kaptı. Hasır şapkayı kafasına, tül şalı omuzlarına doladı. Eteğini var gücüyle çekiştirdi ve bel kısmından yırttı. Tek hamlede eteğini de başka bir çöp kutusuna yolladıktan sonra havluyu beline sardı. Saniyeler içerisinde bambaşka biri gibi görünmeyi başarmıştı.

Kısa bir süre sonra yarış, iskeleye çıkan ahşap merdivenlerin önünde bitti. Gruptan birkaçı sevinç gösterileri düzenlerken Arden hızla merdivenlere kendisini attı. Arkadaşına iskelenin üst kısmını işaret ettikten sonra ayaklarını çapraz tutarak merdivenlerden tırmanmaya başladı. Bunu yaparken bir yandan da patenlerinin bağcıklarını çözüyordu.

Arkadaşı Arden'in ardından merdivenleri çıktı. Arden onun kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra patenlerini komple çıkardı. İskelenin kenarından suya fırlattı ve denizden yeni çıkmış birisi gibi çıplak ayaklarla yürümeye koyuldu.

Santa Monica İskelesi, tarihi ve turistik bir iskeleydi. İskelenin üzerine eğlence merkezleri ve lunapark kurulmuştu. Dönme dolap, hız treni, adrenalin salıncağı ve daha birçok oyuncak için insanlar sıralarda bekliyordu.

Emris, patenli grubun durduğunu görünce nefesini tuttu ve hızını arttırdı. Grubun içerisine daldı. Gruptakilerin bir kısmı kendisini merdivenlere ve palmiye ağaçlarının gölgelerine bırakmışlardı. Başka bir kısmı ayakta duruyor ve yarışın etkisiyle soluklanıyorlardı. Emris, grubun içerisinde üç yüz altmış derece

döndü. Arden'e bakındı. Ancak göremedi. Bu esnada Lorenzo, "Merdivenlerin en üstünde, iskeleye kaçıyor!" diye anons etti. Anonsun ardından Emris merdivenlerin en üstüne baktı. Kırmızı tişörtlü ve pembe gözlüklü kadını son anda uzaklaşırken gördü. Hemen merdivenlere yöneldi.

Kısa bir süre sonra Sedat da gruba ulaştı. Nefes nefese ve tökezleye tökezleye merdivenlere yöneldi. İlk basamakta yığılmak üzereyken kolundan bir kadın yakaladı.

"Kaçırdınız mı Arden'i?"

Sedat bakışlarını kadına çevirince gözlerine inanamadı. "Senin ne işin var burada delik burunlu?"

Sedat'ı kolundan yakalayan kişi Ala'dan başkası değildi. Kafasında bir kask, ayaklarında da paten vardı. "Size yardıma gelmiştim. Kaçıracağınızı biliyordum," dedi.

Bunun üzerine Sedat, "Peki burada olduğumuzu, patenli grubu takip ettiğimizi nereden biliyordun?" diye sordu.

Ala, kulağındaki kulaklığı gösterdi. "Demir sağ olsun bana da bir tane çaktırmadan vermişti. Paten kaydığını duyunca yakışıklı bir çocuktan patenlerini ödünç aldım ve gruba karıştım."

Sedat ellerini yukarı doğru çevirip dua eder gibi yaptı. "Şu kızdan bir an önce kurtulmak istiyorum." Hemen ardından Ala'ya döndü. "Arden iskeleye kaçmış!"

Ala, hızla patenlerini çıkardı. Ardından kaskın çenesine uzanan kayışını çözdü ve kasktan da kurtuldu. Daha sonra Sedat'ı kaldırmak için elini uzattı. "Kalk hadi, patates çuvalı gibi yığılmışsın!"

Sedat doğrulduktan sonra Ala ile birlikte merdivenleri tırmandılar ve iskeleye girdiler.

Emris iskeleye vardığında hiç tahmin etmediği bir tablo ile karşılaştı. İskele neredeyse hınca hınç doluydu. Büfelerin, eğlence merkezlerinin ve lunapark girişinin önünde sıralar vardı. Hızla etrafına bakındı ama Arden'i göremedi. "Kahretsin!"

Birkaç saniye sonra arkasından Lorenzo ve diğer polisler yetiştiler. Son olarak Ala ve Sedat da Emris'in yanına ulaştılar.

Emris, Ala'yı gördüğüne şaşırmamıştı bile. "Buralarda olmalı," dedi, "herkes bir yöne dağılsın. Her tarafı kontrol edeceğiz!"

Emris'in emriyle birlikte herkes bir yana dağıldı. Lorenzo diğer polislerle birlikte büfeleri ve sıraları kontrol etmeye başladı. Emris, az ilerideki duş kabinlerine yöneldi. Sedat ve Ala ise lunapark kısmından içeri girdiler.

Emris vakit kaybetmeden lavabo ve duş kabinlerinin önünde bekleyenlere teker teker baktı. Öte yandan Lorenzo ve diğer polisler de benzer şekilde araştırmalarına devam ettiler. Ancak Arden'e benzeyen kimseyi göremediler.

Ala ve Sedat lunaparkın içinde sağa sola koşturup durdular. Rastgele oyuncaklara binenlere ve sıra bekleyenlere bakındılar. Tam bu esnada Ala, dönme dolap sırasının en önünde duran birisini fark etti. Üzerinde Baldwin Park CA yazılı kırmızı bir tişört ve ayaklarında paten vardı. Gözlüğü ise pembeydi. Bunu görür görmez, "Şuraya bak!" diye Sedat'a seslendi.

Sedat, Ala'nın işaret ettiği yere baktı. "Şimdi seni yakaladım Arden Hanım!" diye söylendi ve koşmaya başladı. Ala de peşinden koşarak devam ettiler.

Dönme dolap duruyordu. Bir önceki turdakiler inmiş, yenileri için kapısı henüz açılmamıştı. Kırmızı tişörtlü kız Sedat'ın geldiğini fark edince koruma demirlerinin üzerinden bir çırpıda atladı ve boşta duran dönme dolap kabinine bindi.

Sedat hız kesmeden sıraya ulaştı. Sıradakilere çarpa çarpa en öne geçti. Koruma parmaklıklarını tutan aparatı kaldırdı ve geçti. Ala da hemen arkasındaydı. Kırmızı tişörtlü kızın olduğu kabine ulaşmak için basamaklara tırmandıkları esnada kız diğer taraftan çıktı. Sedat ve Ala mecburen takip etmek için kabine geçtiler. Tam diğer taraftan çıkacakları esnada ise dönme dolap birden hareketlendi. Bu hareketlenmeyle birlikte ikisi birden dengesini kaybetti ve oturak kısımlarına doğru yığıldılar. Kısa süreli şokun ardından doğrulduklarında ise artık çok geçti. Bulundukları kabin çoktan yükselişe geçmişti. Sedat, "Stop! Stop!" diye bağırdı ancak kimse makineyi durdurmadı. Kabinleri yükselirken kafasını aşağıya uzattı ve görmek istemediği o tabloyla karşılaştı. Makineyi çalıştıran kişi Arden'di. Arden'in kılık değiştirdiğini anlayınca, "Olamaz!" dedi, "kadın bizi tuzağa çekmiş!"

Arden kabinin en üst noktaya çıkmasını bekledi ve en üst noktadayken dönme dolabı durdurup yönetim panelinin başından uzaklaştı.

Sedat, kulaklığına dokunarak, "Arden dönme dolabın önünden uzaklaşıyor! Kılık değiştirmiş!" diye anons etti.

Anonsun üzerine lunapark dışındaki herkes lunaparka koşturmaya başladılar. Kısa sürede dönme dolabın bulunduğu alana ulaştılar. Dönme dolabın tepesinden el sallayan Sedat'ı gördüler.

Emris, "Ne işiniz var orada?" diye anons etti.

Sedat, "Uzun hikâye şefim! Siz Arden'i bulmaya bakın," diye karşılık verdi.

Emris ve diğerleri etrafa yeniden dağıldılar ancak iş işten geçmişti. Ne Arden'i ne de Arden'in tişörtünü giyen kızı görebildiler. Kız koşar adım kaçmıştı.

Arden, turist kafilesine karışarak iskeleden çıkmıştı. Bir an önce Santa Monica sahilinden uzaklaşmak istiyordu. İskeleden çıktıktan sonra dikkat çekmeden kaçabilecek bir araç bakındı. Az ileride, yarı gezi yarı ulaşım amaçlı kullanılan, üst katı bara çevrilmiş turist otobüslerinden birisini gördü. Otobüs kalabalıktı ve son yolcuları biniyordu. Koşarak otobüse yetişti ve kalkmak üzere olan otobüse son anda bindi. Başkomiser Emris ve diğer polislerden tamamen kurtulmuştu.

Otobüs park yerinden ayrılıp ana yola çıktı. İskelenin tam önündeki kavşaktan doksan derece dönüş aldı ve yolu dikine kesen caddeye yöneldi. Arden, geriden gelenler olabilir endişesiyle kendini cam kenarına atmış, iskeleye bakınıyordu. Otobüs tam dönüşü alıp diğer caddeye yavaş yavaş girdiği esnada, köşede bekleyen tanıdık bir sima gördü. Merakla bakışlarını o adama çevirdi. Kısa bir süre sonra adamın bal köpüğü rengindeki gözleri, kendi siyah gözleri ile buluşmuş ve göz göze gelmişlerdi. Gördüğü kişi Eren'den başkası değildi.

Eren'i gördüğü an tüm bedeni titremişti sanki. Yaşadığı onca kovalamaca anında heyecanlanmamışken, Eren'in bakışlarını görünce kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissetti.

Eren, ellerini cebine atmış bir şekilde duruyordu. Üzerinde ilk tanıştıkları günküne benzer koyu kahve deri bir ceket vardı. Siyah düz saçları göz kapaklarının üzerine düşmüş, hafif esen meltemde sağa sola savruluyor, burnundaki piercing güneşin yansımasıyla parlıyordu. Camın arkasındaki bakışların Arden'e ait olduğunu anlamıştı. Kendisinin bile tarif edemediği duygularla Arden'e bakıyordu. Öfke, kızgınlık, kırgınlık... Bakışlarında hepsi bir aradaydı. Ama en çok da özlem doluydu. Arden'i görünce içindeki duyguların hâlen yerli yerinde durduğunu anlamıştı. Bir mezara gömmüş ve üzerine tonlarca öfke toprağı dökmüş olmasına rağmen; Arden'i gördüğü an içindeki duygular

anında kıpırdamaya başlamıştı. Bir duygu toprağın altında ne kadar canlı kalabilir diye içinden geçirdi. Yirmi iki ay, altı yüz altmış dokuz gün, on altı bin elli altı saat, dokuz yüz altmış üç bin üç yüz altmış dakika...

Arden, hasır şapkayı kafasından çıkardı ve sol elini istemsizce cama uzattı. Avuç içini farkında olmadan cama yasladı. Otobüs yavaş yavaş uzaklaşırken Eren'e son kez veda ediyor gibiydi.

Eren, otobüs önünden geçerken birkaç adım atarak yaklaştı. Arden'in gözlerine son kez baktı.

Otobüs yola girince hızlandı ve bir süre sonra gözden kayboldu. Gözler ve bakışlar birbirlerinden ayrılmışlardı. Son kez vedalaşmışlardı. Buna rağmen hem Arden'in hem de Eren'in içinde bir anda aynı his oluşmuştu. Camdan yansıyan duygu yüklü avuç içi, bir *son veda* olmayacaktı...

2. Bölüm

Arden, turist kafilesine karışarak sahilden uzaklaşmasının ardından kısa bir süre sonra otobüsten indi. Sakin bir semtte, küçük caddelerden birisindeki bir kıyafet mağazasına girdi. Dikkat çekmeyecek birkaç kıyafet alıp deneme kabininde giyindikten sonra mağazadan çıktı.

Bazı eşyalarını almak için evine gitmeyi düşündü. Ama Los Angeles'ta olduğunu tespit eden Emris evini de öğrenmiş olabilirdi. Eve girmek büyük bir risk taşıyordu. Bu nedenle artık alarm durumuna geçmesi gerekiyordu.

İlk gördüğü taksiyi çevirdi. Taksiciye şehrin kuzey bölgesine ilerlemesini söyledi. Yol boyunca sık sık arkasını kontrol etti. Takip edilip edilmediğinden emin olmak istiyordu. Aksi takdirde değil Amerika'dan çıkmak, Los Angeles'tan çıkması bile imkânsız olabilirdi.

Santa Clarita şehrine yakın bir petrol istasyonunda indi. Bir süre takip edilip edilmediğini test etmek için bekledi. Takip edilmediğinden emin olduktan sonra, akaryakıt alan yaşlı bir kadının arabasına yaklaştı ve birkaç cadde ilerisine kadar götürmesi için ricada bulundu. Kadın Arden'i geri çevirmedi.

Yaklaşık on dakika sonra şehrin banliyö mahallelerine benzer bir yerde indi. Etrafını kolaçan ettikten sonra eski depoların

bulunduğu bölgeye doğru ilerledi. Arka arkaya sıralanmış depolar arasından kendi deposunu buldu. Yanında anahtarı olmadığı için çevrede bulduğu bir demir parçasını levye gibi kullanarak asma kilidi parçaladı ve içeri girdi.

İçeri girdikten sonra derin bir nefes aldı. Artık kısa bir süre de olsa güvendeydi. Burada bulunması ve yakalanması neredeyse imkânsızdı. Kapının aralığından sızan ışıkla karanlık depoda ilerledi ve jeneratörü buldu. Jeneratörü çalıştırdıktan sonra depo tamamen aydınlanmıştı.

Arden burasıyı *safe house* yani güvenli ev olarak planlamıştı. Yıllardır içinde bulunduğu gizli görevler nedeniyle artık uzmanlaşmıştı. Herhangi bir yere yerleşmeden önce *safe house* olarak bir yer ayarlaması gerekiyordu.

Aralıklı kalan kapıyı sonuna kadar kapatıp arkadan kilitledi. Tozlanmış eski koltuğa doğru yürüdü. Yorulmuştu. Kendini bir anda koltuğa yanlamasına bırakıp ayaklarını koltuğun kenarından sarkıttı.

O an zihninde Eren'i gördüğü sahne canlandı. Onca adrenalin yüklü anın ortasında Eren'i görmenin şaşkınlığını hâlen atlatamamıştı. Zihninden, beyninden ve kalbinden söküp atmaya çalıştığı adam bir hayal gibi karşısına dikilmişti. Bal köpüğü gözlerindeki öfkeyi çok iyi görmüştü. Haklıydı. Eren'e hak veriyordu. Aynı şeyler kendi başına gelse bakışları çok daha büyük bir nefrete bürünebilirdi.

Eren'i düşündükçe duygularının yeniden harekete geçtiğini hissetti. Hayır, bu olmamalıydı. Yaşamı boyunca hayatının hiçbir noktasında duygularına yer vermemişti. Duygulara yer vermek ölümcül bir hataydı. Böyle öğrenmiş, böyle uygulamış ve böyle yaşamıştı.

Duygularını bastırmaya çalıştığı anda aklında başka bir düşünce belirdi. Acaba Eren'in duyguları nasıldı? Uzun bir zaman sonra göz göze geldiklerinde ne hissetmişti?

Arden, bir süre çıkmazlarla boğuştuktan sonra, "Kalkmalıyım," diye mırıldandı, "artık harekete geçmeliyim." Zorlukla doğruldu. Doğrulmasının ardından yere, siyah converse ayakkabılarının üzerinde uçuşan tozlara baktı. Birkaç saniyeliğine gözleri dalmıştı. Eren'i gördüğü o anı yeniden düşündü ve gülümsedi. O an fark ettiği ise yıllar sonra ilk defa yüzünde sahici bir gülümsemenin yer etmiş olmasıydı.

"Duygulara yer yok!" diye son kez kendini teskin ettikten sonra kalktı. İlk olarak deponun içinde gizlediği metal sandığına koştu. Paralar, sahte kimlikler, pasaportlar ve çeşitli evraklarla dolu sandıktan uygun olan bazılarını seçti. Hemen ardından gardıroba yöneldi. Kıyafet ve peruk seçimini tamamladıktan sonra apar topar çantasını hazırladı. Aynanın karşısına geçip, fotoğrafının tüm sınır bölgelerine gönderilme ihtimaline karşı yüzüne ağır bir makyaj yaptı. Yıllarca kılık değiştirmekten artık bu işte ustalaşmıştı. Özel malzemelerle yüzündeki kavisleri, burun yapısını, kaşlarını ve dudaklarını değiştirdi. Yeniden aynaya baktığında, bakışları hariç bambaşka birisini gördü. Artık çıkmaya hazırdı.

Deponun parçalanmış kilidini değiştirdi. Yeni asma kilidi taktıktan sonra uzaklaştı. Uzaklaşırken kilidin anahtarını rastgele bir yere doğru fırlattı. Bu fırlatış, bir hayatın daha bitmesi ve yeni bir kimliğin başlaması demekti. Los Angeles'taki Arden'in yok oluşuydu.

Yakınlardaki bir oto kiralama firmasına kadar yürüdü. Yeni kimliği ve evraklarıyla bir araç kiralamak istedi. Oto kiralama firmasındaki görevli evrakları kontrol etti. Bilgisayar ekranına

bakarak çeşitli işlemler yaptı. Daha sonra yerinden kalktı ve yazıcıdan çıkan taahhüt evraklarını imzalaması için Arden'in önüne bıraktı.

Arden, görevlinin bu hareketiyle rahatlamıştı. Evraklar ve yeni kimliği işe yaramış, günde onlarca kimlik kontrolü yapan görevli sahte olduklarını fark etmemişti. İyiye işaretti. Her şey yolunda giderse rahatlıkla Amerika'dan çıkabilirdi.

Kısa bir süre sonra otoparkta kiralık aracın yanındalardı. Görevli aracı teslim etmeden önce aracın çeşitli fotoğrafları çekti ve anahtarı Arden'e uzattı.

"Buyurun Bayan Moore. Arabanız hazır."

Arden, anahtarı aldıktan sonra düğmesine bastı. Kapıların açılmasıyla birlikte arka koltuğa çantasını yerleştirdi. Ardından ön koltuğa, direksiyonun başına geçti. Kontağı çevirdikten sonra hafifçe gaza dokundu ve otoparktan çıktı. Ana yola çıkana kadar birkaç sokak dolaştı. Arkasını kontrol etmek için alakasız yerlerde U dönüşler ve ters manevralar yaparak diğer araçları test etti. Takip edilmediğini anlayınca ana yola doğru sürmeye başladı.

Yaklaşık dört saatlik bir kara yolu yolculuğunun ardından Las Vegas sınırlarına gelmişti. Yol boyunca sık sık durmuş, yine takip edilip edilmediğini kontrol etmişti. Hava kararmaya yakın Las Vegas havaalanının otoparkına girdi. Arabayı uygun bir noktaya park ettikten sonra yaya olarak havaalanı binasının yolunu tuttu.

Uçak firmalarına ait bilet gişelerinin önüne geldiğinde yanındaki pasaport ve kimlikleri gizlice kontrol etti. Karşısında duran dev ekrandan en yakın Avrupa ülkelerine ait uçak saatleriyle pasaportları karşılaştırdı. En uygun olan Çek Cumhuriyeti'ni seçti. Bilet gişesine yanaşıp banka kartını uzattı ve Prag'a kalkan ilk uçuş için bilet satın aldı.

Biletini aldıktan sonra kontuara yöneldi. Adımlarını atarken etraftaki tüm polisleri ve güvenlik görevlilerini hızla taradı. Herhangi bir hareketlilik var mı diye bir süre izledi. Her şey olağan ve sakindi.

Kontuarda check-in işlemlerini tamamladıktan sonra havaalanın diğer yakasına, uçağa bineceği kısma doğru ilerledi. Son bir kez daha x-ray cihazından kapıya doğru yöneldi.

X-ray cihazından geçtikten sonra pasaport kontrole geldi. Bunu daha önce defalarca kez sorunsuz bir şekilde yapmış olmasına rağmen bu sefer heyecanlanmıştı. Kurtulmak için son basamaktaydı. Heyecanını dizginleyerek çantasından pasaportu çıkardı. Sakince ve gülümseyerek görevliye doğru uzattı. Uzatırken bakışları kendi parmaklarına takıldı. Göz bebekleri büyüyerek parmaklarını izledi.

Hayır!

Hayır!

Hayır!

Tüm salon, arkadaşı Arina'nın çığlıklarıyla yankılanıyordu. Küçücük kız, beyaz bir masanın üzerine sol elini uzatmış, bakışlarını sarı saçlarıyla kapatmaya çalışıyor ve aynı şekilde haykırıyordu.

Hayır!

Hayır!

Hayır!

Masanın etrafında halka şeklini almış, altı ila sekiz yaşları arasındaki diğer kız çocukları, birazdan olacakları biliyorlardı. Bir kısmı merakla izlemeye koyulmuşken, büyük bir çoğunluğu tıpkı Arina gibi karşılaşacakları görüntüyü görmemek için kafalarını çevirmeye çalışıyorlardı.

Sovyetler'in dağılmasının hemen ardından Rus İstihbarat Servisi KGB'deki özel görevinden ihraç edilen Albay Vasilko, kendi ajanlarını yetiştirmek üzere bir yapı kurmuştu. Belarus ile Rusya sınır hattındaki bir belde olan Chocimsk bölgesinde, sözde ihtiyaç sahipleri ve kimsesizler için bir yatılı okul açmıştı. Sadece küçük yaşlardaki kız çocuklarını kabul eden okulda, üstü örtülü çeşitli sınavlar yapılıyor; sınavları geçemeyen kız çocukları, yaşayan akrabalarına ya da sosyal hizmet kurumlarına geri gönderiliyordu. Sınavları geçen çocuklar içinse âdeta cehennem hayatını andıran katı eğitimler henüz altı yaşındayken başlıyordu.

Küçük yaşlarda ailesini ayrılıkçı bir grubun gösterisinde kaybeden Arden, teyzesinin yanında kalıyordu. Teyzesinin maddi durumu pek iyi değildi. Küçük bir beldede zar zor geçimlerini sağlıyorlardı. Teyzesinin eşi Boris, bir sabah elinden tutmuş ve onu uzun bir yolculuğun ardından Mağdurlar Okulu'na getirmişti. Vedalaşırken artık yeni evinin bu okul olduğunu, okulda ona bütün imkânların sağlanacağını söylemişti.

İlk başlarda içine kapanık günler geçiren küçük kız, birkaç ay sonra okula ve arkadaşlarına alışmıştı. Öğretmenlerinin verdiği birçok fiziksel görevi anında yerine getiriyordu. Tüm bunlar olurken, aslında gizli bir sınava tâbi tutulduğunun asla farkında değildi. Aradan geçen birkaç ayın sonrasında, arkadaşlarının yarısının verilen görevleri yerine getiremedikleri için okuldan atıldıklarını öğrendi. Karşılaştığı bu durum, tıpkı kendisi gibi diğer küçük kızlar için de korkutucu bir tabloydu. Eğer verilen tüm emir ve görevleri yerine getirmezse ve sınavlardan geçemezse kendisi de okuldan atılabilir, ailesiz ve kimsesiz kalabilirdi.

Geri kalan günler ise artık en zor günlerdi. Sınavlar sıklaşmış, görevlerin sayıları artmış, eksik kalan görevlerin karşılığındaysa ağır cezalar gelmişti.

Okuldaki tüm oturma, yatma ve görev planları alfabetik olarak ayarlanmıştı. Arina ve Arden hem ranza hem de sıra arkadaşlarıydı. Üstelik ikili verilen birçok görevde birbirlerinin eşleri oluyorlardı. Son verilen görev ise okulun arka bahçesindeki birer metrelik çukurlara girmek ve üç dakika içinde o çukurlardan çıkmaktı. Arden ve Arina, başlarındaki öğretmenin düdük çalmasının ardından koşarak ilerlemişler ve kendilerini boylarından büyük çukura bırakmışlardı. Daha sonra da zıplayarak kaygan toprağa tutunmaya ve tırmanmaya çalışmışlardı. Ancak havanın yağışlı olması ve toprağın çamurlaşmasından dolayı ikisi de bu görevi bir türlü yerine getiremiyorlardı. Hopluyorlar, zıplıyorlar, küçücük bedenleriyle çukurun tepesini yakalamaya çalışıyorlar fakat bir türlü başaramıyorlardı.

Eğer görevi yerine getiremezlerse alacakları cezanın farkında olan ikili, üstleri başları çamur içinde birbirlerine bakıp ağlamaya başladılar. Süreleri dolmak üzereydi. Arkadaşı Arina, yaşından büyük bir olgunluk göstererek, Arden'in tırmanması ve cezadan kurtulması için eğilmişti. Arden, Arina'nın sırtına basarak yükselmiş ve çukurun tepesine tutunmuştu. Arina'nın doğrulması ve Arden'i yükseltmesinin ardındansa Arden çıkmayı başarmıştı.

Arden, çukurdan çıkar çıkmaz eğilmiş ve arkadaşı Arina'nın çıkmasına yardımcı olmak için elini uzatmıştı. Arina Arden'in elini tutmuş ancak yine de çamurlaşmış topraktan dolayı çıkamamıştı. Üç dakikalık sürenin dolduğunu işaret eden düdüğün çalması ise Arina için felaketin başlangıcıydı.

Şimdi cezalandırılma sırası fedakâr arkadaşı Arina'daydı. Cezalar, diğer kız çocuklarına baskı oluşturusun diye herkesin önünde veriliyordu. Arina'nın eli masanın üzerindeydi. Öğretmenlerden birisi, masanın altında duran çekici çıkardı. Çekici herkesin görebileceği seviyede yukarı kaldırdıktan sonra acımadan Arina'nın baş parmağına indirdi. Arina çığlık atarken parmağının kırılma

sesi tüm salona yayılmıştı. Arden dâhil izleyen diğer çocuklar bu olaydan sonra istemsizce gözlerini kapatmışlardı.

Birkaç saniye sonra gelen çekiç ve çığlık sesi ise yeni bir parmağa inen darbenin habercisiydi. Arden gözlerini sımsıkı yummuş, Arina'nın çığlıklarını duymamak için elleriyle kulaklarını kapatmıştı.

Aradan geçen birkaç saniye sonra ise üçüncü çığlık sesi duyuldu. Üç dakikalık görevi tamamlayamadığı için Arina'nın üç parmağı kırılmıştı.

Arden, kafasını salonun duvarlarına çevirmiş, Arina'nın inlemeleri devam ederken gözlerini açmıştı. Salonun kapısında duran bir adam gördü. Albay Vasilko, kapıya omzunu yaslamış, ağzında kalın purosundan çıkan dumanı içine çekerken, salondaki işkence dolu cezalandırma anını büyük bir zevk içinde izliyordu.

"Bayan Svatoslav, iyi misiniz?"

Arden, pasaportu kendisine doğru uzatan görevlinin konuşmasıyla irkildi. Parmakları hâlen havada duruyordu.

"İyiyim, sorun yok."

"Buyurun pasaportunuz, geçebilirsiniz."

Arden, pasaport kontrolünden geçtikten sonra derin bir nefes aldı. Çocukluk arkadaşı Arina'yı içinden andıktan sonra uçağa bineceği kapıya yöneldi. Son kez takip edilip edilmediğini kontrol etmek için arkasını döndü.

Arkasını döndüğünde sanki Eren'i görecekmiş gibi bir his belirmişti içinde. Camlı bölmelerin ardına dikkatle bakındı. Yoktu. Kendisini izleyen, kendisine bakan kimse yoktu. Ne Eren ne de bir başkası. Tekrar arkasını döndü ve birazdan kalkışa geçecek olan uçağa doğru adımladı.

3. Bölüm

"Belli ki eve hiç uğramamış. Evin girişine yakın bir noktayı gören trafik kameraları var. Onlara da baktırdım. Görüntülerde ne Arden ne de Arden'e benzeyen biri var."

Konuşan Lorenzo'ydu. Arden'in evinin bahçesindelerdi.

Emris, "Çoktan toz olmuştur zaten," diye sinirle haykırdı, "eve geleceğini düşünmek saçmalıktı."

Sedat, "Öyle düşünme şefim," dedi, "ya evde olsaydı. Şu SWAT timlerinden kaçması imkânsızdı."

Etrafta toparlanmaya başlamış onlarca Amerikan Özel Silahlar ve Taktikler Birimi'ne ait operasyon polisi vardı. Koyu lacivert kıyafetleri, teçhizat yelekleri, kaskları, kalkanları, yüzlerinin yarısını kapatan maskeleri ve kısa namlulu tüfekleriyle ürkütücü bir görüntüye sahiptiler. İki SWAT timi, Emris ve ekibinin kullandığı minibüsün yanında elleri tetikte beklemeye devam ediyorlardı.

Arden'in evde ve silahlı olma ihtimaline karşın operasyon birimleriyle kısa sürede evi kuşatmışlardı. Emris ve ekibi dışarıda beklemiş, operasyon timi eve baskın düzenlemişti. Evde kimsenin olmadığını tespit ettikten sonra İnterpol temsilcisi Lorenzo'ya bilgi aktarmışlardı.

Lorenzo, "Evde arama yapalım mı?" diye sordu.

Emris, "Olabilir. Belki işimize yarayacak bir şeyler çıkar," diye yanıtladı.

Minibüsün açık kapısından konuşmaları dinleyen Eren sessizliği bozdu. "Eve ben de girebilir miyim?"

Emris, yönünü değiştirmeden kafasını çevirdi. Eren'i süzdü. Eren'in bakışlarındaki tuhaflığı sezdi. Eren, Los Angeles'a geldiklerinden beri durgunlaşmıştı ancak özellikle son birkaç saattir aşırı derecede sessizdi. Bu durum Emris'in gözünden kaçmamıştı.

"Kendini iyi hissedeceksen gelebilirsin tabii."

Emris'in manalı yanıtı Eren'i kızdırmıştı. "Emris Başkomiser'im..." diye sadece uyarı girişi yaptı ve minibüsten indi.

"Başkomiserim, biz de gelebilir miyiz?"

Eren'in arkasından vücudunun yarısını dışarı sarkıtan Ala sormuştu soruyu.

Emris'in yerine Sedat'tan yanıt geldi. "Sen otur oturduğun yerde şimdilik!"

Ala, "Sana sormadım ben," dedi, "başkomisere sordum bir kere."

Emris bir Sedat'a bir de Ala'ya baktı. Kafasını sinirli bir hâlde sağa sola çevirdikten sonra karşılık vermeden yürümeye başladı.

Arden'in evi tek katlıydı. Bazı eşyaları eski, ikinci el eşya görünümüne sahipken bazıları yeniydi. Neredeyse hiç kullanılmamış gibiydiler. Emris, Sedat ve Lorenzo işlerine yarayabilecek bir iz veya doküman bulma çabası içindeydiler. Çekmeceleri karıştırıyorlar, evrak veya akıllı telefon benzeri dijital veri bulunabilecek eşyalara bakınıyorlardı.

Atlas ve Demir de arkalarında onlara eşlik ediyorlardı. Sağa sola çok dokunmadan, Emris ve Sedat'ın baktığı yerleri yeniden gözden geçiriyorlardı.

Emris, avını son anda kaçırmış bir kaplan gibiydi. Dışarıya belli etmemeye çalışsa da içinde büyük bir öfke patlaması vardı. Evi gezerken, vahşi hayvanların koku algılamalarına benzer bir hâlde, tüm detaylara hâkim olmaya çalışıyor ve Arden'in nereye kaçabileceği hakkında bir ipucu yakalamaya çalışıyordu. Çekmecelerden dolaplara, tezgâh altından koltuk altlarına kadar her yeri didik didik arıyordu. Gözüne ilişen ne varsa fotoğraflarını çektiriyordu. Çekmecedeki elektronik aletlerin, İsviçre çakılarının, kitaplığının ve kitaplığındaki birçok kitabın, makyaj masasındaki tüm kozmetik ürünlerinin, salonun ortasındaki notların, duvarda asılı duran doğa ve tek katlı mimari evlerden oluşan kartpostal gibi tabloların... Sadece bununla da kalmamıştı. Mutfakta kullandığı çatal, bıçak ve kaşık setlerinin, bardakların, gardırobundaki kıyafetlerin, makyaj malzemelerinin, kozmetik ürünlerinin ve ojelerin... Arden'in kullanımını alışkanlık hâline getirebileceği ve açık verebilme ihtimali olabilecek ne varsa fotoğraf arşivine katıyordu.

Eren içinse durum bambaşkaydı. Eve girdiği andan itibaren sanki Arden'in kokusunu hissetmiş gibiydi. İçerideki havayı derin derin ciğerlerine doldurdu. Koltuğuna, kıyafetlerine, eşyalarına göz gezdirdi. Farkında olmadan onu yeniden hissetmek istiyordu. Yatağının başına geldi, beyaz kırışmış çarşaflara ve yataktan aceleyle çıkarken yatağın diğer ucuna doğru itilmiş ince pikeye baktı. Yastığına dokundu. Daha birkaç saat önce burada olduğunu hayal etti.

Baş ucundaki komodin benzeri eski masanın üzerinde kapağı tam kapatılmamış bir şişe su vardı. *Gece yatmadan önce her daim yanına su alırdı.* Aklına eski günler geldi. Gülmekle

ağlamak arasındaki o ince çizgideydi sanki. Dudağının sağ tarafı istemsizce hareket etti. Gözlerini kapatıp açarken gülümser gibi oldu.

Yatak odasına bakarken, makyaj masanın üzerinde Arden'in yan yana sıralanmış fotoğraflarını gördü. Ormanda, denizde, kayak pistinde... Birçok yerden farklı fotoğraflardı. Teker teker fotoğrafları inceledi. İçlerinden bir tanesini eline aldı. Dikkatlice baktı. Arden, bir şövalenin arkasında bağdaş kurmuş gibi yere oturmuş duruyordu. Vücudunun yarısı şövaleden görünmüyordu. Bir elinde palet, diğer elinde yağlı boya fırçası vardı. Fırçayı bir eskrim sporcusunun kılıç uzatmasına benzer şekilde uzatmış, fotoğrafı çeken kişiye gülümsüyordu. Fonda ise eğimli bir tavan ve küçük yuvarlak bir pencere görünüyordu. Bulunduğu yer bir çatı katını andırıyordu.

Eren, Arden'in bu fotoğrafından etkilenmişti. Resim çizmeye merakının olduğunu bilmiyordu. Bir süre gözünü ayırmadan fotoğrafa baktı. Şövalenin görünmeyen kısmında duran tabloyu merak etti. Acaba Arden'in çizdiği resim neydi?

Bir süre daha fotoğrafa daldıktan sonra etrafına bakındı. Kendisini gören kimse yoktu. Fotoğrafı ikiye katlayıp cebine sokuşturdu. Derin bir nefes daha alıp yatak odasından çıktı.

•••

Başkomiser Emris ve polis memuru Sedat'ın öncülüğündeki özel ekip, Beyaz Ev'in arkasındaki sahile uzanan ormanda bulunan insan uzuvlarından yola çıkarak soruşturmayı genişletmişlerdi. Beyaz Ev'in yeni sahibi Eren'in de desteğini alarak, uzun uğraşlar sonucu Beyaz Ev'in aslında büyük bir organ ticaretinin merkezi olduğunu tespit etmişlerdi. Eren'in vefat eden dedesinin, uluslararası bir organ mafyasının Türkiye kolu olduğu ve uzun yıllardır bu görevi yürüttüğü ortaya çıkmıştı.

Soruşturma bir yandan devam ederken Eren'in hayatına bir mimar olarak giren Arden, Beyaz Ev'in sırrının çözüldüğü gün kayıplara karışmıştı. Arden'in organ mafyasına çalıştığı ortaya çıkmış; soruşturmayı takip ve manipüle etmeye çalıştığı tespit edilmişti. Ancak yapılan onca çalışmalara rağmen ne Arden'den ne de organ mafyasından bir iz bulunmuştu.

O zamanlar üniversite öğrencisi olan Atlas, Beyaz Ev ile ilgili gelişmeleri haberlerden duymuştu. Babası Enzel'in tuhaf davranışları ve İstanbul Boğazı'nda bulunan bir kadın cesedinin detayları nedeniyle giriştiği araştırma sonucunda, hem üç farklı kadın cinayetini çözmüş hem de babası Enzel'in yıllarca aynı organ mafyasıyla iş yaptığını tespit etmişti. Kız kardeşi Talya ve arkadaşları Demir, Ala ve Kayra'nın yardımlarıyla, babasının aslında bir yandan yıllarca organ mafyasına çalışırken, öte yandan onları deşifre etmek için uğraştığını ise sonradan fark etmişti. Zaman içerisinde akli dengesini yitiren babasının gizlediği evrakları bulmuş ve Tünelden Önceki Beyaz Ev'in gizeminin çözüldüğü gün, soruşturmayı yürüten Emris Komiser'e teslim etmeye karar vermişti.

Organ mafyası hakkındaki birçok bilgiyi Arden'in son anda yapmış olduğu operasyonda yitiren Emris Başkomiser, Atlas'ın getirdiği dokümanları ekibiyle birlikte günlerce inceledi. Dokümanların gerçekliğinden emin olmak istiyordu. Sedat ile birlikte gece gündüz yürüttüğü çalışmaların ardından artık emindi. Atlas'ın getirdiği bilgi ve belgelerin hepsi de doğruydu. Beyaz Ev'in sahibi Beyefendi'nin de dâhil olduğu uluslararası organ mafyasının deşifre edilmesi için harekete geçebilirdi.

Emris, ilk iş olarak Emniyet Genel Müdürlüğü İnterpol Daire Başkanlığı'yla temasa geçti. İnterpol Daire Başkanlığı, Uluslararası Kriminal Polis Teşkilatı olan İnterpol'ün Türkiye temsilciliği görevini yürütüyordu. Emris'in getirdiği belgelerin uluslararası

arşive açılmasını sağlayan İnterpol Daire Başkanlığı, kısa sürede İnterpol'ün dikkatini çekmeyi başarmış ve Fransa Lyon'da bulunan merkez ofise toplantıya çağrılmışlardı.

Fransa'daki toplantıya İnterpol Daire Başkanlığı yetkilileri ile birlikte Emris ve Sedat da katılmışlardı. Emris toplantıda, Türkiye'de yürütmüş olduğu Beyaz Ev soruşturması hakkında bilgiler verdi. Hemen ardından da Atlas'ın getirmiş olduğu belgelerin sunumunu yaptı.

Organize suçlar, insan kaçakçılığı, terörizm gibi konularda büyük bir hassasiyete sahip olan İnterpol, toplantının sonunda Emris'in sunduğu belgelerin araştırılması ve İnterpol merkezli bir uluslararası soruşturmanın başlatılması kararını verdi. Soruşturmanın yürütülmesine yönelik icracı ülke olarak oy birliği ile Türkiye seçildi. İnterpol adına soruşturmayı Türk Polis Teşkilatı yürütecek, soruşturmanın emir komuta merkezi Türkiye olacak ve görevli Türk polislerine İnterpol'e bağlı olan tüm ülkelerde araştırma yapma izni ve kolaylığı sağlanacaktı.

İnterpol toplantısı Türk Polis Teşkilatı için büyük bir zaferdi. İnterpol Daire Başkanlığı, soruşturmanın sorumlu amirliği yetkisini Emris'e devretti. Emris artık, uluslararası bir soruşturmanın özel yetkili bir amiriydi. Üstelik bu yetki, tam da rütbe terfi alıp başkomiser olduğu döneme denk gelmişti. İlk iş olarak, başta Sedat olmak üzere kendisine yeni bir özel ekip kurdu. Birçok alanda tecrübeli, çalışkan ve girişken polisleri özel ekibinde topladı. Gerek perde arkasında bilgisayar başında gerekse sahada taktik ve stratejik çalışmalarda onlarca polis Emris'in talimatları doğrultusunda çalışmaya başladı. İnterpol adına soruşturmanın gözlemci koordinatörlüğüne ise İtalyan Polis Teşkilatı'ndan Türkçe bilen Lorenzo Ricci atanmıştı. Lorenzo tüm çalışmalar boyunca Emris'e yardımcı olacak ve farklı ülkelerdeki çalışmalarda rehberlik edecekti.

Uluslararası soruşturmanın başlatılmasını sağlayan Emris, Beyaz Ev soruşturmasında her daim yanında olan Eren ile kendisine getirdiği belgelerle yeni soruşturma açılmasını sağlayan ve daha önce kendi imkânlarıyla üç kadın cinayetini çözmüş olan Atlas'ı unutmamıştı. Eren ve Atlas'ın da soruşturmanın içerisinde olmalarının faydalı olacağının farkındaydı.

Eren'i önceki Beyaz Ev soruşturmasında bilgi veren kişi sıfatından dolayı soruşturmaya dâhil etmek kolaydı. Nitekim Emris, birkaç resmî yazışma ile bu sorunu çözmüştü. Eren de gönüllü olarak kabul etmiş ve özellikle Arden'e ulaşabilmek için bu soruşturmayı büyük bir fırsat olarak görmüştü.

Emris, aynı teklifi Atlas'a da sundu. Atlas soruşturmada bulunmayı tek bir şartla kabul etmişti. Kendi yaptığı araştırmalar esnasında en büyük destekçisi ve yakın arkadaşı olan bilgisayar uzmanı Demir'in de soruşturmaya katılmasını talep etti.

Emris, Atlas ve Demir'i de resmî olarak görevlendirmek için hukuki alt yapı arayışına girdi. İşini kolaylaştırabilmek adına, Atlas'ı adli bilimler alanında yüksek lisans yapması için yönlendirdi. Atlas okulunu bitirir bitirmez adli bilimler yüksek lisansına başvuru yaptı ve özel öğrenci olarak kabul edildi.

Demir ise henüz mezun olamamıştı. Alttan kalan birkaç dersi vardı. Bir yandan babasının işlerine yardımcı olurken öte yandan okuluna devam ediyordu. Bunun yanı sıra, veri işleme ve veri güvenliği alanlarında üst düzey eğitim merkezlerinden ek eğitimler almış ve sertifika portföyünü genişletmişti.

Atlas'ın hem uluslararası ilişkiler mezunu hem de adli bilimler öğrencisi olması Emris'in işine yaramıştı. Ek olarak Demir'in sahip olduğu veri işleme ve veri güvenliği sertifikaları da elini güçlendirmişti. Birkaç resmî yazışmanın ardından Atlas ve Demir'in

gizli soruşturmacı statüleriyle silah kullanma yetkisi olmadan soruşturmada görevlendirilmelerini sağlamıştı.

Tabii tüm bunlar olurken Atlas'ın arkadaşı ve araştırmalarında önemli katkıları olan Ala yerinde duramamıştı. Soruşturmaya dâhil olmak için elinden gelen tüm çabayı göstermiş ancak başaramamıştı. Buna rağmen pes etmemiş ve sürekli olarak Atlas ile Demir'in peşine takılmıştı. Bazı toplantıların başında, bazı toplantıların ise tam ortasında kendine has çılgınlıklarını göstererek bir şekilde bulunmuştu. Zaman içerisinde Emris ve Eren'e kendini sevdirmiş ve kabul ettirmişti. Sedat ise ilk başlarda Ala'yı hiç istememiş, ayak bağı olarak görmüştü. Ama Ala'nın çeşitli zamanlardaki sıra dışı fikir ve davranışlarının işe yaradığını fark edince, sadece lafta istemez seviyesine gelmişti. Ala resmî olarak görevli olmadığı için birçok yere ekibin arkasından ya da ekibe paralel olarak kendi imkânlarıyla ulaşım sağlıyordu.

Emris'in kurduğu yeni ekibin ilk işi Arden'e odaklanmak olmuştu. Özellikle Arden'in doğrudan Beyaz Ev ile bağlantılı ve organ mafyasının son görev vermiş olduğu kişi olması Arden'i önemli bir konuma getirmişti. Tabii ki perde arkasında Arden'in Eren'in hayatına bir sevgili olarak girmesi ve aynı zamanda Emris ve Sedat'la da yakın temaslar kurmuş olması, ekipteki herkes için içten içe bir intikam alma dürtüsüne dönüşmüştü.

İnterpol'ün arşiv sistemi ile Arden'in çeşitli fotoğrafları tüm dünyaya yayılmış ve geniş bir tarama faaliyetinin başlaması sağlanmıştı. İnterpol ile anlaşması olan istihbarat birimleri hem Arden hem de bağlı olduğu şebeke hakkındaki bilgileri veri havuz sisteminde paylaşmışlardı. Elde edilen ilk bilgilere göre, Arden birçok farklı ülkede bulunmuş ve başında 'Komutan' kod isimli eski bir askerin olduğu değerlendirilen şebeke adına gizli görevler yürütmüştü. Şebekedeki herkes farklı kod isimler kullanıyordu. Beyaz Ev'in eski sahibi 'Beyefendi' de bunlardan birisiydi.

Aradan kısa bir süre geçmesinin ardından, Los Angeles'ta görevli devriye ekiplerinden birisi Arden'i tanımış ve anında üstlerine bilgi vermişti. Bilgi aktarımları Lorenzo'ya kadar ulaşmış ve Emris'in başındaki ekip operasyonu yönetmek için Los Angeles'a uçmuşlardı.

Hesaba katmadıkları tek şey ise Arden'in tahmin ettiklerinden çok daha becerikli bir ajan olmasıydı. Yakalanmasına ramak kala ters giden bir şeyler olduğunu sezmiş ve kıl payı ellerinden kaçmıştı.

Arden'in evindeki aramayı tamamladıktan sonra, siyah camlı minibüsleriyle kaldıkları otele doğru yola çıktılar. Emris ve Eren neredeyse hiç konuşmuyorlardı. Atlas ve Demir, Demir'in bilgisayar ekranına bakıyor ve kendilerince araştırmalarına devam ediyorlardı.

Yol boyunca oflayıp puflayan Sedat daha fazla dayanamadı.

"Şefim nerede hata yaptık biz? Arden'e bu kadar yaklaşmışken nasıl elimizden kaçırdık?"

Emris, alnının köşesini cama dayamış dışarıyı izliyordu. Alnını camdan kaldırmadan kafasının yönünü değiştirdi ve Sedat'a baktı. Herhangi bir yanıt vermedi.

Ala, "Eğer beni de resmî olarak görevli yapsaydınız elimizden kaçırmazdık," diyerek araya girdi.

Sedat, "Bu kadar özel ekiple biz yakalayamazken sen mi yakalayacaktın Arden'i?" diye karşılık verdi.

Ala, "Tabii ki," dedi, "sonuçta içinizde Arden'e en yaklaşan bendim. Paten yarışı başladığında hemen arkasındaki sıradaydım. Bir kelepçeye bakardı iş!"

Sedat, "Çok bilmişe bak hele," diye çıkıştı, "sen fazla film izliyorsun anlaşılan. O işler bahsettiğin gibi kolay olmuyor!"

"Ne demek kolay olmuyor? Bal gibi de kolay işte. Eğer benim yetkim olsaydı yakalamıştım Arden'i oracıkta. Sen de yarım saat sonra anca yanımıza ulaşırdın!"

"Yarım saatte ha! Ben hemen arkasındaydım. Az daha yakalıyordum."

"Gördük gördük. Yirmi metre ya koştun koşmadın, patates çuvalı gibi merdivenlere yığılıp kaldın. Madem öyle yakalasaydın."

Ala yine Sedat'ı kızdırmayı başarmıştı. Sedat arka koltuğa doğru bir hamle yaptı ve parladı. "Ben orada da yakalardım ama hep şu bermuda yüzünden!"

Ala ile Sedat'ın atışması Emris'in hoşuna gitmişti. "Bermudanın ne suçu varmış Sedat?" diye seslendi.

"Tabii suçu var şefim. Hatta tüm suç bermudada. Benim gibi adama L beden bermuda ayarlamışsınız. Bacaklarımı içinden geçirene kadar canım çıkmıştı zaten. Normal adımımın anca yarısını atabiliyordum. Yoksa kurbağa gibi zıplar, şahin gibi avlardım Arden'i."

Sedat'ın tüm suçu üzerine dar gelen şorta yıkması herkesi güldürmüştü. Minibüsün içindeki gergin ve karamsar hava bir anda dağıldı.

"Aslında hep Lorenzo'nun yüzünden. Bermudayı o ayarlamıştı bana. Akşama pişik olursam ona yapacağımı biliyorum ben!"

Sedat'ın ortalığı şenlendirmesi devam ederken Eren gizlice elini cebine attı. Cebindeki katlanmış fotoğrafı çıkardı. Diğerleri görmesin diye doksan derece seviyesinde fotoğrafı araladı ve fotoğrafa bakarken mırıldandı.

"Neredesin Arden? Tüm bunları neden yaşattın bana?"

4. Bölüm

"Arina, iyi misin Arina? Elin hâlâ çok acıyor mu?"

Arden, Mağdurlar Okulu'nun yatakhane katında, hemen alt ranzasındaki Arina'ya fısıldamıştı. Yaklaşık bir yıldır aynı soruyu defalarca sormuştu. Her gece, yatış zili çalıp ışıklar kapandıktan bir saat sonra... Kendini suçlu hissediyordu. Arina'nın parmaklarının kendisi yüzünden kırıldığını düşünüyordu. Cezanın verildiği ilk geceden itibaren, herkes uyuduktan sonra aynı soruyu tekrarlayıp duruyordu.

"Arina, iyi misin Arina? Elin hâlâ çok acıyor mu?"

Arina bazı zamanlar duyuyor ve yanıtlıyor, bazı zamanlardaysa çoktan uykuya daldığı için yanıt vermiyordu. Ama onun için durum değişmiyordu. Her gece, herkes uyurken bir saat bekliyor ve içindeki sızıyı rahatlatmak için aynı soruyu tekrarlıyordu. Bu alışkanlığının geri kalan ömrü boyunca devam edeceğini ise hiç tahmin etmiyordu. Uykuya dalma öncesi, son sayıklamaları artık hep aynı cümleydi.

"İyiyim... Parmaklarım da çoktan iyileşti. Her gece bu soruyu soracak mısın?"

Arina yanıtladıktan sonra kıkırdadı. Başkaları duyacak korkusuyla kıkırdamasını yarıda kesip sustu.

"Soracağım tabii. Hem de her gece."

Arina'nın uyanık olmasına mutlu olmuştu. Sessizce bir süre fısıldaşmaya devam ettiler. Bu esnada yatakhane katının demir kapısının aralanma sesi duyuldu.

"Kontrole geliyorlar sanırım. Sakın çıtını çıkarma ve uyu!"

Aynı anda uyuma taklidi yaptılar. Yatma saatinden sonra hâlen uyumadıkları anlaşılırsa sabaha kadar ayakta bekleme cezasına maruz kalabilirlerdi.

Kapı aralandıktan sonra ayak sesleri duyuldu. Fakat bu kez ayak sesleri normal kontrolden farklıydı. Günlük rutinde bir öğretmen sessizce gelir, ranzaların arasında dolaşır ve giderdi. Ancak şimdi birden fazla ayak sesi geliyor ve yürüyenler sessizce yürümek için asla özen göstermiyorlardı. İkisinin de dikkatini bu ayak sesleri çekmişti. Tuhaf bir durum olduğunu hissettiler.

"Herkes uyansın! Üç dakika içinde herkes tek sıra olmazsa tüm sınıf ceza alacak!"

Öğretmenlerden birisi yatakhaneye doğru seslenmişti. İkisi dışında herkes uyuduğu için kimse duymamıştı. Ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Anında ayaklansalar, uyumadıkları anlaşılabilir ve sabaha kadar ceza alabilirlerdi. Ama kalkmasalar sınıfça yine cezaya kalacaklardı.

"Herkes uyansın!"

Bu kez seslenen başka bir öğretmendi. Işıkları yakmış ve ardından bağırmıştı. Yatakhanedeki diğer kızlardan birkaçı ışık ve yeni çağrı ile homurdanmaya başladılar.

"İki buçuk dakikanız kaldı!"

Arden birkaç homurdanma duyar duymaz yatağında doğruldu. Arkasını dönüp bir anda kendini üst ranzadan yere bıraktı.

İlk olarak Arina'yı uyandırıyormuş numarası yaptı. Hemen ardından diğer yataklara koşmaya başladı.

Arina da yatağından çıktıktan sonra ona yardım etti. Bir dakika içinde tüm yatakları dolaşıp arkadaşlarını dürttüler. O, demir basamaklara basıp üst ranzalardakileri uyandırırken, Arina alt ranzada uyuyanlara seslendi.

Başarmışlardı. Üç dakika dolmadan önce bütün sınıfı uyandırmış ve tek sıraya dizmişlerdi. Öğretmenlerden birisi, ikisine bakarak, "Aferin," dedi ve sıranın önüne geçti. Arkasından başka bir öğretmen geldi. Elinde katlanmış küçük kâğıtlar vardı. Kâğıtların üzerlerinde ise sınıftaki her öğrencinin ismi yazılıydı.

"Şimdi size sadakat ve sır tutma görevi vereceğiz. Elimde tuttuğum kâğıtlarda herkesin bir sırrı olacak. Herkes sırrını öğrendikten sonra yirmi dakika süreniz var. Göreviniz ise şu: Herkes sırrına sadık kalarak kimseye söylemeyecek. Ancak aynı zamanda herkes bir başkasının sırrını öğrenmeye çalışacak. Yirmi dakikanın sonunda, kendi sırrını koruyup başkasının sırrını öğrenenler ödüllendirilecek. Sırrını koruyan ancak başkasının sırrını öğrenemeyenler yatıp uyuyacak. Sırrını koruyamayan ve başkasının da sırrını öğrenemeyenler ise cezalandırılacak. Başkasının sırrını öğrenmek için her şeyi yapabilirsiniz!"

Tüm sınıf gecenin bir vakti gelen bu tuhaf görevle şaşkınlığa uğramıştı.

Elinde kâğıtlar tutan öğretmen yeniden sınıfa seslendi. "Anlaşıldı mı?"

Sınıftaki kızların hepsi birden yanıt verdiler. "Anlaşıldı!"

Hemen sonra, aynı öğretmen sırasıyla isimler okudu. İsmi okunan kişi öğretmenin yanına geldi. İsminin yazılı olduğu kâğıdı açıp okudu ve sırrını öğrendi.

Sıra Arden'e gelmişti. Heyecanla öğretmenin yanına çıktı. Kağıdını aldı ve katlanmış yerlerini açtı. Sırrını okudu.

Benim renklerim hep siyahtır.

Kâğıdı katlayıp sırasına dönerken sırrını içinden birkaç kez tekrar etti.

"Benim renklerim hep siyahtır."

"Benim renklerim hep siyahtır."

"Benim renklerim hep siyahtır."

Kızların hepsi sırlarını öğrendikten sonra yan yana dizildiler. Aynı öğretmen saatini kontrol etti. Ondan itibaren geriye doğru saydı ve "Göreviniz başladı!" diye bağırdı.

İlk başlarda ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Herkes birbirine afallamış gözlerle bakıyordu. Arden Arina'yla göz göze geldi. Zihninden anında planlar yaptı. Hemen ardından planını Arina'ya fısıldadı.

"Sınıftaki herkes susar ve kimse kimseye dokunmazsa herkes sırrını korumuş olur. Bunu yaparsak kimse ceza almaz."

Arina, "Çok haklısın," dedi, "peki bunu nasıl yapacağız?"

Arden "Herkesle konuşalım ve anlaşalım. Başka çaremiz yok," diye yanıtladı.

Arina, "Olur," anlamında başını salladı. Birlikte diğer arkadaşlarına doğru döndüler. Ama iş işten çoktan geçmişti. Ödül almak ve öğretmenlerin gözüne girmek isteyen bazı kızlar diğer arkadaşlarını tartaklamaya başlamışlardı. Tartaklayanlar genellikle fiziksel olarak daha güçlü olanlar iken tartaklananlar zayıf ve cılız kızlardı.

Arden, "Durun, yapmayın!" diye araya girdi, "bir planım var!"

Ödüle pek hevesli olan kızlardan birisi, "Planın ne?" diye sordu.

"Kimse kimseye zarar vermeyecek ve sırrını öğrenmeyecek. Böylelikle kimse ceza almayacak," dedi.

Bunu duyan başka bir kız karşısına dikildi. "O zaman kimse ödül de alamaz!"

Arina, son konuşan kızın yanına geldi. "Ödül almak şart değil. Yeter ki kimse ceza almasın!"

İlk konuşan kız yeniden konuştu. "Biz hep ceza aldık. Artık ödül istiyoruz!"

Kızı ikna etmek için yeniden konuşmaya başlayacaktı ki, kız bir anda üzerine atıldı ve boğazını sıkmaya başladı. Bunu gören Arina anında tepki gösterdi ve saldıran kızı saçlarından tutup geriye doğru çekti. Canı yanan kız bir anda çığlık attı. Bu çığlık, felaketin habercisi olacaktı.

Bir anda ortalık karışmış ve iki kızın önderliğinde bir grup kız ikisine birden saldırmıştı. Diğer kızlar da bunu görünce başkalarına saldırmaya başladılar. Herkes diğerinin sırrını öğrenmek için saldırıya geçmişti.

Arden, kızlardan birisine tokat atıp Arina'nın elinden tuttu. "Hemen saklanalım. Yirmi dakika dayanmalıyız!" Ardından ranzaların arasında koşmaya başladı. Arina da peşinden devam etti.

Yatakhane katı savaş alanına dönmüş gibiydi. Birbirinin üzerine atlayanlar, saçlarını çekenler, boğmaya kalkışanlar... Küçücük yaşlarına rağmen ortaya büyük bir şiddet çıkmıştı. Ceza almak istemeyenlerle ödül peşinde koşanlar acımasızca diğerlerine saldırıyorlardı.

Arden ve Arina bir süre kaçmayı başardılar. Ranzadan ranzaya atladılar. Birbirlerinin yanından ayrılmadılar. Yakalanmaya ramak kala birbirlerini kolladılar. Arkalarından koşturan kızları tekmelerle savurmaya çalıştılar.

Diğer iki kız fena hâlde hırs yapmışlardı. İkisini de düşmanları gibi görüyorlardı. Kendi çeteleşmeleriyle dört kişiyi daha yanlarına katmışlardı. Kovalamaktan asla vazgeçmiyorlardı.

Arden kaçmak için yine bir ranzadan diğerine atladı. Hemen arkasından Arina devam etti. Ancak tam diğer ranzaya ulaşacakken kızlardan birisi bir ayağını yakaladı. Arina dengesini yitirdi ve ayakları ranzadan sarkar şekilde kollarıyla üst yatağa asıldı. Kızlardan bir başkası Arina'nın diğer ayağına ulaştı.

Arden, Arina'ya yardım etmek için anında eğilip kollarından sıkıca tuttu.

Arina çığlık atarak direnmeye çalıştı. Canı çok yanıyordu. Üstten en yakın arkadaşı kurtarmak için çekerken alttan diğer kızlar çekiyorlardı. Kendisi de tırnaklarını yatağa geçirmiş tutunmaya ve kurtulmaya çalışıyordu. Ancak bir süre sonra minik bedeni daha fazla acı çekmeye dayanamadı. Kollarını gevşetti ve bir mesafe daha aşağıya doğru sarktı.

Arden tüm gücüyle Arina'yı bırakmamaya çalışıyordu. Gözleri Arina'nın gözlerindeydi. "Dayan, azıcık daha dayan!" diye telkin ediyordu. Fakat Arina daha fazla dayanamadı. "Bırak beni," diye fısıldadı, "canım çok yanıyor."

Birkaç saniye sonra Arina avuçlarından kayıp yere düştü. Diğer kızlar hemen Arina'nın üzerine çullandılar. İki tanesi Arden'i yakalamak için yatağa tırmanmaya çalışırken hızlı bir refleks gösterdi ve diğer yatağa zıpladı.

Kovalamaca bir süre daha devam etti. Yirmi dakikalık sürenin bittiğini işaret eden düdük sesi duyuldu. Düdük sesiyle herkes yeniden sıraya koştu.

Herkesin üstü başı paramparça olmuştu. O hengâmede Arden koşarak Arina'yı buldu. Arina yerde uzanmış, karnını tutuyordu.

"Arina, Arina iyi misin?"

Arina, "Ceza alacağım yine," dedi, "sırrımı söyledim..."

Düdük sesi bir kez daha duyuldu.

Arina'ya yardım etti. Kolunun altına girip sıraya doğru sürükledi.

Öğretmenlerden birisi, "Evet," dedi, "bakalım kimler sırrını koruyabilmiş!"

Arden ve Arina yan yana sıraya girdiler. Arina'nın korkudan bacakları titriyor, alacağı cezayı düşünüyordu. En yakın arkadaşı Arina'nın o hâlini içi buruk bir şekilde izledi.

Öğretmen en baştan itibaren sırasıyla herkesin önünde duruyordu. Başkasının sırrını öğrenenler, arkadaşının ismini söylüyor ve sırrı öğretmenin kulağına fısıldıyordu. Öğretmen elindeki kâğıtlardan kontrol ediyordu. Sır öğrenenlere artı puan, sırrı ifşa olana da eksi puan not ediyordu.

Sıra kendilerine gelmek üzereydi. Sadece birkaç kişi kalmıştı. Arden hemen sağında duran Arina'ya yeniden baktı. Bacakları hâlen titriyordu. Tam sıra ona gelmek üzereyken kulağına doğru eğildi ve "Benim renklerim hep siyahtır," diye fısıldadı.

Arina ilk başta anlamadı.

Arden tekrar etti. "Benim renklerim hep siyahtır," dedi, "benim sırrım buydu. Lütfen benim sırrımı öğretmene söyle. Böylece ceza almazsın."

Arina, "Peki sende başkasının sırrı var mı?" diye sordu, "eğer yoksa..."

Öğretmen tam Arina'dan önceki kişideydi.

"Benim renklerim hep siyahtır," diye son kez fısıldadı, "dediğimi yap!"

Öğretmen Arina'nın başına geldi. "Evet Arina, senin sırrını bir kişi öğrenmiş. Bir eksi puanın var. Sen de başkasının sırrını öğrenebildin mi?"

Arina tereddüt dolu bakışlar attı. Sonra kafasını öğretmene çevirdi. Üzgün bir hâlde Arden'e bakarak, "Onun sırrını öğrendim," dedi."O zaman yaklaş ve kulağıma söyle."

Arina ayak parmakları üzerinde yükseldi ve öğretmenin kulağına sırrı fısıldadı.

Öğretmen, "Aferin," dedi, "artı puan aldın ve durumun normale döndü. Hemen ardından Arden'in önüne geçti. "Evet, bir kişi senin sırrını ifşa etti. Sen de başkasının sırrını öğrenebildin mi?"

Gözlerini devirerek "hayır," diye yanıtladı, "kimsenin sırrını öğrenemedim."

"O zaman sana eksi puan... Cezalılar listesine girdin..."

Arina, gözyaşlarıyla bakıyordu. Arden arkadan elini uzattı ve Arina'nın koluna dokundu.

Kısa bir süre sonra cezalılar öne çıktı. Kendisiyle birlikte üç kişi daha cezalıydı. Diğerlerine yatma emri verildi. Arden ve diğer cezalılara ise takip etmeleri söylendi.

Arden emre uydu ve yatakhane kapısına doğru yürüdü. Arkasından Arina'nın ağlama sesini duyuyordu.

Öğretmenlerden birisi ile en alt kata girdiler. Pijamalı hâlde bahçeye çıktılar. Kış aylarıydı ve her taraf bembeyaz kararla doluydu. Hava buz kesiyordu.

"Terliklerinizi ve çoraplarınızı çıkarın!"

Mecburen denileni yaptı. Buz tutmuş beton zemine çıplak ayaklarla bastı. Bu esnada öğretmenlerden birisi kulağına doğru eğildi. "Gerçek hayat çok daha acımasız olacak. Bunu öğrenmelisin," diye fısıldadı. "Arkadaşından önce kendini kurtarmalıydın." Masum bakışlarla öğretmene bakarken yeniden emir sesi geldi.

"Arka arkaya tek sıraya girin!"

Arden sıraya girdi.

"Düdük sesinden sonra ikinci düdük sesi gelene kadar bahçedeki büyük ağacın etrafında sıranızı bozmadan yürüyeceksiniz!"

Düdük sesi geldi.

Arden diğer arkadaşlarıyla beraber yürümeye başladı. Birkaç saniye sonra soğuktan neredeyse ayaklarını hissetmez hâle gelmişti.

Büyük ağaca ulaştılar ve etrafında turlamaya başladılar. Çıplak ayakla, pijamalarla, karların üzerinde...

Arden turlamaya devam ederken binaya baktı. Tüm ışıklar kapanmıştı. Bir tanesi hariç... Dikkatini o pencereye verdi. Pencerenin önünde bir adam vardı. Albay Vasilko, ağzında purosuyla onları izliyordu.

Sabaha karşı ikinci düdük sesi geldi. Tüm bedeni kaskatı kesilmiş bir hâlde yatakhaneye çıktı. Titreye titreye ranzanın basamaklarına tırmandı. Zar zor kendini yatağa bıraktı.

Ayaklarını yorganın altına sokup uyumaya ve ısınmaya çalıştığı anda bir ses duydu.

"Benim en iyi arkadaşım minik bir serçe."

Konuşan hemen alt ranzadaki Arina'ydı.

"Benim sırrım buydu," dedi ve yineledi, "Benim en iyi arkadaşım minik bir serçe."

Uçak tekerleri piste değince büyük bir sarsıntı yaşandı. Arden pistten duyulan sesle birlikte yerinden sıçradı. Uçakta olduğunu ve varış yerine iniş yaptıklarını anlayınca rahatladı. Bakışlarını cama çevirdi. Camın yansımasında Arina'yı gördü. Arina aynı şeyi tekrar ediyordu.

"Benim en iyi arkadaşım minik bir serçe."

5. Bölüm

Demir, Beyaz Ev'in İstanbul Boğazı'nı gören balkonlarından birisinde oturmuş, hafifçe esen rüzgâr suratını yalarken bir yandan gökyüzünde turlayan martıları izliyor bir yandan da masanın üzerine açtığı küçük bilgisayarında çeşitli taramalar yapıyordu. Uzun zamandır aranan bazı isimler hakkındaki güncel gelişmeleri takip etmeye çalışıyordu.

Taramaya devam ederken, Yerel bir Fransız gazetenin haberi dikkatini çekti. Haber metnini Türkçeye çevirerek detaylıca okudu. Haberin sonuna geldiğinde ise gözleri bir anda parladı. Hızla yerinden kalktı ve koridora koştu.

"Demir Bey iyi misiniz? Bir sorun yoktur umarım?"

Koridorda arkasından seslenen Beyaz Ev'in emektar kâhyası Halil'di.

Demir, karanlık koridorun ortasında Beyaz Ev'in saçları ağarmış sevimli kâhyasını görünce ilk başta korktu. Geriye doğru irkilerek bir adım attı. "Siz miydiniz Halil Bey?"

"Evet Demir Bey... Sizi korkutmak istememiştim. Erkenden kalktığınızı anlayınca, bir şeyler içmek ister misiniz diye sormak için yanınıza geliyordum."

Demir'in üzerinde yine her zamanki gibi bir oduncu gömleği vardı. O gün kırmızı siyah kareli olan gömleğini giymişti. Kırmızı rengi her zaman sevmişti. Kendisine çocukluğunu hatırlatıyordu. Renklerle anıları arasında açıklayamadığı garip bir ilişki kurmuştu. Parmaklarını gözlüğünün çerçevesine dokundurdu, daha sonra derin bir nefes aldı ve konuşurken takılmamak için dikkatini toplayarak "Çok teşekkür ederim," dedi, "bizimkiler uyandılar mı acaba?"

"Eren Bey uyandı. Kahvaltı için hazırlık yapıyor. Atlas Bey ve Ala Hanım'ı henüz görmedim."

Demir, "Tamam," dedi, "ben onlara bakmaya gidiyorum. Sen Eren Bey'e hızlı olmasını iletir misin?"

Halil, "Tabii ki," dedikten sonra yönünü değiştirdi.

Demir ise merdivenlere yönelerek alt kata indi. Atlas'ın kaldığı odaya koştu. Kapıyı tıklattıktan sonra Atlas'ın yanıt vermesini beklemeden içeri girdi.

Atlas uyanmış ancak yatağından çıkmamıştı. Yatağın içinde yarım oturmuş, cep telefonundan bir şeyler izliyordu. Demir'in öylece odaya daldığını görünce heyecanlandı, kafasını kaldırıp gözünün önüne düşmüş kıvırcık sarı saçlarını eliyle geriye doğru ittirerek sordu. "Bir sorun mu var Demir?"

Demir o an ufak bir şok yaşamış ve aynı zamanda utanmıştı. Yatağın içinde Atlas haricinde biri daha vardı. Üzerindeki örtüyü kafasına kadar çekmiş olsa da saçlarının renginden bu kişinin Kayra olduğunu anlamıştı.

Olaylardan sonra Atlas ile Kayra'nın ilişkileri bitmişti. Kayra, kaçırılma vakasından sonra uzun süre toparlanamamıştı. Atlas'ın sevgili olarak yanında olduğu her an, yaşadıkları içinde

büyüyordu. Her ne kadar kurtarılması ve ölümden dönmesi Atlas sayesinde olsa da onunla olan ilişkisiyle benzer kötü olaylar yaşayacağından korkuyordu. Bunu dile getirmemişti ancak Atlas farkındaydı. Olaylardan kısa bir süre sonra ayrılma kararını Atlas almış ve Kayra'ya iletmişti. Kayra ise hiç itiraz etmemişti. O günden sonra çok nadir iletişim kuran ikili, Atlas'ın Emris'in ekibine dâhil olup Arden'in peşine düştükleri günden beri ise bir daha görüşmemişlerdi. Uzun zaman sonra bu, Kayra'nın Atlas'ı ilk ziyaretiydi.

Demir, duruma şaşırmış ve farkında olmadan kemik çerçeveli gözlüklerinin ardındaki gözlerini kocaman açmıştı. Demir'i gören Atlas, kaşlarını kaldırarak muzipçe gülümsedi. "Merak etme hayatta uyanmaz. Sabaha karşı geldi." Ardından sorusunu yineledi: "Bir sorun mu var?"

"Sanırım..." diye mırıldandı, "sanırım bir şey buldum. Emris Başkomiser'i arasak iyi olur."

Atlas, "Ne buldun?" diye sordu.

Demir, "Göstermem gerek," dedi, "hadi hazırlan kahvaltıda gösteririm. Emris Başkomiser'e haber vermeyi unutma. Ben de Ala'ya bakacağım."

Atlas'ın odasından çıkan Demir, Ala'nın kaldığı odaya koştu. Kapıyı tıkladı.

Kısa bir süre sonra Ala'dan yanıt geldi. "Gir... Ama ben dışarıdayım."

Demir tam kapıyı açıp içeri girecekken duraksadı. Ama ben dışarıdayım sözünü kavrayınca arkasına döndü. Ala koridorda, hemen arkasında duruyordu. Saçlarının alnıyla kesiştiği yerler ter içindeydi. Üzerindeki minik straplez büstiyer sağ

kolundan boynuna kadar uzanan karmaşık dövmenin daha belirgin bir şekilde görülebilmesine imkân sağlıyordu. Altındaki parlak bordo tayt ve spor ayakkabılar ile daha yeni koşudan gelmiş gibiydi.

"Bir an gerçekten içeri gireceksin sandım Demir," dedi, "nasıl afalladın ama?"

Demir, "Senin ne işin var burada? Neden odanda değilsin?" diye sordu.

"Yol yorgunluğundan gelir gelmez sızmışım. Ama gecenin bir yarısı pat diye uyandım. Koridordan ve bahçeden tuhaf sesler duydum. Uykum kaçınca seslerin peşine çıktım."

Demir parlamış gözlerle karşılık verdi. "Ee, neymiş sesler?"

"Bilmiyorum ki... Hiçbir şey görmedim ama sesleri duyduğumdan eminim. Uykum kaçınca da ormanda yürüyüşe indim. Belki ben de birkaç tane kesik uzuv bulurum diye."

Ala'nın konuşması Demir'i daha çok ürkütmüştü. "Onlar eskide kalmadı mı Ala?"

"Sanmam... Böyle evlerin kaderidir ürpertici olaylar yaşamak..." Demir'e doğru ağır adımlarla ilerleyerek gözlerini devirdi ve koridordaki duvara özenle yedirilmiş yüz yıllık işlemelere sol eliyle hafifçe dokunarak devam etti. "Keşke biz buradayken de birkaç hayalet hortlasa!"

Demir'in gözlerindeki tedirginliği fark eden Ala daha fazla ileriye gitmedi. "Tamam tamam korkmana gerek yok. Sen varken burada öyle olaylar olmaz," diye kıkırdadı, "hem sen sabahın köründe neden kapıma dayandın bakalım?"

"Bir an önce kahvaltıya gelsen iyi olacak. Bir şeyler bulmuş olabilirim. Onları anlatacağım."

Ala, dalga geçer gibi dudak büzdü. "Peki tamam bulmuş ol. Geliyorum birazdan. Ama önce duş almam gerek."

Los Angeles'tan hep birlikte dönmüş, gece yarısına doğru İstanbul'a iniş yapmışlardı. Emris ve Sedat kendi evlerine dönerlerken, Lorenzo sürekli kaldığı otele geçmişti. Eren ve diğerleri ise toplu hâlde Beyaz Ev'e gitmişlerdi. Hepsinin üzerinde de Arden'i ellerinden kaçırmış olmanın burukluğu ve başarısızlık hissi hâkimdi. Beyaz Ev'e döner dönmez odalarına çekilmişlerdi.

Emris'in özel ekip kurmasının ardından Eren, Atlas ve Demir sıkı fıkı olmuşlardı. Sık sık Beyaz Ev'de kalıyor ve soruşturmaya dair gelişmeleri buradan takip ediyorlardı. Emris, Sedat ve Lorenzo da toplantıların çoğunu burada gerçekleştiriyorlardı. Zamanında organ mafyasının en önemli merkezlerinden birisi olan Beyaz Ev, artık onlara karşı mücadele eden ekibin üssü hâline dönüşmüştü. Başkomiser Emris bu durumu ironik buluyor, Beyaz Ev'i savaşta fethedilen bir kale olarak görüyordu. Geri kalan tek amacı ise diğer tüm kaleleri fethedebilmekti.

Gece döndükten sonra Demir kendini yatağa bırakmıştı. Arden'i son anda ellerinden kaçırmalarına karşı hırslanmıştı. Sabaha kadar kesik kesik dalmalar ve çeşitli rüyalarla konforsuz bir uyku hâlindeydi. Erkenden uyandığında ise hırsının hâlen geçmediğini, kaybetmeye dair kötü enerjinin üzerinde olduğunu fark etti. Küçük bilgisayarını alıp temiz hava almak için üst kattaki manzaralı balkona çıkmış ve detaylı bir taramaya girişmişti.

"Eren Bey birazdan yemek odasında olacak Demir Bey, bilginiz olsun."

Halil Bey, Demir'in kaldığı odanın aralanmış kapısından seslenmişti. Demir teşekkür etmek için kapıya yönelince arkasından başka bir ses duydu.

"Atlas Beyler ve Ala Hanımlar da hazır Demir Bey. Emris Beyler de birazdan ekipçe burada olacaklarmış."

Halil'in hemen arkasında Atlas ve Ala duruyordu. Ala'nın konuşması Halil ve Atlas'ı güldürmüştü.

Hep birlikte kahvaltıya geçtiler. Kayra ise kahvaltıdan önce hızlıca giyinip kimseye görünmeden Beyaz Ev'i terk etmişti.

Ana salondaki büyük yemek masası küçük bir şölen yeri gibiydi. Özenle serilmiş pürüzsüz siyah masa örtüsünün üzerinde beyaz tabaklara yerleştirilmiş altı farklı çeşit peynir, dört farklı çeşit zeytin vardı. Masanın tam ortasında ise kâse benzeri büyük bir tabakta bolca yeşillik, domates, biber, salatalık, maydanoz ve nane bulunuyordu. Ortadaki büyük tabağın sol tarafına bal, kaymak, tahin, pekmez ve çeşitli reçeller yerleştirilmiş; sağ tarafına ise sucuk, salam, sigara böreği, yumurtalı ekmek, krep ve pankek gibi sıcak kahvaltılıklar konulmuştu. Masanın uçlarına ise çeşitli mezeler ve soslar serpiştirilmişti. Evdeki çalışanlar daha alımlı gözükmesi için tabakların aralarına çeşitli süslemeler ve çiçekler de eklemeyi ihmal etmemişlerdi.

Eren yemeklerin küçük porsiyonlar hâlinde pişirilip servis edilmesi ve israf edilmemesi konusunda kesin talimat vermişti. Normalde böyle bir sofra hazırladığı için Halil'e söylenirdi. Ancak o gün kahvaltı sofrası kalabalık olacağı için bir şey demedi. Sadece eski dostuna masanın karşısından imalı bir bakış attı. Halil ise gülümseyerek karşılık verdi.

Halil kahvaltılık malzemeleri servis ederken kapıdan diğer üçlü göründü.

"Oo şefim, bunlar bizi beklemeden kahvaltıya başlamışlar bile."

Demir, suçluluk duygusuyla, "Yok yok başlamadık henüz," diye karşılık verdi.

Sedat, "Hadi hadi; tam zeytini ağzına götürmek üzereyken yakalandın," diyerek Demir'e sataştı. Hemen ardından masaya doğru hızlı adımlarla yaklaştı ve Halil Bey'e doğru fısıldadı. "Mücver var mı mücver?"

Ala, "Mücver yok mücver; menemen var ister misin?" diyerek araya girdi.

Sedat, "Sen oradan ne atlıyorsun hemen?" diye karşılık verdi, "hem melemen de yerim ben."

Ala, "Daha yiyeceğin yemeğin ismini bile bilmiyorsun. Melemen değil menemen!" dedi.

Sedat, "Ne demek menemen? Kırk yıllık melemen ne ara menemen oldu?" diye karşı çıktı.

Emris, "Siz soğanlı mı soğansız mı tartışmasına geçmeden kahvaltıya başlasak iyi olur," diye araya girdi ve tartışmayı sonlandırdı.

Halil, "Dilerseniz hemen mücver yaptırıp getireyim Sedat Bey," dedi.

Sedat, "Yok yok, teşekkür ederim. Şu masadaki yiyecekler yeter bana," diye karşılık verdi.

Los Angeles'tan beri yüzü asık olan Eren biraz gülümsemişti. Sedat ve Ala'nın atışmaları onun da hoşuna gidiyordu. "Hadi başlayalım o zaman," dedi.

Masaya oturur oturmaz Lorenzo, "Yeni gelişmeler var galiba," diye konuyu açtı. Bunun üzerine bakışlar Atlas'a çevrildi.

Atlas, "Bende değil, Demir'de var," dedi, "bir şeyler atıştırsın anlatır hemen."

Demir heyecanlıydı. Hızlı hızlı ağzına birkaç lokma götürdükten sonra, "Ben anlatmaya başlayayım, kararı siz verin," dedi ve yerinden kalktı. Açık duran perdeleri kapattı ve salonun biraz kararmasını sağladı. Hemen ardından projeksiyon cihazının düğmesine basıp bilgisayarının başına geçti. Duvarda Demir'in bilgisayar ekranının yansıması oluştu.

"Atlas'ın bulduğu belgelerde yurt dışındaki bazı firmaların isimleri vardı. Geçtiğimiz aylarda bunları hepimiz araştırdık. Tabii bize ek olarak ilgili ülkelerin hepsinde de kapsamlı bir tahkikat başlamıştı."

Lorenzo, "Şu hesaplarında para giriş çıkışları yüksek olan firmalardan bahsediyorsun değil mi?" diye araya girdi.

Demir, "Evet evet, onlardan bahsediyorum," dedi ve devam etti.

"Yapılan araştırmalarda firmaların sahipleri hakkında hiçbir şüpheli durumla karşılaşılmamıştı. Hatta istihbarat birimleri bile bir süre gözlem altında tutmuşlardı. Ancak gayet işlerinde güçlerinde görünüyorlardı. Aralarında herhangi bir suça bulaşmış kimse yoktu.

Şirketlerin yönetim kurulundaki diğer isimleri de teker teker mercek altına almıştık. CEO'lar, yönetim kurulu üyeleri, sekretaryalar... Hatta bazı firmalarda kayıtlı çalışan kimler varsa didik didik etmiştik. Yine elimiz bomboş kalmıştı. Bunun üzerine tüm enerjimizi Arden'e harcadık. Yeniden Arden'e dikkat kesildik. En nihayetinde Arden'in Avrupa'da birkaç ülke

gezdiğini ve son olarak Los Angeles'ta olduğunu tespit ettik. Sonrası da malum...

Kendimce tersine bir araştırma yapmak istedim. Yani Arden'in geçmişte belirli sürelerle kaldığı bazı ülkeler ile bahsettiğimiz firmaların kesiştiği noktalar var mı diye... Bunun için de bakış açımı değiştirmem gerekiyordu. Kişilere çok odaklandık ama paralara yeteri kadar odaklanmadık. Para üzerinden bir araştırmayı tam anlamıyla yapmadık."

Demir'in bu cümlesinin ardından herkesin içinde bir heyecan oluştu. Emris, "Bana bağlantılar olduğunu söyle lütfen Demir!" diyerek araya girdi.

Demir, "Ben bulduklarımı sıralayayım; bağlantı olup olmadığına siz karar verin," dedi ve duvara çeşitli fotoğraflar ve isimler aktararak anlatmaya devam etti.

"David Jones. İngiliz mali danışman. İskoçya'daki Stone Money isimli bir danışmanlık firmasında kayıtlı görünüyor. Danışmanlık firması ise bizim araştırma yaptığımız Fransa'daki Etoile Holding'e ait şirketlere danışmanlık hizmeti vermiş. David Jones bu hizmet için yıllardır görevliymiş. Yani resmiyette bizim odaklandığımız firmalarda çalışan görünmüyor ancak perde arkasında etkin bir isim. Garip bir şekilde yaklaşık bir yıl önce trafik kazasında ölmüş. Burada trafik kazasının tarihine dikkat çekmek istiyorum: Arden'in Fransa'da bulunduğu bir zaman diliminde...

Edgar Hugo. İspanyol mali danışman. Yine İskoçya'daki Stone Money firmasının çalışanı. Benzer şekilde Portekiz'deki Estrela isimli firmaya hizmet sunmuş. Estrela bizim listemizde olan firmalardan. Yine garip bir şekilde Edgar Hugo, bundan

yaklaşık altı ay önce, sekizinci kattaki evinin balkonundan atlayarak intihar etmiş... İntiharın nedeni resmî kayıtlara ve haberlere sevgilisinin terk etmesi olarak geçmiş. Sevgilisini hiç bulamadım. Yine bu olayın tarihine baktığımızda ise Arden'in o dönemde Portekiz'de olduğunu göreceğiz...

Gelelim son isme: Madison Brown. Amerikalı mali danışman. Bu kadın da İskoçya'daki aynı firmanın çalışanı görünüyor. Yıllardır Amerika'daki Stars Selly firmasına mali danışmanlık hizmeti veriyor. Stars Selly de tanıdık geldi sanırım. Evet; bizim listemizdeki firmalardan.

Madison Brown ise geçtiğimiz ay Baltimore Limanı'ndaki orman evinde ölü bulunmuş. Henüz neden öldüğüne dair bir açıklama ya da haber yok. Ama sevgilisi olduğunu iddia eden bir Fransız adam, Louis Dupont, Amerika'dan Fransa'ya döndükten sonra yakın bir zamanda bir yerel gazeteye röportaj vermiş. Louis'in iddiasına göre sevgilisi Madison bir cinayete kurban gitmiş ve cinayetin üzeri kapatılmış. Yine olay tarihine dikkat çekersek, Arden'in Amerika'da bulunduğu zaman dilimine denk geliyor.

Bulduklarım bu kadar... Bağlantı var mı yok mu siz karar verin!"

Demir'in anlatımı bittikten sonra bir süre suskunluk yaşandı. Herkes birbirine bakındı.

Emris, duvardaki Louis Dupont'un fotoğrafından gözünü ayırmadı. Bir süre daha bekledikten sonra, "Louis," dedi, "bu adam bize yanıtı verecek..."

6. Bölüm

Demir'in o andan itibaren işi Louis Dupont'u araştırmak olmuştu. Başta sosyal medya hesapları olmak üzere, kariyer sitelerindeki bilgileri ve çeşitli forumlardaki yorumlarına kadar kapsamlı bir açık kaynak çalışması yürüttü. Bulduğu tüm verileri ona ait açtığı dosyada birleştirdi.

Atlas ve Ala, Demir'e tüm bu çalışmalarında eşlik ettiler. Atlas, Demir'in yönlendirmelerine uyarak o ne derse yapmıştı. Profil taramalarından forum yorumlarına kadar detaylı inceleme ve ayıklama gerektiren tüm işlerde Demir'in âdeta sağ kolu olmuştu.

Ala da benzer şekilde Demir'in verdiği işleri takip etti. Ancak bir süre sonra sabırla araştırma yapmaktan sıkılınca, kendine has yöntemlerine dönüş yaptı. Çeşitli sahte sosyal medya hesapları açarak, Louis Dupont'un arkadaş ve iş çevresindeki kişilerden eklemeler yaptı. Arkadaşlık isteklerini kabul edenlerin paylaşımlarını inceleyerek, Louis Dupont'la birlikte çekilmiş fotoğrafları ve konum işaretlemelerini arşivledi.

Eren, yine ev sahipliğinden geri kalmadı. Demir, Ala ve Atlas üçlüsünün çalışmalarına doğrudan katılmadı ancak dolaylı yoldan eşlik etti. Sık sık yanlarında bulunarak gelişmeleri izledi.

Emris ve Lorenzo, araştırmanın resmî ayağını yürüttüler. Fransız İnterpol temsilcileriyle görüşmeler ve çevrim içi toplantılar düzenlediler. Louis Dupont'a ait resmî tüm bilgilerin derlenmesi ve kendilerine ulaştırılması için gerekli yazışmaları yaptılar.

Birkaç gün sonra akşamüzeri yine Beyaz Ev'de toplandılar. Beyaz Ev'in bahçesindeki özel işlemeli demir ayakları olan mermer masalarda oturdular. Güneşin batışını izlerken asla iş konuşmadılar. Halil'in özenle hazırladığı akşam yemeğinin ardından toplantıya başladılar.

Emris, "Hadi bakalım Demir," dedi, "şu Fransız çocuk hakkında neler buldun anlat bize. Bizdekilerle bir kıyaslayalım."

Demir konuşmaya başlamadan Ala araya girdi. "Ama olmuyor böyle. Sadece Demir bulmadı; Atlas ve ben de yardım ettik. Hatta benim yardımım daha fazlaydı."

Ala'nın doğal çıkışına destek Eren'den geldi. Serinleyen havadan dolayı sırtına geçirdiği polara sıkıca sarılarak, "Ala haklı. Ben de yardım ettim o kadar. Yani başlarında durdum, denetledim," dedi.

Sedat, "Bari sen uyma şu deli kıza Eren Bey kardeşim," diyerek araya girdi. Bir yandan Lorenzo'nun tabağında kalan tatlıları çatallamakla meşguldü.

Ala, "Sen tatlını yemeye devam etsene," diyerek Sedat'a çıkıştı, "aa pardon, kendi tatlını bitirip başkalarının tatlısını tırtıklıyormuşsun. Özür dilerim."

Ala'nın son cümlesiyle Sedat, ağzına götürmek üzere olduğu çatalı havada bir süre tuttuktan sonra geri bıraktı. Hemen yanındaki Lorenzo gülümseyerek 'devam et' dercesine bir işaret yaptı.

Emris derin bir nefes aldı ve kollarını göğsünün üstünde bağlayarak sağ elini yüzüne doğru yaklaştırdı. Baş parmağıyla hafifçe çenesindeki yeni çıkmış sakallara dokundu, sıkılmış bir ifadeyle yeniden ağırlığını ortaya koydu. "Tatlı yiyelim, acı gerçekleri konuşalım."

Bunun üzerine Demir, bilgisayar ekranına bakarak bulduğu bilgileri sıraladı.

"Louis Dupont, Afrika asıllı Fransız vatandaşı. Ailesi kuşaklar önce Fransa'ya göç etmiş. Fransa'nın Lyon şehrinde dünyaya gelmiş; ama lise yılları itibarıyla Marsilya'daki bir yatılı okulda eğitim almış. Bankacılık mezunu. Şu an 28 yaşında. Fransa'da uluslararası bir bankada çalışıyor. Eğitim ve yurt dışı biriminde. Yani bankada işe başlayanların ve stajyerlerin eğitimleriyle birlikte ülke dışında çeşitli toplantıların sorumlusu. Zaten sevgilisi, ya da eski sevgilisi diyelim, Madison Brown ile de yaklaşık bir yıl önce Amerika'daki bir toplantıda tanışmışlar. Ironstar ismindeki bir otelde düzenlenen üç günlük bir seminer toplantısında. İkisi de eğitimci olarak katılmış. Seminer programı ve fotoğraflarına ulaştık. Bilgileri teyit edebiliyoruz.

O günden sonra Louis sık sık Amerika'ya gitmiş. Sosyal medya hesaplarında da Madison Brown ile birçok fotoğrafı mevcut. Çoğunlukla Amerika'daki farklı yerleri gezerken, sarmaş dolaş fotoğraflar. İdeal bir çift olarak.

Kariyer sitelerindeki bilgileri ile diğer bilgiler tamamen örtüşüyor. Yani gayet kendi hâlinde, işinde gücünde diyebileceğimiz ve şüphe uyandırmayan bir profil. Louis hakkındaki son gelişme ise geçen gün gösterdiğim üzere yerel gazete haberindeki bir röportaj..."

Demir'in anlatımı bitince Atlas eklemeler yapmak için konuşmayı devraldı.

"Ama işin ilginç yanı, haberin sadece o sitede yayınlanması. Mesela böyle iddia üzerine yazılmış bir haber, Türkiye'deki bir haber sitesinde yayınlanmış olsa pek çok haber sitesi ilk siteyi kaynak göstererek haberi dolaşıma sokarlardı. Ya da en basit hâliyle bir haber ajansı alır; diğer tüm sitelere haber beslemesi olarak gönderirdi. Ama Fransa gibi bir ülkede, sadece Marsilya haberleri yapan bir sitede sınırlı kalması altı çizilecek bir nokta."

Eren, "Bunu ne ara tespit ettiniz bakayım?" diyerek Atlas'a karşılık verdi, "sizin yanınızda olduğum sıralarda böyle bir tespit yoktu."

Erene yanıt Sedat'tan geldi. Gülümseyerek, "Demek ki denetim görevini iyi yapmamışsın Eren Bey," dedi.

Atlas, "Yemekten birkaç saat önce tespit ettik, fırsat olmadı sana göstermeye," diye açıkladı.

Emris, "Sizin ekip Fransız polisinden daha çok şey bulmuş gibi Eren," dedi, "yine iyisiniz."

Bunun üzerine Lorenzo araya girdi.

"Kesinlikle katılıyorum. Fransa İnterpol temsilciliğinden gelen bilgiler çok klişe bilgiler. İş adresi, ev adresi, ailesinin ve akrabalarının adres bilgileri. Bir de klasik olduğu üzere geçmişte hiçbir suç kaydının bulunmadığının teyit edilmesi."

Lorenzo'nun açıklamasına Sedat karşılık verdi.

"Ee, herkes Türk polisi mi Lorenzocuğum? Bizden böyle bir araştırma isteselerdi en son aldığı kıyafetin markasına kadar bulurduk. Hiç olmadı Demir ve Atlas'tan yardım alırdık."

Ala, "Ala'dan da diye eklemen gerekirdi sanırım," dedi, "kabul etsen de etmesen de ben bu ekibin bir parçasıyım artık."

Konuşmalar yeniden karşılıklı atışmalara dönmüştü. Halil kahveleri tazelemek için masaya gelene kadar bir süre böyle devam etti.

Eren kısa bir süre karşılıklı atışmaları dinledikten sonra aklına Arden geldi. Cebinde gezdirdiği fotoğrafı yavaşça çekip çıkardı. Polar battaniyenin altında saklayarak Arden'e baktı. Şüpheli ölümlerin arkasında onun olmamasını diliyordu.

"O zaman yeni rotamız Fransa... Gidip bu Louis ile biz görüşelim en iyisi. Belki Arden ile ilgili yeni bir ipucu yakalarız."

Eren, Arden'in ismini duyunca birden irkildi. Fotoğrafı bacağının altına sokuşturarak kafasını kaldırdı. Konuşan Emris'ti. Yüzünün yönü orta kısımdaydı ancak bakışları yanlamasına dönmüş ve Eren'e bakıyordu.

Sedat, "Çok iyi fikir şefim," dedi, "ne demişler; gezen tilki yatan aslandan yeğdir."

Emris, Sedat'a bir karşılık vermedi. Bakışları hâlen Eren'in üzerindeydi...

7. Bölüm

İki gün sonraki tarifeli uçakla Parise indiler. Her zaman olduğu gibi Ala dışındaki herkes resmî olarak görevliydi. Ala da aynı uçakta kendisine bilet almış ve peşlerine takılmıştı.

Fransa'ya indiklerinde Fransız İnterpol temsilcilerinden iki görevli polis onları karşıladı. Fransa görevleri boyunca Emris ve ekibinin ihtiyacı olabilecek lojistik ve çeviri desteğini onlar sunacaklardı. Ekibe öncülük ederek Paris'te konaklayacakları ve ön toplantı yapacakları otele gittiler.

Ertesi sabah iki Fransız polis erkenden otelin önünde hazırlardı. Ayrıca Emris ve ekibinin kullanmaları için bir minibüs bir de şoför tahsis etmişlerdi.

Yaklaşık yedi saatlik bir kara yolu yolculuğunun ardından, güneş batmadan Marsilya'ya ulaştılar. Emris'in özel talebinden dolayı hiçbir Fransız polisi Louis Dupont ile temasa geçmemişti. İlk temasa geçen kişinin kendisi olmasını istiyordu.

Marsilya'ya ulaştıktan sonra vakit kaybetmeden Louis'in evine yöneldiler. Yaşadığı semt, şehrin güneyinde kalan deniz kıyısındaki bir tatil semtiydi. Yerli turistlerin yazlık evlerinin olduğu ve çoğunlukla hafta içleri sakin olan bir bölgeydi.

Fransız polislerin öncülüğünde Louis'in evini buldular. Tek katlı, yanında bir garajı olan, önünde küçük bir bahçesi bulunan sevimli, ufak bir evdi. Bir banka çalışanı için ideal sayılabilecek görünüme sahipti.

Emris, bir süre uzaktan evi izledikten sonra, "Lorenzo; sen, ben ve bir Fransız polis gidelim," dedi.

Sedat, "Ben gelmeyecek miyim şefim?" diyerek koltukta ayaklandı, "elin Fransa'sında seni yalnız bırakamam!"

Emris, "Bir suçlu yakalamaya gitmiyoruz Sedat, kalabalık olmaya gerek yok," diye yanıtladı, "sen minibüsün içindekilere sahip çık. Kendi başlarına hareket etmesinler." Bunu derken bakışları Eren ve Ala'nın üzerinde gezmişti.

Lorenzo ve Emris minibüsten indiler. Diğer araçtaki polislerden birisini daha yanlarına alarak eve doğru yürüdüler. Emris, yaklaşırken eve dair tüm detayları yakalamaya çalışıyordu. Evin ve garajın giriş çıkışları, perdelerin konumu, pencerelerin açık olup olmaması... Garajın dâhil tüm kapılar kapalıydı. Stor perdeler gündüz ışığına göre ayarlı, pencerelerden birisi de bir karışı geçmeyecek kadar aralıktı. Emris içinden, "Louis evde olmalı," diye geçirdi.

Kapıya geldiklerinde Lorenzo zilin düğmesine bastı. Bir süre beklediler. Kapıyı açan olmadı. Bunun üzerine Lorenzo yeniden zile basarken, Fransız polis kapıdaki tokmağı sertçe vurmaya başladı. Ancak durum yine değişmedi. İçeriden herhangi bir ses ya da hareket belirtisi gelmiyordu.

Emris, açık duran pencereyi işaret ederek, "Uzak bir yerde olsa pencereyi açık bırakmazdı," dedi, "burası kalabalık olmayan bir semt. İllaki hırsızlar dadanıyordur."

Lorenzo, Emris'in işaret ettiği pencereye doğru adımladı. Aralık olan kısımdan elini uzatıp stor perdeyi yukarı kaldırdı. Evin salonu görünüyordu. Kafasını eğip görebildiği kadar bakındı. Hiç kimseyi görmedi. Daha sonra bakışlarını kapının önünde bekleyen Emrise çevirdi ve kimse yok manasında kafasını salladı.

Emris, "Mahkemeden arama kararı almamız ne kadar sürer?" diye sordu, "evi kontrol etsek iyi olacak."

Fransız polis, "Arama izinleri ve resmî protokolleri biz hallederiz," diye karşılık verdi, "ne gerekiyorsa şimdi yapabiliriz." Hemen ardından geriye birkaç adım attı ve yönünü kapıya ayarlayarak hızlandı. Güçlü bir tekmeyle ahşap kapının kilit dişlerinin yuvasından sökülmesini sağladı. Kapı hızla açıldı. Belindeki tabancasını seri hareketlerle çektikten sonra içeriye daldı.

Emris ve Lorenzo da Fransız polisin arkasından içeriye girdiler. Hızlı bir şekilde tüm odalara baktılar. Louis evde yoktu. Ev gayet temiz ve düzenliydi. Herhangi bir arbede ya da zor kullanma belirtisi görünmüyordu.

Louis'in evde olmadığını anladıktan sonra Fransız polis telefonuna sarıldı. Fransızca konuşmalar yaparak birileri ile görüştü. Telefonu kulağından indirmeden bir süre öylece bekledi. Daha sonra yeniden konuşmalarına devam etti ve telefonu kapattı. Ardından Lorenzo ve Emrise döndü.

"Louis Dupont bugün işe gitmemiş. Cep telefonundan herhangi bir sinyal alınamıyor. Şu an kapalı. En son sinyal verdiği bölge ise öğlen saatlerinde bulunduğumuz bölge. Yani evi."

Lorenzo, "Demek ki öğlen saatlerine kadar buradaydı," diye karşılık verdi, "belki de normal bir şekilde dışarıya çıkmıştır. Bir süre sonra dönecektir."

Fransız polis, "Telefonun kapalı olması sizce şüpheli bir durum değil mi?" diye sordu.

Lorenzo, "Elbette ki şüpheli bir durum ama evin görüntüsüne bakılırsa her şey sıradan," diye yanıtladı.

Bu esnada Emris, Amerikan mutfak olan salonun mutfak kısmına geçmişti. "Bence sıradan değil!" diye seslendi.

Lorenzo ve Fransız polis, Emris'in bulunduğu yere baktılar. Emris, parmağına bir peçete dolamış, mutfak tezgâhının üzerinde duran pizza kutusunun karton kapağını kaldırmıştı.

"Orta boy pizza söylemiş. Pizzadan sadece bir dilim eksik. O dilimin de yarısı ısırılmış bir hâlde burada duruyor."

Fransız polis, Emris'in yanına ilerlerken, "Doğru bir tespit," diye karşılık verdi, "son telefon görüşmesi de pizza firmasıyla."

Lorenzo, Fransız polis ve Emris; aynı anda ısırılmış pizza dilimine bakıyorlardı. Emris, "Belli ki bir anda çıkmaya karar vermiş... Ya da kaçırılmış," dedi, "buraya olay yeri inceleme çağırsanız iyi olur. Belki başkalarına ait parmak izi falan çıkar."

Fransız polis, "Tamam," diye karşılık verdi, "biz hallederiz."

Üçü birden pizza kutusunun başında beklerlerken kapıdan ayak sesleri duyuldu. Lorenzo ve Emris bakışlarını kapıya çevirirken, Fransız polis müthiş bir çeviklikle çoktan tabancasının namlusunu kapıya doğrultmuştu.

"Biziz şefim biziz!"

Sedat, teslim olma hareketi yapar gibi ellerini yukarı kaldırmış holde yürüyordu. Hemen arkasından Eren devam ediyordu.

Emris, "Sana minibüstekilerin başında dur demedim mi?" diyerek Sedat'a seslendi.

"Yaklaşık yirmi dakikadır sizden bir ses çıkmayınca merak ettik şefim. Eren'e gelme dedim ama o da duramadı. Atlas diğerlerinin başında duruyor."

Bunun üzerine Emris daha yüksek sesle çıkıştı. "Belli belli, hepsi birden minibüste bekliyorlar değil mi?" Bu cümleyi kurarken Eren'in arkasına bakıyordu.

Eren ve Sedat kafalarını çevirince hemen arkalarından sessizce gelen Ala'yı gördüler.

Sedat'ın elleri hâlen havadaydı. "Sen ne diye geliyorsun!" diye bağırdı.

Ala, tıpkı Sedat gibi ellerini havaya kaldırdı. "Ne yapayım meraktan çatlamak üzereydim."

Eren, hızla etrafı süzdükten sonra, "Anlaşılan Louis burada yok," diyerek konuyu değiştirdi.

Lorenzo, "En son öğlen saatlerinde burada olduğunu tahmin ediyoruz," diye karşılık verdi.

Sedat, hızlı adımlarla mutfak kısmına geçti. Emris'in kapağını tuttuğu pizzayı gördü. "Şefim aşk olsun ama. Biz başınıza bir iş mi geldi diye meraklanırken, siz pizza mı yiyordunuz yoksa?" Birkaç adım attıktan sonra, "Lorenzo'nun İtalyan pizzaları gibi değildir ama..." diye ekledi.

Kısa bir süre sonra Eren, Ala ve Sedat da pizzanın başındalardı. Isırılmış yarım dilimlik pizza detayını onlar da gördüler.

Eren, "Isırdığın elmada bir kurt çıkması problem değil," diye mırıldandı.

Sedat, "Ne alaka?" diye karşılık verdi, "hem kurt çıkması neden problem olmasın?"

Eren'in yerine yanıt Ala'dan geldi. "Isırdığın elmada bir kurt çıkmasından daha büyük sorun yarım kurt çıkmasıdır."

Sedat, kısa bir süre düşündükten sonra, "ha, tamam; şimdi oldu," dedi, "cidden çok mantıklıymış. Yarım pizza gibi."

Bu esnada açık duran kapıda yine ayak sesleri duyuldu. Fransız polis yine üzerine düşeni yaptı ve ani bir hareketle tabancasını çevirdi.

İçeriye girenler Atlas ve Demir'di. Tabancayı gördükleri an ani bir refleksle onlar da ellerini yukarı kaldırmışlardı.

Sedat, "Ben size minibüste kalın demedim mi?" diye bağırdı. Bakışları Emris'in üzerindeydi. Ondan yiyeceği fırçayı önden bastırmaya çalışıyordu.

Atlas, "Önemli bir gelişme oldu da," dedi, "vakit kaybetmeden onu söylemek istedik."

Emris merakla, "Ne oldu?" diye sordu.

Atlas'ın hemen arkasında duran Demir, ellerini indirdi ve "Haber..." diye mırıldandı.

Tüm bakışlar Demir'in üzerine çevrildi.

Demir, "Haber..." dedi, "Louis'in haber metni silinmiş. Haber sitesi haberi yayından kaldırmış."

8. Bölüm

Marsilya'da denizi gören butik otellerden birisinin bahçesindelerdi. Otel, on dokuzuncu yüzyıldan kalma eski bir taş evdi. Uzun yıllar boyunca küçük bir sağlık ocağına benzer şekilde beldenin sağlık hizmetleri için kullanılmıştı. Birçok duvarında o dönemi sembolize eden çizimler ve yakın dönemdeki kullanımlarını gösteren siyah beyaz fotoğraflar bulunmaktaydı. Giriş kattaki bir oda ise müzeye çevrilmiş, eskiden kalma çeşitli cerrahi aletler sergileniyordu. Turizme katkı politikaları çerçevesinde, sadece sanatçılar, yazarlar, ressamlar gibi özel kişilerin kullanımı ve çeşitli sanatsal etkinliklere ev sahipliği yapması için butik bir otele çevrilmişti.

Otel bahçesinin ön kısmı tepeden denizi görüyor, arka kısmında ise otel binası kalıyordu. Otelde kendilerinden başka kimse konaklamıyordu. Emris, sadece kendilerinin bulunmasının rahatlığıyla açık havada toplanmakta bir sakınca görmemişti.

"Ne zaman silinmiş, neden silinmiş? Şimdi bize düzgünce anlat Demir."

"Haber ilk yayınlandığı günden itibaren sadece dört gün yayında kalmış aslında. Dördüncü gün sabah saatlerinde silinmiş.

Haber linki broken link, yani kırık linke çevrilmiş ve 404 yönlendirmesi yapılmış. Biz ise bunu yeni fark ettik."

Emris, "İlk olarak bizim bunu neden yeni fark ettiğimizi merak ediyorum. İkinci olarak da 404 müdür nedir biraz daha açıkla lütfen," diye karşılık verdi.

Demir, bilgisayar ekranını diğerlerine çevirdi ve ekran üzerinden açıklamaya başladı.

"O zaman 404'ü size hikâyesiyle birlikte anlatayım. 1989 yılında Pakistan Hava Yolları'na ait küçük bir yolcu uçağı, kule ile 08.50'deki son iletişiminden sonra bir anda kayboldu. 54 yolcu ve 4 mürettebatıyla kayıplara karıştı. Hâlen sırrı çözülemedi.

O uçağın kalkış numarası 404'dü. Dilden dile '404 not found' yani '404 bulunamadı' diye yayıldı. Zamanla bu kavram bilgisayar teknolojisine aktarıldı ve sayfa kaynağı bulunamayan siteler için 404 hata kodu olarak kul-kul-kullanıldı." Yutkundu. Anlatırken tekrar takılmamak için sol eliyle gözlük çerçevesine dokunup devam etti.

"404 yönlendirmesi, herhangi bir web sitesinde, daha önceden yayınlanmış bir içeriğin kaldırılması ile oluşur. Mesela bir yazı paylaştığınızı düşünün. O yazı için özel bir link oluşur. Özel bir bağlantı adresi. İnternet tarayıcıları o link yani bağlantı üzerinden o yazıya ulaşır. Ancak içeriği sildiğiniz zaman link boşa düşer. Bir adresin boş olması gibi düşünün. Fakat ona ulaşan yol, yani link bir süre daha açıkta kalır. Böyle durumlarda da boş linkler boş hata sayfasına otomatik olarak yönlendirilir. Louis'in iddialarını taşıyan haberin linki elimizde. Ama linki tarayıcıya yazdığımız zaman boş adrese çıkıyor."

Herkes pürdikkat Demir'i dinliyordu. Demir üniversitedeki bir profesör edasıyla gayet ciddi şekilde teknik detayları anlatırken masanın etrafındakiler meraklı öğrenciler gibiydi.

Bu esnada Eren masanın üzerinde duran bardağa uzanıp cam sürahiden biraz su doldurdu. Ağzına götürmek için kaldırırken ıslak bardak elinden kayıp gürültülü bir şekilde masaya düştü. Tüm ekip birden irkilip istemsizce o tarafa doğru baktı. Eren özür dilercesine mahcup bir şekilde gözlerini açıp kaşlarını kaldırdı. Demir ise konsantrasyonunu bozmadan hafifçe boğazını temizleyerek devam etti.

"Bizim bunu neden geç fark ettiğimize gelince; tarayıcı bellek sisteminden dolayı. Cache bellek denilen aracı programlar yüzünden. Şöyle tarif edeyim; herhangi bir internet tarayıcısı üzerinden bir web sitesine girdiğinizde, cache bellek sizin girdiğiniz siteyi hafızasına alır. Yazılar, görseller, diğer dosyalar... Bunun amacı aynı siteye girdiğinizde sayfanın hızlı açılmasını sağlamaktır. Dördüncü gün haber içeriği silinmiş, ancak bizim birkaç gün daha yayındaymış gibi görmemiz tarayıcının doğrudan internet sitesi üzerinden değil de cache bellek üzerinden siteyi göstermesi yüzünden. Yani otomatik olarak kendi hafızasına aldığı yerden.

Siz Louis'in yanına giderken, haberin altına farklı yorumlar gelmiş mi diye kontrol etmek için tarayıcı belleğini temizleyip yeniden haber linkine girdim. Fakat açılmadı. Bu yüzden yeni öğrendik."

Lorenzo, "Yani durum şu; önce haber siliniyor, birkaç gün sonra da Louis ortadan kayboluyor," dedi, "belli ki birileri müdahale ediyor. Bu açıdan bakarsak sanırım bir uç yakaladık."

Emris, "Kesinlikle katılıyorum," diyerek Lorenzo'ya destek çıktı, "eğer Louis'i bulursak arkasından başka şeyler çıkabilir. Tabii Louis'i bulabilecek miyiz orası meçhul."

Sedat, "Olay yeri inceleme sonuçları çıkmış mı şefim?" diye sordu.

Emris'in yerine yanıt Lorenzo'dan geldi. "Çıkmış; evde farklı bir kişiye ait parmak izi var. O da iki haftada bir temizliğe gelen Faslı bir kadına ait. Ayrıca pizza kutusunda parmak izleri var. Pizza firmasının çalışanları ve Louis'in parmak izleri."

Atlas, "Olay yeri incelemesinden de elimiz boş gibi," dedi.

Eren, "O zaman şu an üzerine gidebileceğimiz hiçbir yol kalmıyor galiba," diye karşılık verdi.

Demir, "Aslında kalıyor," dedi, "yani bir fayda sağlar mı bilmiyorum ama..."

Emris, "Neymiş o yol?" diye heyecanla sordu.

Demir, "Fayette Simon," diye yanıtladı, "Louis'in haberini yapan kadın gazeteci. Belki o bize yardımcı olur."

Demir'in yanıtıyla Emris'in gözleri parladı.

Lorenzo, "Tabii ya," dedi, "bu neden hiç aklımıza gelmedi ki?"

Sedat, "Aferin vallahi Demir kardeş," diye araya girdi, "sen bu araştırma işini iyi çözdün ha! Ne diyorsun şefim? Bu gazeteciyle görüşelim mi?"

Emris arkasına yaslandı. Karşısında uzanan denize ve deniz kenarında sıralanmış sokak lambalarının ışıklarına baktı.

"Bugünlük bu kadar yeter. Yarın ilk işimiz Fayette Simon ile görüşmek olacak. Demir, sabahleyin Fayette Simon ile ilgili ne bulursan görmek istiyorum."

***

Ertesi gün erken saatlerde yerel gazetenin bulunduğu on katlı plazanın önündelerdi. Plazada birçok küçük çaplı medya şirketi bulunmaktaydı.

Emris, minibüsten inmeden önce Demir'in hazırladığı Fayette Simon hakkında notlara son kez göz gezdirdi. Disiplinli, gazetecilik ahlakını hayat tarzı hâline dönüştürmüş, Paris'teki birçok büyük gazeteden teklif almasına rağmen Marsilya'dan ayrılmak istemediği için teklifleri reddetmiş bir kadındı. Notlarla işi bittikten sonra kaşlarını çatıp, "Lorenzo ile gidip geliyoruz," dedi, "bu kez kimse ayrılmasın!"

Sedat, "Anlaşıldı şefim," diye yanıtladı, "siz çıktıktan sonra gerekirse minibüsü kilitlerim."

Lorenzo, Emris ve Fransız bir polis birlikte plazaya girdiler. Fransız polisin öncülüğünde asansörle Fayette Simon'un odasının bulunduğu yedinci kata çıktılar.

Fayette odasında çalışma hâlindeydi. Fransız polis, Fransızca cümleler kurarak odasına girdi. Hemen ardından Lorenzo ve Emris'e girmelerini işaret etti. Fayette, Emris ve Lorenzo'ya dikkatle baktı. Fransız polisin cümlelerinin bitmesinin ardından İngilizce olarak, İngilizce bilip bilmediklerini sordu. Emris ve Lorenzo'dan olumlu yanıt gelince İngilizce olarak devam ettiler.

Emris lafı uzatmadan Louis ile ilgili yaptığı haberin detaylarını sordu.

Fayette, direnç göstererek net cevaplar vermedi. Lafı sürekli olarak yuvarladı.

Emris'in ardından Lorenzo sorulara başladı. Louis ile ilk ve son ne zaman görüştüğü, nasıl irtibat sağladıkları, haber metnine yansıyan röportajda yayınlanmayan detayların olup olmadığı...

Fakat Lorenzo'nun ısrarları da bir işe yaramadı. Fayette, tek cümleyle konuyu kapattı. "Haber kaynağım hakkında bilgi vermem etik değil." Hemen ardından ekledi: "Polis bile olsanız..."

Emris sinirlenmişti. Fayette'nin iş ahlakına saygı duyuyordu fakat Louis'in hayatı tehlikede olabilirdi. Bu konunun altını yeniden çizdiğinde ise Fayette'den ilginç bir karşılık aldı.

"Belki de siz onun hayatı için bir tehlikesiniz!"

Fayette'nin bu yanıtının ardından Emris için yapacak bir şey yoktu. Herhangi bir bilgi alamayacağını anlayınca hırçın bir hâlde ayaklandı. Kapıya yöneldi. Tam çıkacağı esnada kapının eşiğinde arkasını döndü ve "Madem öyle," dedi, "madem ilkelerinize bu kadar bağlısınız; neden haberin silinmesine göz yumdunuz?"

Emris'in bu cümlesiyle Fayette bütün soğukkanlılığını yitirdi. Yüzündeki ifade değişti. Emris, kadının bu değişimini fark etti. Son anda yaptığı hamle faydalı görünmüştü. Fayette'nin karşılık vermesine fırsat tanımadan devam etti.

"Bir haber yapıyorsunuz. Bir kadının cinayete kurban gitmiş olabileceğine dair röportaj ekliyorsunuz. Büyük bir gazetecilik görevini yerine getiriyorsunuz. Ama bir bakmışsınız haber uçup gitmiş. Silinmiş. Madem silecektiniz, neden haber yaptınız?"

Fayette daha fazla dayanamadı. "İddialar teyit edilemediği için haber yayından kaldırıldı."

Emris, "Peki o zaman neden bir tekzip yayınlamadınız? Daha önce yaptığımız haber teyit edilemediği için yayından kaldırılmıştır diye neden kamuoyunu bilgilendirmediniz? Sizin gibi ilkeli bir gazeteciye yakışıyor mu bu durum?" diyerek yüksek sesle soru yağmuruna tuttu.

Fayette'nin bir anda tavırları değişmişti. Her hâlinden sıkıldığı ve büyük bir ikilem yaşadığı belli oluyordu. Soğukkanlılığını ise tamamen yitirmişti. Sanki cümleler dudaklarına kadar geliyor ve vazgeçiyor gibiydi.

Emris amacına ulaşmıştı. Polis Akademisi'nde gördüğü psikoloji dersleri ve meslek hayatındaki tecrübelerinden faydalanarak eşikten içeriye yeniden bir adım attı. Bu kez farklı olarak kapıyı yavaşça kapattı. Hemen ardından Fayette'nin masasına doğru iki adım daha yaklaştı. Sesini sakinleştirdi ve "Bize güvenmelisiniz Fayette Hanım..." diye mırıldandı. Tüm bu hamleler, karşı tarafa güven hissi oluşturmak için yaptığı hamlelerdi. Sakin ve güven veren ses tonuyla devam etti.

"Eğer bize yardımcı olmazsanız, gerçek kötü kişiler Louise büyük bir zarar verebilirler. Ömür boyu bunun vicdan azabını çekersiniz."

Emris konuşmasını sürdürecekken Fayette çıkıştı. "Haberin silinmesine engel olamadım. Tepeden, çok tepeden birileri istemiş. Çalıştığım gazetenin bağlı olduğu holdingin sahibi..."

Fayette'nin bu çıkışının ardından kısa süreli bir sessizlik oluştu. Daha sonra Fayette Emris'in istediği bilgileri sıraladı.

"Louis ile hiç görüşmedim. Nerede yaşıyor, ne yapıyor hiçbir bilgim yok. Louis'in bir arkadaşı e-posta yoluyla bana ulaştı ve arkadaşından duyduğu bilgileri bana aktardı. Ben de ona sorularımı yazıp yolladım. Gelen yanıtları da hem haber yapıp hem de röportaj olarak yayınladım."

Emris, "Peki..." diye karşılık verdi, "bize arkadaşının bilgisini verebilir misin?"

Fayette, "Felix," dedi, "Felix Bernard. Başka da hiçbir şey bilmiyorum. Sadece elimde bu isim var."

Emris, ismi hızlıca bir kâğıda not aldı. Fayette'ye teşekkür edip kapıya yöneldi. Lorenzo ve Fransız polis arkasından devam ettiler. Asansörün kapısı kapanınca, Emris elindeki ismi Fransız polise uzattı. "Bulabilir miyiz?"

Fransız polis, "İşimiz biraz zor," dedi, "Fransa'daki en yaygın soy isimlerinden birisi. Bu isim ve soy isimde binlerce kişi çıkacaktır. Eğer birbirleriyle telefon temasları olduysa ve telefon hatları kendi isimleri üzerine kayıtlıysa belki kolaylaşabilir işimiz."

Minibüse geri döndüler. Sedat meraklı, "Şefim bir şey çıktı mı?" diye sordu.

Emris, Fayette ile konuşmalarını hızlıca özetledi. "Elimizde sadece bir isim var. Louis'in arkadaşı. Ama bu isimde binlerce kişi olma ihtimali çok yüksek."

Atlas, "İsim ne?" diye sordu.

Lorenzo, "Felix Bernard," diye yanıtladı.

Eren, "Evet; soy isim Bernard ise işimiz cidden zor. Benim bile geçmişte üç arkadaşım olmuştu bu soy isimde," diyerek araya girdi.

Bunun üzerine kısa süreli bir sessizlik yaşandı. Sessizliği bozan ise Ala oldu.

"Felix Bernard..." diye mırıldandı, "sanırım ben bu kişiyi biliyorum!"

9. Bölüm

Emris, "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Ala, hızla cep telefonunu çıkardı. Ekrana bazı dokunuşlar yaptı. Birkaç saniye sonra ekranda Felix Bernard'ın bir sosyal medya hesabındaki profili vardı. Oturduğu en arka koltukta ekranı diğerlerine çevirdi.

"İstanbul'da Louis hakkında araştırma yaparken sahte bir hesap oluşturmuştum. Fransız bir kadın hesabı. Louis'in listesindeki birçok kişiyi de eklemiştim. Felix Bernard takip isteğimi kabul edip beni geri takip edenler arasında."

Emris arkaya doğru yaklaştı ve telefonu eline aldı. Bu esnada Demir kendi bilgisayarından Louis'in profilini açmıştı.

"Ala haklı. Louis'in bu kişiyle daha önce çekilmiş fotoğrafları var."

Bunun üzerine Emris, Felix'in profilini dikkatle incelemeye koyuldu. Louis'in fotoğraflarıyla kıyaslamalar yaptı. Aradıkları Felix kesinlikle bu kişiydi.

"Bu çok güzel bir gelişme," dedi, "geriye sadece Felix'i bulmak kaldı. Elimizde artık başka bilgileri de var."

Lorenzo, "Ben bilgileri irtibat sorumlusu ile paylaşayım. Bu bilgilerle illaki bulurlar," diye karşılık verdi.

Demir, bilgisayarını Lorenzo'ya doğru uzattı. "Burada bilgileri hazır."

Atlas, "Vay be," dedi, "Ala'nın gereksiz gördüğüm hamlesi şimdi önümüzü açacak ha."

Sedat, "Yalnız şefim vaktimiz gittikçe azalıyor gibi hissediyorum," dedi, "Fransızlar bu Felix'i hızlıca bulamazlarsa Louise ulaşmamız imkânsızlaşabilir."

Emris herhangi bir yanıt vermedi. Dikkatle Ala'nın telefonunun ekranına bakmaya devam ediyordu. Kısa bir süre, "Sanırım ben buldum," dedi, "buradan yaklaşık on dört kilometre uzakta... Les Goudes'te."

***

Vakit kaybetmeden yola koyuldular. Marsilya'nın yine sahil bandında bulunan bir beldesi olan Les Goudes'e doğru devam ettiler. Yaklaşık yarım saatlik bir yolları vardı.

Felix Bernard'ın profilini inceleyen Emris, çeşitli aralıklarla paylaştığı fotoğraflara dikkat kesilmişti. Fotoğraflarda Les Goudes'te yer alan, tatil köyü benzeri yazlık sitelerin bulunduğu bir yer görmüştü. Felix zaman zaman oradan fotoğraflar paylaşmıştı. Ağaçların arasında üçgen ahşap evlerden oluşan ve saklanmak için gayet elverişli bir yerdi. Birkaç fotoğrafta ise Louis de aynı yerde poz vermişti.

Yarım saat sonra sitelerin bulunduğu alanın ana girişinden içeri girdiler. Fransız polis, güvenlikten site sakinlerinin listesini ve kapı numaralarını aldı. Emris'in değerlendirmesi doğru çıkmıştı. On üç numaralı ev Felix'e ait görünüyordu.

Hayli geniş bir araziye kurulmuş sitenin içerisinde minibüsle ilerlediler. Felix'e ait olduğunu öğrendikleri on üç numaralı evin yakınlarında durdular. Ev, tıpkı fotoğraflardaki gibiydi.

Ağaçların arasında hafif tepelik sayılabilecek bir yere konumlanmıştı. Arka kısmında ise ormanlık bir alana benzer şekilde ağaçlar sıralanmıştı.

Emris, "Sedat; sen Ala'yı yanına al, Atlas da Demir'i alsın. Eve çok yaklaşmadan sağından ve solundan dolaşarak aşağıdaki ağaçlık alana inin. Birileri varsa veya o yöne kaçmaya çalışırlarsa orada gizlice bekleyin ve bana haber verin," dedi.

Sedat, "Anlaşıldı şefim," diye yanıtladı.

Eren, "Ben ne yapayım?" diye sordu.

Emris, "Sen, ben ve Lorenzo eve girelim. Fransız polisler de evin yakasını tutsunlar," diye karşılık verdi.

Kısa sürede evi çembere almışlardı. Eren, Emris ve Lorenzo dikkatli adımlarla eve yaklaştılar. Evin girişi sağ cephedeydi. Lorenzo sol cepheye yönelirken, Eren ve Emris doğrudan girişe yöneldiler.

Kapıya vardıklarında pencerelerden baktılar. Görünen bir hareket yoktu. Tüm pencereler kapalıydı. Daha sonra Emris kapıya birkaç kez tıkladı. Açan olmadı. Bunun üzerine Emris, kapının kulpuna asıldı. Eski usul bir kilit sistemi olduğunu fark etti. Kapıyı yukarıya ve aşağıya doğru sert bir şekilde salladıktan sonra var gücüyle ittirdi. Kilit dili yuvasından çıktı ve kapı açıldı. Kapıyı o kadar şiddetli bir şekilde sıkmıştı ki sağ üst koluna bıçak gibi bir ağrı saplandı. Kapı yavaşça aralanırken gözlerini devirerek, üzerindeki siyah tişörtten taşan kasına baktı, gerilmişti. Kol antrenmanlarını sıklaştırması gerektiği düşüncesi bir saniyeliğine aklından geçti ancak kafasını toparlayarak işe koyuldu.

Emris, kapıdan ilk adımını attığı anda hemen arkasındaki Eren'in sesini duydu. "Dikkat et!" Refleks olarak kapının bir metre kadar gerisinden kendisine doğru uzanan sopayı havada yakaladı. Sopayı tutan bileği anında ters çevirdi.

Bu esnada diğer taraftan da bir beyzbol sopası göründü. Tam Emris'in sırtına inecekken Eren birden atıldı ve bileği havada yakaladı. Saldıran kişiyle aynı anda yere yuvarlandı.

Emris, kısa sürede ilk yakaladığı kişiyi yere yatırıp arkasından kelepçeledi. Hemen ardından Eren'le boğuşmaya çalışan kişiyi omuzlarından yakaladı ve yüzüstü yere yatırdı. Yüzüstü hâlde kurtulmak için mücadele gösterirken Emris'in "Polis!" diye bağırması ve İnterpol polis kimliğini göstermesiyle bir anda durdu.

Ortalık sakinleşince Emris ve Eren, saldıran kişilerin yüzlerine baktılar. Bu kişiler Louis ve Felix'ten başkaları değillerdi.

Louis, yüzüstü uzanmaya devam ederken Fransızca birkaç cümle kurdu. Emris İngilizce olarak karşılık verince; Louis İngilizce olarak, "Polis olduğunuzu düşünemedik. Sizi başkaları sandık," diye açıklamada bulundu.

Emris, "Size zarar vermek için gelmedik. Sadece konuşmak istiyoruz," dedi, "Şimdi sizi çözüyorum. Saldırmak yok, tamam mı?"

Louis, "Tamam," diye yanıtladı.

Bu esnada Lorenzo tabancasını doğrultarak içeri girdi. Onu fark eden Eren, "Tamam tamam, sorun yok!" diye uyardı ve tabancasını kaldırmasını işaret etti.

Lorenzo tabancasını beline sokup, diğer tarafta kelepçelenmiş bir hâlde uzanan Felix'i kaldırdı.

Bir süre sonra ortam tamamen sakinlemişti. Hep beraber salona doğru ilerlediler, orta büyüklükte standart bir evdi, gösterişli değildi ama şık dizayn edilmişti. Salonda petrol yeşili kadife ikili koltuk takımı, sağ tarafta özel tasarım ahşap bir masa, masanın yanında ufak bir konsol ve ortada da salon takımı ile uyumlu birkaç adet sehpa bulunuyordu. Yerler masayla uyumlu ahşap parkelerle kaplıydı. Yürürken ayakkabıların gıcırtısının rahatsız edici bir şekilde kulaklarına çalınmasına olanak sağlıyordu.

Emris gözleriyle her yeri taramaya ve işlerine yarayacak bir ipucu yakalamaya çalıştı ancak dikkat çekici herhangi bir şey yok gibiydi, evin devamlı olarak kullanılmadığı belliydi ya da özellikle çok iyi temizlenmiş ve derli toplu bir hâlde bırakılmıştı. Salondaki koltuklara oturdular. Emris, neden görüşmek istediklerini güven vererek açıkladı. Felix ve Louis, Emris'in cümleleriyle ikna oldular ve rahatladılar.

"Sana önemli birkaç sorum olacak Louis... Öncelikle sevgilin Madison Brown hakkındaki açıklamaların. Sonrasında da neden burada saklandığınız... Hepsini ama hepsini öğrenmek istiyorum."

•••

"Madison ile bir eğitimde tanışmıştık. Üç günlük bir seminerdi. Yakınlaştık ve bir süre sonra sevgili olduk. Onu görmek için sık sık Amerika'ya gidiyordum. Birkaç kez de o Fransa'ya geldi. Paris'i ve farklı şehirleri gezdik.

İş hayatı hakkında hiç konuşmazdı. İşin aslı ben de sormazdım. Çünkü bizimki gibi mali işlerde gizlilik önemlidir. Hatta bazı yerlerde gizlilik sözleşmesi bile imzalanır. Bu nedenle ne o bana işimin detaylarını sorardı ne de ben ona." derin bir nefes aldı sonra iç geçirerek devam etti.

"Aramız gayet iyiydi. Sevgililikten öte hayat arkadaşlığına dönebilecek bir ilişkiydi. Evlenmeyi düşünüyorduk. Evlenme teklifinde bulunmuştum. Kabul etmedi ama hayır da demedi. Sadece düşünmek için zaman istedi. Hatta ben bir kez evlenme teklif ederim bir daha etmem diye şakalaşmıştım, o da kadın erkek eşitliğine inanıyorum, bir dahaki sefere ben evlenme teklif ederim, demişti. Edecekti de. Biliyorum. Çünkü evlendiği zaman ölü bulunduğu o evde yaşamak istediğinden söz etmişti. Eski bir evi yavaş yavaş restore ediyordu. Son zamanlarda ise restore

işlemlerini inanılmaz derece hızlandırmıştı. Ben de kendimi evliliğe ve Amerika'ya yerleşmeye hazırlıyordum." Duraksadı. Sol elini göz kapağına doğru uzatıp dokundu, yüzük parmağıyla kaşır gibi bir hareket yaptı, ardından yutkundu ve bakışlarını yere sabitleyerek devam etti.

"Ama bir gün ölüm haberi geldi. Hemen Amerika'ya gittim. Yerel polisler ilaçla intihar etmiş olabileceğinden şüphelendiklerini söylemişlerdi. Otopsi raporunu veya başka bir belgeyi bana göstermediler. Bilgi almak için çok uğraştım ama hiçbir bilgi alamadım. Sadece bir kez benim ifademi aldılar o kadar.

Fransa'ya döndükten sonra bana bir e-posta ulaştı. Garip gelecek ama Madison'dan. Şaşırdım. Ölmüş sevgilimden bir e-posta geliyor. E-posta'nın içinde yazı yoktu. Sadece ekinde bir Word dosyası vardı. Word dosyasını indirip açtım. Madison bana bir veda mektubu yazmıştı. Tarih ve saati ölümünden önceye denk geliyordu. E-posta zamanlayıcı programıyla göndermiş. Ölümünden sonraki zamanı ayarlamış.

Mektupta; hayattaki kaygılarından, mutsuz olma korkularından, evlilik gibi bir sorumluluğun altına girmekten çekinmesinden... Kendince birçok konudan bahsetmişti. Word dosyanın içine bir de fotoğraf eklemiş. Beyaz, gelinliğe benzer bir kıyafetle. Beni böyle görmek istiyordun, beni böyle hatırla diye fotoğraf çektim yazmış." Louis iki elinin parmaklarını birbirine geçirdi, dirseklerini bacaklarına yaslamıştı. Sağ bacağı ise istemsizce titriyordu. Gözlerini Emris'in açık kahverengi gözlerine kilitlemiş nefes almadan konuşmaya başlamıştı. Bir an önce tüm olayı anlatıp bitirmek ve oradan ayrılmak ister gibiydi.

"Evet, ilk başta gerçekten intihar ettiğini düşünmüştüm. Olayın şokunu atlatıp sakince düşünmeye başladığımda ise bunun bir intihar olmadığına dair şüphelerim oluştu. İlk olarak, ölmek

isteyen birisi o evin restoresi için bu kadar uğraşmazdı. İkinci olarak, son görüşmelerimizde hep mutluydu ve beni sürekli özlediğinden bahsediyordu. Üçüncü olarak ise, Madison yazı yazmaktan nefret ederdi. Bazen mesaj attığımda bile bana kızardı. Mesajla asla yanıt vermez, arar konuşurdu. Yazmaktan bu kadar nefret eden birisinin, bana vedasını bir yazıyla yapması bence imkânsızdı. En kötü ihtimalle bir ses ya da video kaydı çekip atabilirdi.

Şüphelerimi yakın arkadaşım Felix'e anlattım. Onunla bir plan yaptık. Parça parça şüphemizi kamuoyu ile paylaşacaktık. Dikkatleri bu yöne çekecek ve kapsamlı bir şekilde araştırılmasını sağlayacaktık. Felix birçok gazeteciye kendi hesabından e-posta yolladı. Ama sadece Fayette Simon bunu haberleştirdi. Ötesine gidemedik. O haber de bir süre sonra yayından kaldırıldı. Daha ilk adımda tıkanmıştık.

Biz bununla da kalmadık. Amerika'da kirli işler yapan bir çeteye ulaştık. Para karşılığında Madison'ın ölümünün araştırılmasını istedik. En çok merak ettiğim ise ölü bulunduğu gün eve girip çıkan birilerinin olup olmamasıydı.

Amerikalı çete evin etrafındaki kameraları araştırdı. Madison'ın evine giden tek bir ara yol vardı. O yolda ise Madison dışında üç ev daha bulunuyordu. Ancak o dönemde evleri kullanan kimse yoktu. Eğer o yola giren bir kişi ya da araba varsa bu kişi katil ya da katillere götürecekti bizi. Çete araştırmasını tamamladı. Tam o yolun sapağını gören ana caddede bir akaryakıt istasyonunun görüntülerine ulaşıp bize yolladı. Görüntüleri Felix ile birlikte taradık. Saatlerce, hatta günlerce izledik. Madison dışında yola giren kimse görünmüyordu. Elimiz yine bomboştu.

Ama iki gün önce çetenin sorumlusu bize yeniden ulaştı. Araştırmaya devam etmişler. Anladığım kadarıyla o istasyonda çalışan bir görevliyi biraz tartaklamışlar. Görevli, görüntülerin

birileri tarafından değiştirildiğini itiraf etmiş. Bunun üzerine çetedekiler komple harddiski söküp almışlar. Veri kurtarma programıyla eski gerçek görüntülere ulaşmışlar. Bizim şüphelendiğimiz zaman aralığında kamyonet tarzı bir araç yola giriyormuş. Görüntüleri bize de yollayacaklarını söylediler ama artık bizimle çalışmak istemediklerini de eklediler. Gerekçe olarak da bu işin arkasının büyük olduğunu, onları aşacağını gösterdiler.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Tüm bunların üzerine bir de bir arabanın beni takip ettiğinden şüphelendim. Birkaç farklı yerde gördüm. En son dün pizza siparişi geldiğinde, evin karşısında aynı aracı beklerken gördüm. Kapıyı kapattıktan sonra arabayı pencereden gizlice izledim. İçinden birisi inip benim kapıma doğru yaklaşıyordu. Ben de hızlıca arka taraftan evi terk edip kaçtım. Felix'in merkezdeki evine koştum. Daha sonra da onunla birlikte buraya sığındık."

Louis'i merakla dinleyen Emris için taşların büyük bir kısmı yerine oturmuştu. İstemsizce sol elini sağ koluna doğru götürmüş, tişörtünün kol kısmından içeriye doğru sokarak hafifçe ağrıyan koluna ve bisepslerine dokunuyordu. Bir yandan da dikkatle Louis'i izliyor; adamın beden hareketlerini, yüz mimiklerini kontrol etmeye çalışıyor ve herhangi bir yalan söylerse yakalamak istiyordu. Louis'in konuşması bittiği anda, "Görüntüler," dedi, "şu çetenin sonradan bulduğu gerçek görüntüler... Size gönderdiler mi?"

Louis'in yerine yanıt Felix'ten geldi. "Evet. Gönderdiler." Yerinden kalkan Felix mutfaktaki masanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarının yanına gitti. Bilgisayarı alıp Emris'in önündeki sehpanın üzerine bıraktı. Ekranın açısını ayarladıktan sonra görüntüyü oynattı.

"Kim olduğunu bulabilir misiniz bilmem ama o yola giren araç bu. Plakası da bir numara eksik bir şekilde görünüyor."

10. Bölüm

"Amerika'dan bir haber var mı Lorenzo?"

"Plakayı veri tabanlarında araştırmaya devam ediyorlarmış. Eksik numara olduğu için alternatif numaralarla bakıyorlarmış."

Otelin bahçesinde oturmuş, Amerika'dan gelecek haberi bekliyorlardı. Plaka sahibinin belli olması, Madison'ın şüpheli ölümünün aydınlatılması için büyük bir önem taşıyordu. Emris yerinde duramıyor, sık sık etrafındakileri soru yağmuruna tutuyordu.

"Demir, Louis'in e-postalarında şüpheli bir şey çıkmadı mı hâlen?"

"Atlas ile birlikte bakmaya devam ediyoruz başkomiserim. Ama maalesef şu ana kadar her şey normal görünüyor."

Emris yeniden Lorenzo'ya döndü. Lorenzo Fransız polisinin gönderdiği bazı belgelerin arasına gömülmüştü. Bir eliyle dokümanları zaman sırasına koymaya çalışıyor, diğer elini de çaresizce sarı saçlarının arasında gezdiriyordu.

"Louis ve Felix'i güvenli bir yere götürdüler değil mi? Bir de onların başına bir iş gelmesin..."

"Özel bir ekibe teslim ettiler. Geçici bir süre tanık koruma programına alacaklar. Yedi yirmi dört koruma sağlanacak.

Madison Brown soruşturmasında ilerleme olursa ikisi de resmî olarak tanık statüsüne geçecekler."

Emris, avluya benzer bahçenin ortasında hızlı adımlarla volta atar gibi adımlamaya devam etti. Elleri her zamanki gibi pantolonunun cebindeydi. Etrafındakilerin günlük kıyafetler içinde görmeye pek alışık olmadığı genç başkomiser, giydiği açık mavi renkteki kot pantolonu, siyah tişörtü ve dağınık kumral saçları ile ilkokulda kendisiyle 'Viking' diye dalga geçen arkadaşlarını haklı çıkarırmışçasına, tam olarak Kuzey Avrupalı bir turiste benziyordu. "Louis'in evi... Oradan henüz haber yok!" diye kendi kendine mırıldandı. Hemen ardından cep telefonuna sarıldı.

"Alo. Sedat. Hâlen Louis'in evini gözetleyenlerin bir izine rastlamadınız mı?"

"Şefim; bu Fransız polislerle her tarafın altını üstüne getirdik. Nasıl bir iştir anlamadım. Louis'in evinin yakınlarını gören tek bir kamera yok. Yola iki farklı yerden giriş var. Girişlerdeki market ve dükkân kameralarını tarıyoruz şimdi. Ama ne gariptir ki bunların da kamera sistemleri hep arızalı."

"Ne demek arızalı? Tatil bölgesi sayılır burası. Binlerce turist geliyor. Nasıl arızalı olabilir? Nasıl binlerce insanın güvenliğini ihmal ederler?"

"Vallahi ben de anlamadım şefim. Fransızlar işi önemsemeyip belki savsaklarlar diye peşlerine takıldım ama yok. Zaten bunlarla anlaşmakta da problem yaşıyorum."

Telefonu kapatan Emris yeniden Lorenzo'ya doğru yaklaştı.

"Şu an Amerika'da mesai saatleri. Neyi bekliyorlar bir plaka bilgisi bulmak için bu kadar? Altı üstü bir plaka kaydı sorulacak. En fazla on tane rakam deneyecekler!"

Eren, Emris'in gerginliğine daha fazla dayanamadı, bir zamanlar çekindiği şu aralar ise yakın arkadaşı gibi gördüğü başkomiserin yanına giderek usulca fısıldadı. "Biraz sakinleş istersen. Bak herkes çalışıyor işte."

Emris, "Ben gayet sakinim," diye karşılık verdi, "sadece artık hiçbir şeyin gecikmesini istemiyorum. Son olaydan sonra ilk defa bir uç yakaladık. Vakit kaybetme lüksümüz yok."

Eren, "Haklısın..." diye mırıldandı, "Ama yine de biraz sakin olmakta fayda var."

Akşamüstü olmuştu. Bulundukları bahçeye güneş vurmaya başlamış, etraftaki ağaçların arasından süzülen güneş ışığı, hayatlarının en önemli sınavına hazırlanan öğrenciler gibi canla başla çalışan ufak ekibin gözlerini kamaştırmaya başlamıştı. Emris, Erene bir cevap vermedi. Ortadaki masaya doğru uzanarak kenarları altın rengi, klasik Ray-Ban güneş gözlüğünü kılıfından çıkardı ve taktı.

Lorenzo, bilgisayar ekranına bakarak, "Sonunda geldi istediğimiz bilgiler!" diye seslendi.

Emris ve Eren hemen Lorenzo'nun arkasına geçip ekrana baktılar. Olan bitenleri sessizce bir köşede izleyen Ala da merakla arkalarından geldi.

Lorenzo, resmî yazışma uygulaması üzerinden gelen dokümanı açtı. Yukarıdan aşağıya doğru hızlıca taradı.

"Kiralık bir araçmış. Görüntü kaydından bir gün önce yakınlardaki küçük bir araç kiralama firmasından nakit parayla kiralanmış. Firmanın sözleşme formundaki bilgilere göre kiralayan kişinin ismi: Karon Lina."

Emris, "Karon Lina..." diye ismi tekrar etti. "Peki bu isim hakkında araştırma yapmamışlar mı?"

Lorenzo dokümanın devamını gösterdi. "Evet, yapmışlar... Karon bir kadın ismi. Ama kadının sözleşme formuna yazdığı isim ve vergi numaraları uyuşmuyor. Anlayacağınız sahte kimlik."

Emris sinirlenerek doğruldu. "Zaten gerçek ismiyle kiralayacak değildi ya!" dedi. Birkaç adım attıktan sonra arkasını döndü. Eren'e bakarak, "Artık en azından bir kadın olduğunu biliyoruz," dedi, "tahmin ettiğimiz kişiye bir adım daha..."

Eren, Emris'in bu konuşmasına herhangi bir yanıt vermedi. Bir süre gözlerine baktıktan sonra bahçedeki koltuklardan birisine geçti.

Bu esnada Emris'in telefonu çaldı.

"Alo, şefim... Haberler kötü. Buranın altını üstüne getirdik ama Louis'i takip eden araç ve kişiler hakkında hiçbir şey yok. Adamlar resmen hayalet gibiler... Ben otele geri dönüyorum."

Emris, Sedat'a yanıt vermeden telefonu kapattı. "Kahretsin!"

Lorenzo, "Kötü bir haber mi var Sedat'tan?" diye sordu.

Emris, volta adımlarına başlarken, "Kötü değil ama hiç haber yok. Louis'i takip edenler hakkında elimiz boş," dedi, "Madison'ın yanına giden kişinin kimliği de sahte. Bu yönde de elimiz boş. Sanırım döndük dolaştık ama yine ellerimiz bomboş kaldık!"

Eren yeniden Emris'i sakinleştirme hamlesi düşünürken Atlas, Demir'in bilgisayar ekranına bakarak araya girdi.

"Başkomiserim. Belki de o kadar boş değildir. Demir galiba yine bir şeyler buldu."

***

"Louis'in tüm e-postalarını taradım. Şüpheli hiçbir şey yoktu. Daha sonra Madison'ın Louis'e zamanlayıcı programı ile gönderdiği e-postayı detaylıca incelemeye başladım. Özellikle şu

veda mektubu gibi olan e-posta ekindeki Word dosyası... Onda bazı tuhaflıklar var gibi."

Herkes Demir'in ekranına bakıyordu. Emris, "Nedir tuhaf olan?" diye sordu.

Demir, ekranda çeşitli pencereleri yan yana açarak gösterdi.

"Şu dört tane e-posta Madison'ın Louise daha önce gönderdiği e-postalardan sadece dört tanesi. Bunların özelliği ise tıpkı son posta gibi ekinde Word dosyalarının bulunması.

Posta eklerinde yer alan dört Word dosyasını da inceledim. Word dosyalarının içlerinde kendi işlerindeki bazı anekdotlar var. Mali rapor örnekleri gibi sıradan şeyler. İçeriklerinde şüpheli bir durum yok. Ama dosyaların perde arkasındaki 'ayrıntılar' bilgilerine bakıldığında tuhaflık başlıyor."

Demir, bu cümlesinin ardından masa üstüne indirdiği dört dosyayı da sağa tıklayıp, dosyaların özellikler sekmesinin altındaki ayrıntılar kısmını açtı.

"Bakın bu ayrıntılar bize dosya hakkında çeşitli bilgiler sunuyor. Dört Word dosyasından üç tanesinde Word dosyasının yazar bilgisinde 'Madison Brown Work' yazılı. Aynı zamanda bu bilgiyi lisans sahibi olarak da değerlendirebiliriz. Diğer bir tek dosyada ise yazar bilgisinde 'Madison Personal' yer alıyor. Yorum yapacak olursak; iki farklı bilgisayardan Word dosyaları demek. Birisi Madison'ın iş bilgisayarı iken, diğeri de muhtemelen dizüstü olarak kullandığı kişisel bilgisayarı."

Ala, "Evet, bir kişinin hem iş yerinde hem de mobil olarak ayrı bilgisayarlar kullanması gayet normal," diye araya girdi.

Demir, "Zaten bu normallik bize sonrasındaki tuhaflığı gösteriyor," diye karşılık verdi ve açıklamaya devam etti.

"Madison'ın Louise'e son attığı ve veda mektubu niteliğinde olan dosyaya bakalım şimdi de. Ayrıntılar kısmı altındaki yazar bilgisinde: This PC yazıyor. Yani 'Bu bilgisayar.' Bu ifade genellikle kişisel olmayan, toplu kullanılan ya da anonim bilgisayarlarda kullanılır. Madison'ın ölü bulunduğu eve bakarsak etrafında bir internet kafe benzeri anonim bilgisayar kullanabileceği bir yer yok. Kaldı ki şahsi bilgisayarı da var. Yani başka bir bilgisayara ihtiyacı yok.

Tüm bunları yorumlayacak olursak; Madison tarafından yazılmış gibi görünen bu e-posta başka bir bilgisayarda yazılıp Madison'ın e-postasından Louise'e yollanmış. Louis şüphesinde bence çok haklı."

Emris, "Bu aşamaya kadar gayet güzel," dedi, "taşlar yerine oturuyor. Ama asıl mesele bunu kimin yaptığı?"

Atlas, "O konuda da bir şeyler bulduk," dedi, "ama yine Amerika'dan destek gerek."

Lorenzo, "Nasıl bir destek? Ne buldunuz?" diye sordu.

Demir, ekranını göstererek anlatmaya devam etti.

"Word dosyasının içine konulan fotoğraf. Madison'ın gelinlik benzeri beyaz elbise giydiği. En güncel ve muhtemelen öldürülmeden önce çekilen fotoğrafı. Bu fotoğrafı Madison'ın kendi kendine çekmediğini varsayarsak; fotoğrafın o gün yanına giden muhtemel katili tarafından çekildiğini iddia edebiliriz.

Olaya bu açıdan bakarak hareket ettik. Word dosyası üzerinde biraz çalışınca geçmişe gitme şansımız oldu. Yani düzenleme aşamasındaki 'değişiklikler' hamlelerine. Fotoğrafın ilk konulduğu andaki orijinal hâlini ayrıştırdım. Elimizde Word dosyasından bağımsız bir de *jpeg* formatında fotoğraf dosyası oluştu. Fotoğraf üzerinde inceleme yaparken şansımızın yaver gittiğini gördük."

Ala, "Nasıl şansımız yaver gitti?" diye merakla araya girdi.

Atlas, "Exif bilgileri sayesinde..." diye yanıtladı.

Bu kez Eren, "Exif bilgileri mi? O ne ki?" diye soruya devam etti.

Demir göstererek açıklamaya devam etti.

"Exchangeable Image File Format kavramlarının kısaltılması. Sizin anlayacağınız şekliyle bir fotoğraf dosyasının temel kimlik bilgileri diyebiliriz. Dijital tüm fotoğraf makineleri ve cep telefonları fotoğraflara bizim görmediğimiz bilgiler eklerler. Basit hâliyle fotoğrafın çekildiği tarih ve saat bilgisi gibi düşünebilirsiniz. Ama detaya indiğinizde; ışık yoğunluğu, pozlama süresi, diyafram genişliği gibi birçok teknik bilgileri bulabilirsiniz. Buna fotoğrafı çeken cihazın markası ve modeli de dâhil..."

Emris, "Bana lütfen buradan bir şeyler bulduğunuzu söyle!" diyerek çıkıştı.

"Fotoğraf makinesi yeni üretilen bir marka. PPP isminde. İlk modellerinin tanıtımı için bir internet satış sitesi ile anlaşmışlar. Çok düşük bir fiyata kampanyalı olarak sadece o sitede satışa açmışlar. Ancak daha ilk seri üretimde flaş ayarlarında bozukluk olduğu için iki gün içinde satışa kapatılmış ve bir daha açılmamış. Yani çok fazla kişide yok.

Eğer Amerikalı yetkililer internet sitesinin sahibi olan firmadan bu fotoğraf makinesini satın alan kişilerin listesini alırlarsa hedefimize çok yaklaşabiliriz."

11. Bölüm

"Lorenzo, ne yapıp edip o listeye ulaşmamız lazım. Gerekirse Amerika'ya yeniden gidelim ama mutlaka bulalım!"

"Tamam, ben şimdi en yetkili kişilerle görüşüyorum. Gitmemize gerek kalmadan ulaşacağımızı umut ediyorum." Lorenzo işinin ehli deneyimli bir polisti. Ayrıca ağzı çok iyi laf yapan, insan ilişkileri kuvvetli biriydi. Başkomiserin kendisine güveni tamdı ve genç polis bugüne kadar bunu boşa çıkartmamıştı.

Emris'in üzerindeki gerginlik son gelişme ile azalmıştı. "Aferin Demir, aferin Atlas... Güzel bir ipucu yakaladınız!"

Demir, "Teşekkür ederim başkomiserim," diye karşılık verdi.

Atlas, oturduğu yerden kalktı. Emrise doğru yaklaştı. Sadece onun duyabileceği bir seste, "Amerikalılar yeteri kadar yardımcı olamazlarsa Kanada'da bir dostumuz var," dedi, "gayriresmî olur ama belki bize faydası dokunur."

Emris, Atlas'ın kimi kastettiğini anlamıştı. Daha önceki soruşturmada Atlas'ın para karşılığı hizmet aldığı hacker konusunu biliyordu. "Şimdilik her şeyi resmî yoldan halletmeye bakalım. Eğer tıkanırsak o yolu da deneriz."

Kısa bir süre sonra Sedat otelin bahçesine girdi. "Saat gece yarısını çoktan geçti ama bakıyorum herkes ayakta."

Ortadaki masanın üzerinde yedikleri geç akşam yemeğinden kalan sandviç parçaları vardı. Demir her zamanki gibi bilgisayarının başındaydı. Eren yanındaki sandalyeye oturmuş onu izliyordu. Lorenzo bahçenin bir köşesinde elinde telefonla ileri geri hareket ediyor, Ala ile Atlas ise diğer köşede muhabbet ediyorlardı. Herkes yorulmuştu; tüm gün yaptıkları araştırmaların hiçbirinin direkt sonuca götürmemesi de hepsinde ufak bir hayal kırıklığı yaratmıştı.

Emris, "Her yere dikkatle baktınız değil mi Sedat?" diye sordu.

Sedat, "Baktık baktık şefim. İçin bu konuda rahat olsun. Hatta Louise ulaşıp nerelerde fark ettiğini teker teker sorduk. Oralara da baktık ama maalesef," diye yanıtladı. Daha sonra az ileride yoğun bir telefon görüşmesi yaşayan Lorenzo gözüne ilişti. "Sizde bir gelişme var mı şefim?"

Emris, "Bilmiyorum," dedi, "ama yine başa dönmek istemiyorum." Ardından neler konuştuğunu takip etmek için Lorenzo'nun yanına adımladı.

Eren Sedat'a, "Gel gel, gelişmeleri ben sana anlatırım," dedi ve yanındaki boş sandalyeyi işaret etti.

Aradan yaklaşık yarım saat geçti. Lorenzo telefon trafiğine devam ediyordu. Son bir görüşme yapıp yüzünde bir tebessümle Emris'e yaklaştı. "Amerika'dan haber var. Firma tüm verileri vermiş. Birazdan bizde olur."

Emris, "İşte bugünün en güzel haberi," diye karşılık verdi, "aç bilgisayarını başında bekleyelim. Demir sen de gel."

Kısa bir süre sonra bekledikleri bilgiler Lorenzo'ya ulaştı. Lorenzo verileri bilgisayarına indirdi. Daha sonra işi Demir'e devretti.

Demir, data dosyalarını bir veri programına atarak şekillendirdi. Birkaç farklı işlemden daha geçirdi.

Yaklaşık on dakika sonra iki günlük satışta aynı fotoğraf makinesini alan kişilerin listesi ekranlarındaydı.

Demir, "880 kişi kampanyadan bu fotoğraf makinesini almış," dedi, "beklediğimden daha az bir sayı."

Sedat, "Listedeki isimleri nasıl araştıracağız şefim?" diye sordu, "yani sonuçta hepsi de Amerika'da."

Emris gözlerini ekrandan ayırmadan, "Önce listeyi bir tarayalım," diye yanıtladı, "duruma göre bakarız."

Demir, isim listesini yukarıdan aşağıya doğru kaydırmaya başladı. İsimlerin hemen yanında kargo adresleri ve iletişim bilgileri yer alıyordu.

Aşağıya doğru sayfalar kaymaya devam ederken Ala birden sesini yükseltti. "Dur bir saniye." Daha sonra parmağını isim sütunundaki bir kutucuğa uzattı.

Ala'nın işaret ettiği kutucukta, 'Karon Lina' yazılıydı. "Bu az önce gelen isim değil mi? Şu arabanın kiralandığı sahte kimlikteki isim."

Herkes bütün dikkatini aynı yere yöneltti.

Emris, "Ta kendisi," dedi ve parmağıyla hemen yanındaki kargo adresini işaret etti. "Los Angeles... Arden'in terk ettiği evinin adresi..."

***

Arden'in adresinin kargo adresi bilgisinde yer alması herkesi şok etmiş ama içten içe mutlu olmalarını da sağlamıştı. Daha önceki olaylarda şüphelendikleri Arden'in izini net bir şekilde bulmuşlar ve şüpheli ölümlerle bağlantısını ilk defa deşifre etmişlerdi.

Bu duruma tek üzülen ise Eren'di. Her ne kadar diğerleriyle aynı seviyede şüpheler taşımış olsa da Arden'in bu olaylarla bağlantısının olmasını istemiyordu. Ama acı gerçek, tam anlamıyla karşısındaki bilgisayarın ekranında duruyordu.

Eren ve Demir dışındaki diğerleri kendi aralarında Arden'in izine rastlamalarının değerlendirmesine girişmişlerdi. Eren, sessizce bilgisayarın başında beklemeye devam etmiş, üzüntüsünü belli etmemeye çalışıyordu.

Demir ise diğer veri dosyalarını kurcalamaya başlamıştı. Aynı seri hareketlerle işlemlerden geçirdi. Kısa bir süre sonra ise, "Galiba daha önemli bir şey buldum!" diye seslendi.

Bilgisayar ekranında bir bankamatik kartının seri numarası duruyordu.

"Arden'in bu fotoğraf makinesini alırken kullandığı sanal cüzdana ait bankamatik kartını buldum. Eğer bu kartla yapılan diğer alışverişler bulunursa Arden'e daha çok yaklaşabiliriz."

Emris koşar adım bilgisayara yaklaştı. Demir'in bulduğu kart numarasına baktı. "Lorenzo, en büyük gelişme bu olabilir. Bu kartla yapılmış alışverişlerin listesi lazım. Özellikle son fiziksel kullanımına dair kamera kayıtlarına."

Lorenzo, "Tamam," dedi, "hemen iletiyorum."

***

Sabaha kadar heyecanlı bir bekleyiş Emris'in karşısındaydı. Saatler geçmek bilmiyordu.

Ala odasına geçmişti. Uyumadan önce Talya'yı aramış, başlarından geçenlerin dedikodularını yapmışlardı. Talya, Ala'yı sık sık uyarmış, boyundan büyük işlere bulaşmaması için kendince nasihatler sıralamıştı. Ala ise sadece Talya'yı teskin edici yanıtlar vermişti. Talya, konuşmanın sonuna doğru Ala'yı özlediğinden ve soruşturmaya kendisini fazlasıyla kaptırdığı için yeteri kadar görüşemediklerinden dem vurmuş olsa da Ala yine geçiştirici cümleler kurmuştu. Talya, Ala'nın inadından vazgeçmeyeceğini artık çok iyi anlamıştı.

Atlas ve Demir ise bir süre daha bilgisayar başında çalışmışlardı. Kısa bir zaman sonra ise önce Atlas, ardından Demir, kafalarını masaya uzatarak öylece sızıp kalmışlardı.

Eren biraz dolaşmak için tek başına otelin önündeki ağaçlık alana indi. Gecenin karanlığında rastgele yönlere ilerleyerek yürüdü. Tek dileği bir an önce uykusunun gelmesiydi. Odasına dönmek ve hiçbir şey düşünmeden uyumak istiyordu. Ancak son gelişmeden sonra bu imkânsız olmuştu. Arden'e dair gelebilecek herhangi bir bilginin ihtimali sürekli olarak beyninde yer ediyor ve başka bir şey düşünmesine engel oluyordu. Çareyi karanlıkta, karanlığın içinde tek başına kalmakta bulmuştu.

Sabaha karşı Lorenzo'nun beklediği telefon geldi. Telefonu yanıtladıktan sonra, "Güncel alışveriş listesi ve bir görüntüye ulaşmışlar. Bize yollamışlar."

Sedat anında Demir ve Atlas'ı dürttü. "Uyanın çocuklar, hadi iş başına."

Atlas, uykulu gözlerle etrafına bakındı.

Demir, masanın üzerindeki sudan birkaç yudum aldı. "Ne bulmuşlar başkomiserim?"

Emris, "Şimdi anlayacağız ne bulduklarını," diye karşılık verdi ve bilgisayarı işaret etti.

Gelen dokümanlarda buldukları karta ait birkaç aylık alışveriş listesi vardı. Çoğunluğu Arden'in son yaşadığı adrese yakın noktalardaki dükkânlardı. Marketler, kafeler, lokantalar... Rutin günlük ve temel ihtiyaç harcamaları dışında şüpheli bir harcama yoktu.

Listeyi inceledikten sonra gelen görüntüyü açtılar. Bir al-götür kafenin bankosundaki kasanın görüntüsüydü. Kasiyerin arka kısmında ve biraz yukarı kalan kamera açısında ödeme yapan tüm müşteriler sırasıyla görünüyordu. Tarihi ise Arden'i ellerinden kaçırdıkları günden birkaç gün öncesine aitti.

Heyecanla akan görüntüyü izlediler. Birkaç dakika sonra ekranda Arden göründü. Ödeme yapmak için cüzdanını açıyor, birkaç kez cüzdanından kart çıkartıyor, ödeme yaptıktan sonra uzaklaşıyordu.

Sedat, "Sonunda ilk delilimize ulaştık!" dedi, "Arden tam karşımızda!"

Emris, "Evet," dedi, "Arden olduğunu ispatladık. Ama kartın en son kullanımı bu. Elimizden kaçırmadan önce." İçindeki hayal kırıklığı sesine yansımıştı. "Yani hâlen ona ulaşabilecek bir bilgi yok elimizde."

Birlikte ekrana bakmaya devam ederlerken Eren döndü. Ses çıkarmadan arkalarına geçti. Ekranda Arden'i görünce duraksadı. Ne yapacağını bilemedi.

Emris, "Kartı kullanan kişinin Arden olduğu ispatlandı Eren," diye seslendi. Göz ucuyla bakışlarını Eren'e doğrulttu.

Eren, bakışlarını ekranda tutmaya devam etti. "Beklediğimiz de buydu zaten değil mi?" diye mırıldandı.

Sedat, "En son kullandığı kart bu. Arden olduğunu ispatladık ama Arden'i bulmak için yine elimiz boş."

Eren, önlerinde tekrar tekrar oynayan görüntüyü dikkatle seyretti. Her bir detayı yakalamaya çalışıyordu. Kafeye girip çıkanlar, sıradaki diğer kişiler, Arden'in davranışları ve hareketleri... Bu esnada bir detay fark etti. Yeniden oynatılan görüntüyü bir kez daha izledi. Gördüğü detaydan emin oldu. Ama bunu diğerleriyle paylaşma konusunda büyük bir ikilem yaşadı. Kısa süre kendi kendine beyin fırtınası yaptıktan sonra söylemeye karar verdi. Arden'e ulaşmak için başka bir çaresi yoktu.

"Kart değil kartlar var. Cüzdanına dikkat edin. Önce bir kartla temassız ödeme yapmaya çalışıyor. Ama işlem hata veriyor. Daha sonra da ikinci kartla, yani bizim bulduğumuz kartla alışverişi tamamlıyor."

Sedat, "Aa, Eren haklı... Uzaktan ne yaptığı çok belli olmuyordu ama bu gözle bakınca kart değiştirdiği çok belli oluyor," diye karşılık verdi. Hemen ardından Emris'e seslendi. "Şefim, belki buradan bir şey çıkar."

Emris, birkaç adım geri gitmiş, görüntüleri izlerken Eren'in yüz ifadelerini gözlüyordu. Sedat'ın cümlesinden sonra, az ileride telefonla konuşan Lorenzo'yu işaret etti.

"Çoktan o detayı fark ettim. Lorenzo şu an başarısız ödeme işlemindeki kartı öğrenmek için görüşmelere başladı bile."

Emris Eren'in de bu detayı fark edebilecek kadar zeki olduğunu çok iyi biliyordu. Merak ettiği konu ise bu bilgiyi ekiple paylaşıp paylaşmayacağıydı. Eren Los Angeles'tan döndüklerinden beri içine kapanmış, eski neşesini kaybetmişti. Düşünceli ve dalgındı. Ve bu ayrıntı başkomiserin gözünden kaçmamıştı. Sedat, "Şefim senden gerçekten hiçbir şey kaçmıyor," dedi, "ne ara gördün de araştırılmasını söyledin."

Eren bakışlarını Emris'e çevirdi. Herhangi bir yorum yapmadan Emris'e baktı. Daha sonra kenardaki sandalyelerden birisini çekip Atlas ve Demir'in yanına oturdu. Görüntüyü yeniden izlemeye koyuldu.

Aradan yaklaşık yarım saat geçti. Lorenzo telefon trafiğinin ardından Emris'e doğru yaklaştı. Emris'i ve diğerlerini görüş açısına alabileceği bir noktada durdu.

"Haberler güzel."

Sedat heyecanla, "Diğer karta ait bilgiler çıktı mı yoksa?" diye sordu.

Lorenzo, "Evet," dedi, "Emily. Emily Moore. Diğer kartın sahibi görünen kişi."

Lorenzo'nun bu açıklamasının ardından kısa süreli bir sessizlik yaşandı. Herkes birbirine bakındı. Kimseden tepki gelmeyince Lorenzo devam etti.

"Kartla yapılan son alışveriş ise bir uçak bileti alımı. Ama Emily Moore adına değil bilet. Bilet alınan kişi Sophia. Sophia Svatoslav. Bizim operasyondan hemen sonra Prag'a uçmuş..."

12. Bölüm

Arden, Prag'a indikten sonra ilk olarak kalabileceği küçük bir otel arayışına girmişti. Şehrin tarihi binaları arasında bir süre turist gibi dolaşmış, güvenlik anlamında kendisi için en uygun oteli araştırmıştı. Karl Köprüsü'nün çevresinde, Prag'ın sembolü sayılan Vltava Nehri'nin yakınlarında tarihi bir konaktan dönüştürülmüş bir otel buldu. Otelin girişi sadece yayaların girebildiği bir caddeye açılırken, otelin hemen arkasında otele yapışık başka binalar bulunmaktaydı. Otelin çatı katındaki oda, acil bir durumda kaçabilmek için gayet idealdi.

Resepsiyondaki görevliyle çatı katını ayarlaması için sıkı bir pazarlığa girişmişti. Görevli, çatı katının sadece özel misafirler için ayrıldığını bahane göstererek odayı vermek istemiyordu. Arden'in, görevlinin bankosundaki bilgi formlarının altına sıkıştırdığı beş yüz dolar, bir anda kendisinin de özel misafir olmasını sağlamıştı. İki gece başka bir odada konakladıktan sonra, çatı katındaki odanın boşalmasının ardından oraya yerleşmişti.

İlk üç gün neredeyse otelden hiç çıkmamıştı. Saatlerce pencerenin önünde pusu kurmuş, perdenin arkasından otele giren çıkanları izlemişti. Bu bir çeşit güvenlik kuluçkasıydı. Ne zaman farklı bir yere gitse yaşadığı bölgenin olağan durumunu gözlemlemek için kuluçkaya yatardı. Otelde çalışanları, otelin

etrafındaki dükkânları, çeşitli aralıklarla devriye gezen polisleri ve görüş alanına giren her şeyi odasından gözlemlemiş, başlık başlık ayırdığı küçük not defterine saat bilgilerini işlemişti. Böylece belirli bir çemberin içinde kalan herkesin ve her şeyin frekansını almış, rutinlerini ezberlemişti.

Üç gün sonra yavaş yavaş dışarı çıkmaya başladı. Daha önce sadece birkaç görev için geldiği ve kısa süreli kaldığı Prag'ı keşfetmek için kendi kendine mini turlar düzenledi. Çoğunluğu 15. yüzyıldan kalma binalar, ihtişamını kaybetmeyen eski taş köprüler, turist ziyaretlerine açık katedraller ve kuleler ile Vltava Nehri üzerine kurulmuş tarihi yapılar... Birçoğunu dolaşmış, tarihleri ve özellikleri hakkında bilgiler edinmişti. Tabii ki tüm bunları yaparken güvenlik merkezli gözlemleri ve olası kaçış noktalarını belirlemeyi de ihmal etmemişti.

Polislerin elinden başarıyla kaçışını kutlamak istercesine kendisine birkaç günlüğüne izin vermek ve şehrin tadını çıkartıp güzel yemekler yemek istiyordu. Özellikle 'trdelnik' olarak geçen sokak tatlısını çok seviyordu. Çek Cumhuriyeti'ne yaptığı daha önceki ziyaretlerinde de birkaç kez deneme imkânı bulmuştu. Hamurun üzerine özensizce serpiştirilmiş şeker tanelerinin ağzının içinde dağılması kendisinde çocukluğundan kalan açıklayamadığı bir anıyı tetikliyordu. Elindeki tatlıyla meydandan ayrıldı ve Prag Astronomik Saati'nin önünden geçerek nehre doğru inen yolda ilerlemeye başladı.

Prag'ın tarih kokan sokaklarının aralarına serpiştirilmiş minik yerel bira fabrikaları Arden'in tüm Avrupa'daki en favori mekânlarındandı. Hepsine girmek ve aynı gün üretilmiş olan taze biraların tadına bakmak istiyordu. Ancak bunun için ne zamanının ne de sabrının olmadığının farkındaydı. 'Normal olsaydım' diye geçirdi içinden, 'acaba hayat nasıl olurdu...' Derin düşüncelere dalmış bir şekilde ara sokaklardaki turu, U Tri Ruzi

isimli birkaç katlı 'brewery' ismi verilen küçük bira üretim atölyesinin önünde sona erdi. İçeriye girdi üst katlara çıktı. Üçüncü katta kimse yoktu. Cam kenarına oturup kendisini selamlayan garsondan bir bira istedi. Kot pantolonunun arka cebine iliştirdiği ufak not defterini çıkarttı. Aldığı notları anımsamak ve etrafında olup bitenleri unutmamak için tekrar göz gezdirdi. Ardından kısa bir süre sokaktaki kalabalığı izledi. Yanındaki masaya dört kişilik bir arkadaş grubunun oturmasıyla bardağın dibinde kalan son yudumu da kafasına dikip oradan ayrıldı.

Prag sokaklarında gezerken gözüne ilişen en rahatsız edici tablo ise el ele tutuşup Prag'ın tadını çıkaran çiftlerdi. Kimisi sevgili, kimisi evli olan çiftlerin neredeyse hepsinin yüzünde gerçek bir mutluluk vardı. Kafalarını kaldırıp kulelerin ihtişamlarını seyrederken; katedralleri gezip duvarlardaki eski işlemeleri izlerlerken el ele tutuşuyorlardı. En çok da Karl Köprüsü'nde... Köprünün bir ucundan diğer ucuna geçerken etrafında gördüğü tüm çiftler gülümsüyordu sanki. İstemsizce suratını buruşturdu.

Arden, onları gördükten sonra hayatında böyle bir anı asla yaşayamayacağını düşündü. Yıllar içinde sadece bir kez âşık olmuştu; şimdi ise âşık olduğu adamdan ve arkadaşlarından kaçmaya çalışıyordu. Oysaki Eren'le Prag sokaklarında dolaşmayı, Karl Köprüsü'nden geçmeyi ve şehri ikiye bölen nehrin manzarasında dans etmeyi nasıl da isterdi... Belki de bu yüzden otelde kaldığı ilk gün saçlarını küt kesmişti. Tıpkı onunla tanıştığı zamanki gibi olmasını istemişti... Farkında olmadan hayaller kuruyor, hayale daldıkça birden kendisini çekiyor ve acı gerçekleri kendi yüzüne bir tokat gibi indiriyordu.

Aradan günler geçti. Prag'ı yeterince gezdikten sonra bir ev kiralamaya karar verdi. Şehrin biraz doğu yakasında kalan sakin bir semtte, genellikle birkaç aylık iş seyahatlerine gelen iş

insanlarına kiralanan yüzyıllık bir apartmanda istediği daireyi buldu. Kendisini, sergi açmak için Prag'a gelmiş Belaruslu bir ressam olarak tanıtarak apartmanın ikinci katındaki daireyi kiraladı. Aynı gün içerisinde dairenin resmî prosedürlerini de halletti ve eşyalarını almak için otele döndü.

Otelin önüne çıkan sadece yayalara açık, taş örmeli yola girmeden önce, yolun taşıt trafiğine açılan köşesinde bir minibüs fark etti. Minibüsün üzerinde bir havayolu transfer firmasının logosu vardı. Camları filmliydi ve simsiyahtı. Zengin turistlere hizmet sunan, VIP transfer araçlarındandı. Tuhafına giden durum ise logodaki markayı daha önce buralarda hiç görmemiş olmasıydı. Etraftaki tüm otellerle başka bir transfer firmasının anlaşması vardı. Üstelik, anlaşmalı firmanın araçlarının bile o köşede kısa süreli park etmelerine asla izin verilmiyordu.

Yaya yoluna girmekten vazgeçip geriye döndü. Turistlerin önünde durup fotoğraf çektikleri tarihi bir binaya doğru yürüdü. Kalabalığın arasında bir banka oturup etrafı izlemeye başladı. Minibüsün yaklaşık yüz metre gerisinde, park yasağı olan başka bir bölgede yol kenarında bir araba daha gördü. Arabanın içinde üç kişi vardı. Öylece bekliyorlardı. Etrafını taramaya devam ederken, yaya yolunun girişinde uzun süredir bekleyen bir adam daha fark etti. Adamı gözlem altında tutarken, arka taraftaki arabanın içindekilerle işaretleştiğini gördü. Polis olduklarından şüphelendi. Belli ki birisini bekliyorlardı. Emin olmalıydı. Anında plan yaparak oturduğu banktan kalktı ve otele paralel birkaç sokak ötedeki başka bir sokağa girdi.

Arkasını kontrol ederek otelin paralelinde ilerledi. Daha sonra ilk ara sokaktan sağa döndü ve yavaş yavaş otele yaklaştı. Üst yoldan otelin önüne çıkan yolun köşesine kadar ulaştı. Bir süre orada bekledi. Etrafı izledi. Otelin girişini gören ve hazır sandviçler satan dükkânın garsonu değişmişti. İlk defa gördüğü

bir simaydı. Hemen yanındaki kafenin girişindeki küçük masada iki kişi oturuyordu. O masa sadece çalışanlar için ayrılmış ve çalışanların sigara içerken dinlendiği bir masaydı. Müşterilere verilmiyordu. Şimdi ise bir kadın ve bir erkek, iki müşteri vardı. İkisinin de görüş açısında ise otelin girişi vardı.

Arden artık emindi. Otel gözetleniyordu. Kendisi dışında kalan kişilerin takip edilme ihtimalini düşündü. Son birkaç gündür gelenlerin hepsi aileydi ve yanında çocukları vardı. Polisten kaçma ya da gizlenme ihtimali olan kişiler kolay kolay çocuklarıyla hareket etmezlerdi. Otelde başka da dikkat çeken kimse yoktu. Büyük bir ihtimalle hedef kendisiydi...

Anında oradan uzaklaşmak için arkasını döndü. Yirmi metre kadar uzaklaşmıştı ki birden durdu. Peşindeki kişiler Komiser Emris'in adamlarıysa Komiser Emris de Prag'tadır diye düşündü. Komiser Emris Prag'taysa, Eren de...

Ayaküstü bir plan yaptı. Aklından geçenler yüzünden büyük bir ikilemde kaldı. Riskliydi. Risk almalıydı. Aşk, risk almak demekti.

Etrafında tam bir tur döndü. Az ilerideki, şehirler arası otobüs bileti satan küçük yazıhaneyi gördü. Oraya doğru adımladı. Eliyle yüzünün bir kısmını kapatarak bilet almak için içeri girdi...

•••

"Şefim, Arden otele giriş yapmış. Çek istihbaratçılar bizden haber bekliyorlar."

Emris, Arden'in kaldığı otelin yakınlarında bekliyordu. Sedat'tan gelen haberlerle heyecanlandı. "Arden olduğuna eminler mi?"

"Evet şefim. Biraz tipini değiştirmiş. Otele girerken de sık sık etrafını kontrol etmiş. Adamlar o olduğuna eminiz diyorlar."

Emris derin bir nefes aldı. "Bu kez elimden kaçırmak istemiyorum. Yolun tüm giriş ve çıkışlarını tuttular değil mi?"

Sedat'ın yerine Lorenzo yanıtladı. "Az önce ben bizzat kontrol ettim. Yirmiye yakın gizli adam var. Bence artık zamanı. Emir verirsek girip Arden'i gözaltına alacaklar."

Emris, "Hayır," dedi, "onlar gizlice etrafı kontrol altında tutmaya devam etsinler. Biz girip alacağız Arden'i!"

Birkaç dakika sonra Arden'in kaldığı otelin kapısından hızla girdiler. Sedat ve Emris üst kata çıkan merdivenlerin ilk basamaklarına yöneldiler. Lorenzo, resepsiyondaki görevliye üst kata çıkan başka bir merdiven olup olmadığını sordu. Karşısında üç tane silahlı adam gören görevli ilkin tutukluk yaşadı. Hemen ardından hayır manasında kafasını salladı.

Merdivenlerden hızla tırmandılar. Emris, saniyeler içinde Arden'in odasının önüne ulaşmıştı. Hemen arkasından Lorenzo, onun ardından da Sedat yetişti. Lorenzo ve Sedat kapının sağına ve soluna geçtiler. Güvenlik tertibatlarını alıp Emris'e işaret verdiler. Emris, kapıya sertçe bir tekme attı. Kapının açılmasıyla birlikte namlusunu doğrultup içeriye adımladı.

Kapının arkasında kimse yoktu. Namlusunu hemen yatak odası kısmına çevirdi. Etrafa hızlı bakışlar atarak ilerledi. Yatak odası boştu. Birkaç saniye sonra Lorenzo'dan ses geldi. "Banyoda kimse yok." Onun ardından da Sedat'tan. "Balkonda kimse yok."

Geriye sadece gardırop kalmıştı. Emris, namlusunu gardırobun kapağına çevirdi. Bir eliyle tabancasının kabzasını sıkıca kavrarken diğer eliyle ilk kapağı açtı. Hemen sonra da diğerini... Gardıropta birkaç parça kıyafet dışında hiçbir şey yoktu.

Arkasına gelen Sedat, "Nasıl olur şefim?" dedi, "daha gireli birkaç dakika bile olmadı."

Emris çılgına dönmek üzereydi. "Yanlış odanın bilgisi mi geldi yoksa?" diye bağırdı.

Lorenzo, "Hayır," dedi, "koridorlardaki eski güvenlik görüntülerinden de bu odayı kullandığı teyit edildi."

Sedat, "Yer yarıldı da içine mi girdi yoksa!" diye çıkıştı, "yok işte yok. Bu kez kaçması imkânsızdı!"

Lorenzo, nasıl olduğunu anlamaya çalışırken Sedat'a yanıt Emris'ten geldi.

"Yer değil ama gök yarılmış gibi."

Emris kafasını tavana çevirmiş, çatıya açılan bir deliğe bakıyordu.

***

Kaldıkları otelin lobisinde Emris, Sedat ve Atlas oturuyorlardı. Eren, Ala ve Demir odalarındalardı.

Emris, Arden'i bulamamanın gerilimini yaşamaya devam ediyordu. Sedat'ın da Emris'ten aşağı kalır yanı yoktu. Atlas kendince ikisini de sakin tutmaya ve soğukkanlılıkla karar almalarına yardımcı olmaya çalışıyordu.

Arden'in çatıdan kaçtığını fark ettikten sonra tüm görevlileri seferber etmişlerdi. Otelin etrafında geniş bir çember oluşturmuşlar, resmî polisler dâhil birçok polisle yüzlerce kişiye kimlik sorgusu yaptırmışlardı. Ama yine de Arden'e rastlamamışlardı.

Lobide kendi aralarında kritik yapmaya devam ettikleri sırada Lorenzo heyecanla geldi. Nefes nefeseydi. "Acele etmemiz lazım. Çek istihbaratçılar sanırım yeni bir iz buldular."

Emris heyecanla ayağa kalktı. "Ne bulmuşlar?"

"Otele girişinden önceki hareketlerini tespit etmek için etraftaki kamera görüntülerini geçmişe doğru incelemişler. Otele girmeden önce yakınlardaki bir ofisten şehirler arası otobüs

bileti aldığını tespit etmişler. Yüzünü gizlemeye çalışmış ama Arden olduğundan eminler. Ayrıca kullandığı cep telefonunu da tespit etmişler."

Sedat, "Bileti ne zamana almış? Hangi şehre?" diye sordu.

"Cieszyn isminde bir şehre. Polonya-Çek Cumhuriyeti sınırında. Polonya'ya bağlı. Üç saat önce hareket etmiş otobüs. Cep telefonundan anlık konumuna baktılar. Otobüsün rotasıyla birebir uyumlu bir şekilde hareket ediyor. Büyük ihtimalle otobüste. Bir saate sınırı geçmesi an meselesi. Çek polisler o bölgedeki polisleri uyardılar. Kontrol edecekler. Biz de hemen çıksak iyi olur. Otobüse yetişemeyiz belki ama Arden sınırı geçemezse o bölgedeki arama faaliyetlerini koordine ederiz."

Emris, hemen ekibinden birilerinin otobüs firması ile iletişim kurmasını emretti. Yolcu listesinin kontrol edilmesi ve Arden'in gerçekten otobüste olup olmadığının kesinleştirilmesi talimatını verdi. Onay geldikten sonra oteldekileri toparlamak için harekete geçti. "Sedat; hemen diğerlerine haber ver insinler aşağı. Yola çıkıyoruz," dedi ve otoparka doğru koşmaya başladı.

***

Eren, odasında ayakkabılarını çıkarmadan yatağa uzanmıştı. Boş gözlerle tavanı izliyor, Arden'in nerede olabileceği hakkında kendi kendine fikir yürütüyordu. Tahmin ettiği kadarıyla Çek Cumhuriyeti'nde bir akrabası yoktu. Saklanmak için başka bir yol bulmalıydı.

Arden'i düşünmeye dalmışken odasının kapısı tıklandı. Yavaşça doğruldu. Kapıya yöneldi. "Kimsiniz?" diye sordu. Yanıt gelmedi. Bu kez İngilizce olarak aynı soruyu yineledi. Yine yanıt gelmedi. Kapıyı hafifçe araladı. Kimseyi göremedi. Tam kapatmak üzereyken, kapının eşiğinde duran bir zarf fark etti. Eğilip zarfı aldı. Kapıyı kapatıp yatağına doğru yürürken zarfı

açtı. Zarfın içinden ikiye katlanmış bir kâğıt çıktı. Kâğıdı açtı. Bir not yazılıydı.

GECE YARISINI YARIM SAAT GEÇTİKTEN SONRA AZİZ VITUS KATEDRALİ'NİN GİRİŞİNDE OL. YALNIZ BAŞINA...

Notu okuduktan sonra birden nutku tutuldu. "Yoksa..." diye mırıldandı, "Arden..."

Bu esnada cep telefonu çaldı. Arayan Sedat'tı.

"Alo. Eren Bey kardeşim. Arden'den bir iz bulduk acilen çıkmamız gerekiyor."

Eren, herhangi bir yanıt vermeden yatağa oturdu. Elinde tuttuğu nota bir kez daha baktı.

GECE YARISINI YARIM SAAT GEÇTİKTEN SONRA AZİZ VITUS KATEDRALİ'NİN GİRİŞİNDE OL. YALNIZ BAŞINA...

"Alo. Eren Bey kardeşim, duyuyor musun beni?"

Eren, "Evet duyuyorum..." diye yanıtladı, "başımda inanılmaz bir ağrı var. Kusura bakma. Siz devam edin, gerekirse ben sonradan dâhil olurum."

"Tamam kardeşim. Geçmiş olsun. Şefime iletirim. Sen dinlenmene bak. Ben Arden'i bulup getireceğim sana."

Telefonu kapattıktan sonra ekrana baktı. Saat 23.30'du. Nottaki Aziz Vitus Katedrali'ne gitmesi için bir saat vardı.

Ne yapacağını bilemiyordu. Belki de bir tuzaktı. Belki notu gönderen kişi Arden değil, peşlerinde oldukları suç örgütünden birileriydi. Hatta belki de Emris Başkomiser'di. Son günlerdeki dalgınlığını fark etmiş ve kendisine tam olarak güvenip güvenemeyeceğini tekrar tartmak istiyordu. *Yapmadığı şey*

değildi... Ama bunu öğrenebilmesi için tek yol, bahsedilen saatte orada olmaktı.

•••

Eren, saat tam gece yarısını yarım saat geçtiğinde, katedralin önündeki boş alandaydı. Katedral, zeminden kulelerine doğru vuran sarı ışıklarla büyüleyici bir görüntüye sahipti. Kendisi dışında birkaç güvenlik görevlisi ve katedralin geceki hâlinin fotoğraflarını çekmeye gelmiş turistler vardı.

Nerede bekleyeceğini bilemiyordu. En uygun konum olarak, saat ve çan bulunan kulenin önünü seçti. Dikkat çekmemek için kulelere bakıyor gibi görünüyor ama sürekli olarak göz ucuyla etrafını kolaçan ediyordu.

Kısa bir süre sonra kendisine doğru yaklaşan bir ayak sesi duydu. Kafasını o yöne çevirdi. Bir kadın gördü. Arden mi diye kadına dikkat kesildi. Kadın kendisine doğru yaklaşırken Arden olmadığını anladı. Kafasını başka yöne çevirip, kadının topuklu ayakkabılarından yayılan sesleri dinledi. Sesler kendisine doğru yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı... Son kez kadının yüzüne ışık vururken bir daha baktı. Hayır, Arden değildi. Ama kadın tam önünden geçip gideceği sırada Eren'e bir zarf uzattı. Eren ne olduğunu anlamadı. Havada asılı kalan zarfı tuttu. Kadın, Eren'in zarfı tutmasının ardından hiçbir şey demeden hızla uzaklaştı.

Eren, kadına seslendi ancak kadın oralı olmadı. Daha sonra eline tutuşturulan zarfı açtı.

GÜNEYDEKİ ÇIKIŞTAN ÇIK. DAR YOLUN SONUNDAKİ BANKA OTUR.

Notu okuduktan sonra etrafını bir kez daha kolaçan etti. Kendi kendine "güney..." diye mırıldandı, "beni de kendisi gibi ajan sanıyor sanırım." O anda yaşadığı kızgınlık, gerginlik ve stres nedeniyle kulaklarının yavaşça kızardığını hissedebiliyordu.

Sağ elinin parmakları yine istemsizce hareket etmeye başlamıştı. Gittiği yerde kiminle karşılaşacağını, ne olacağını bilmiyordu. Midesine keskin bir ağrı saplandı. Sağa sola bakınırken notta bahsedilen çıkışı gördü. Oraya doğru yürüdü. Birkaç dakika sonra bankı da gördü. Bankta yaşlı bir adam tek başına oturuyordu. Sessizce adama doğru yaklaştı ve yanındaki boşluğa oturdu. Eren oturur oturmaz adam, montunun altından bir zarf çıkartıp Eren'e uzattı. Hemen ardından da kalktı.

BİR TAKSİYE ATLA VE SLIVOVITZ MÜZESİ'NE GİTMEK İSTEDİĞİNİ SÖYLE

Eren talimata uydu. Birkaç dakika içinde boş bir taksi buldu ve müzeye gitmek istediğini söyledi.

Taksi, müzenin girişine yakın bir noktada durdu. Müzenin yerini işaret etti. Eren, taksiden indikten sonra müzeye doğru bakarken, yoldan geçen başka bir adam bir zarf daha uzattı ve hızla gözden kayboldu.

MANES KÖPRÜSÜ'NE YÜRÜ

Notu okuduktan sonra sağına soluna bakınırken Manes Köprüsü'nü işaret eden bir levha gördü. Levhanın yönlendirmesiyle yürümeye başladı. Attığı her adımda kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi hissediyordu. Nefes alıp verişi sıklaştı. Heyecanını bastırmak için ceketinin cebinde bir süredir duran naneli sakızı hızlıca açıp ağzına attı. Kısa bir süre sonra köprünün girişine ulaştı. Sağa sola bakınmaya devam ederek köprüde yürümeye başladı. Köprünün üzerinde birçok kişi, şehrin ışıltılı manzarasını izliyordu. Onların aralarından geçip köprünün ortalarına kadar geldiğinde arkasından bir ses duydu.

"Eren..."

13. Bölüm

"Eren..."

Eren, ismini duyar duymaz arkasını döndü. Uzun bir zaman sonra ismini, özlemini çektiği bir çift dudaktan duymuştu. Kalbi yerinden sökülecek gibi atıyordu. Şehrin ışıklarının arasında, kendisine bakan gözleri gördü. Gözler, tıpkı köprüyü süsleyen ışıklar gibi parıldıyordu.

"Arden..."

Arden, ne diyeceğini bilemeden âdeta donakalmıştı. Buraya kadar tüm planları tıkır tıkır işlemiş; bundan sonrası içinse hiçbir planı yoktu. Uzun zaman sonra bir bakışıyla içindeki alevleri harlayan bal köpüğü gözler karşısındaydı.

•••

Komiser Emris Prag'taysa Eren de Prag'taydı.

Arden, o an fikrini değiştirmişti. Kaçmak yerine Eren'i son bir kez daha görmek, son bir kez daha sarılmak istemişti. Saniyeler içinde Eren'i görebilmek için plan yapmış; planı ne kadar riskli olsa da ona bir kez daha dokunabilmek için uygulamaya koymuştu.

Bilet ofisinden, birkaç saat sonrasına bilet almıştı. Polislerin, kamera görüntülerini geçmişe doğru tarayacaklarından emindi. Onlara yem atmak için, gizlice bilet alıyormuş görüntüsü vermişti. Yeni kullanmaya başladığı cep telefonunun numarasını da bilerek biletin üzerine yazdırmış ancak hemen oracıkta telefonunu kapatmıştı.

Bilet aldıktan sonra otele geçmiş; dakikalar içinde kendisi için acil önem taşıyan eşyalarını toparladıktan sonra çatıya çıkmıştı. Çatıdan diğer binanın çatısına, ondan bir diğerine derken kısa sürede otelin arkasına düşen bir sokağa çıkmayı başarmıştı. Arka tarafı dolaşıp az önce fark ettiği minibüsü görebileceği bir noktada gizlenmişti. Emris ve ekibi Arden'in kaçtığını düşünürlerken, Arden gizlice onları takip etmişti. Otele vardıklarında minibüsten Eren'in indiğini görmüş ve Eren'in de Prag'ta olduğundan emin olmuştu.

Bunun yanı sıra Eren'in arkasından minibüsten inen Atlas'ı görmüştü. Atlas'ı görür görmez siması tanıdık geldi. Emris'in ekibinde daha önceden gördüğü bir polis miydi diye düşünürken, Atlas'ın birkaç yıl önce Beyaz Ev'in kapısında denk geldiği genç adam olduğunu anımsadı. Onun burada ne işi var diye düşündü. Tüm bunları anlayabilmesi içinse planına devam etmek zorundaydı.

Planının geri kalanını devreye sokmak için otobüs terminaline geçti. Otobüsün hareketine birkaç dakika kala otobüse binmiş, yolcu listesinde orada olarak kendisini göstermiş, otobüs hareket edeceği esnada da yeniden inmişti. Tüm bunları yaparken, cep telefonunu yeniden açmış ve koltuğun önündeki minik cebe telefonu saklamıştı. Daha sonra Eren'in kaldığı otele gizlice girmiş, Emris ve ekibini gizlice izlemiş, yemini

yuttuklarından emin olduğu anda da Eren'in kaldığı 286 numaralı odanın altından zarfı bırakmıştı.

Eren'i otelden çıktığından beri takip ediyordu. Buluşma öncesinde Eren'in takip edilip edilmediğini anlamak için, sokakta para karşılığında tuttuğu rastgele aracılarla güvenlik protokolü oluşturmuş, köprüye gelene kadar arkasından kontrol etmişti.

Eren'den başka kimsenin olmadığından da emin olunca arkasından seslenmişti.

Eren...

Eren, içindeki karışık duygularla bir adım attı. Öfkesiyle sevgisi aynı anda yükselmiş, hangisinin davranışlarına karar vereceğini bilemiyordu. Bir yanda kocaman bir yalan, bir yanda kocaman bir gerçek. Yalandan gerçeğe mi yoksa yalandan başka bir yalana mı adım attığını bilmiyordu.

Arden, içindeki özlemle bir adım attı. İkilemiyle sevgisi aynı anda yükselmiş, hangisinin davranışlarına karar vereceğini bilemiyordu. Bir yanda kocaman bir doğru, bir yanda kocaman bir yanlış. Yanlıştan doğruya mı yoksa yanlıştan başka bir yanlışa mı adım attığını bilmiyordu.

Aradan geçen saniyeler, ikisinin de bedenleri üzerindeki hükümlerini etkisiz kılmıştı. İlk adımlardan sonra koşma; koşmanın ardındansa tüm yalanlardan, gerçeklerden, doğrulardan ve yanlışlardan daha büyük bir sarılma... Öyle bir sarılma ki; Arden'in hayallerinden ve Eren'in düşlerinden daha etkileyici bir karma...

Arden, koşulsuzca kendisini Eren'in kollarına bırakmışken kulağına fısıldadı.

"Sorma... Hiçbir şey sorma..."

Eren, umarsızca Arden'i bağrına basmışken kulağına fısıldadı.

"Konuşma... Hiçbir şey konuşma..."

Arden, Eren'in boynundan kokusunu içine çekip çenesine bir öpücük kondurdu.

Eren, Arden'in saçlarından kokusunu içine çekip dudaklarına bir öpücük kondurdu...

***

Zamanın nasıl aktığını fark etmediler. Uzun bir süre sessizce taş köprünün üzerinde sarıldılar. Daha sonra el ele tutuşup hiçbir şey olmamış gibi gezmeye başladılar.

İkisi de üzerine düşen görevleri çok iyi yapmıştı. Eren hiçbir soru sormamış, Arden hiçbir şey konuşmamıştı. Sanki yaşanan ve yaşanacak onca olay yokmuşçasına; ikisi de paralel bir evrende birbirlerini yaşıyorlardı.

Arden, Prag'a geldiğinden beri kurduğu tüm hayalleri yerine getirmek istiyordu. Köprünün üzerinde başlayan gezileri, rastgele Prag sokaklarında devam etti. Tarihi kiliselerin önlerinde yaramaz çocuklar gibi gizli öpüşmeler, barların olduğu caddede eğlenen yabancı kişilerin arasına karışmalar, seyyar satıcıların tüm ürünlerinin tatlarına bakmalar... Hayata mola vermiş gibi... Balayına çıkıp bir daha böyle güzel anlar yaşamayacaklarının farkında gibi... Sürekli gözlerini dört açıp, Emris ya da başka bir polise yakalanma korkusuyla gezmelerine rağmen, anın tadını sonuna kadar yaşamışlardı. Fark edilmemek için kalabalık grupların aralarına karıştılar, sokak aralarında yüzlerini kapatarak yürüdüler. İkisi de tedirgindi ama ikisi de mutluydu.

Hiçbir şey olmamış gibi taklitlerine devam ederken Eren saatini kontrol etti. Vakit bir hayli ilerlemişti. Sarhoşluğun ilk demlerini yaşayan ve çıplak ayakla nehrin kenarındaki yürüyüş yolunda ilerleyen Arden'i bileğinden yakaladı.

"Anlatmayacak mısın?"

Arden, Eren'in sıkıca kavradığı bileğini ters çevirdi. Yukarı kaldırdı. Hafifçe eğilip Eren'in bileğinden öptü.

"Benim seçimim değildi... Hiçbir şey..." Gözlerini gözlerine kilitlemişti. "Sana âşık olmak da..."

"Vaktimiz daralıyor. Emrisler dönerler."

Arden yutkundu. Bakışlarını nehre çevirdi.

"Keşke şu akan nehir ben olsaydım Eren. En azından nereden geldiğim ve ne yöne gideceğim belli olurdu."

Eren, Arden'i belinden sıkıca kavradı. Arkasından omzuna ılık ve heyecandan kesik kesik nefesiyle bir öpücük kondurdu.

"Sen bu nehir olsan, ben de senin aktığın deniz olmak isterdim."

Arden bir süre sustu. Sırtını Eren'in göğsüne yasladı. Elini arkaya doğru uzatıp çenesini okşadı. Çenesini okşamaya devam ederken, hayatı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti. Gördüğü sahnelerden bazılarını Eren'e anlattı. En çok da çocukluğunu...

Eren, "Kaçmak zorunda değ..." diye cümle kuracaktı ki Arden, Eren'in yüzündeki parmaklarını dudaklarına götürdü.

"Sus Eren... Kendini yorma. Bu gece nefesinin sadece bana ait olmasını istiyorum."

Eren sustu. Gözlerini kapatıp dudaklarında gezen parmaklara bıraktı kendini. İçinden geçen tek şey; bu anın sonsuza kadar sürmesiydi...

Arden, Eren'den kolay kolay ayrılmak istemiyordu. Hemen yakınlardaki küçük bir otelde, kendi sahte kimliklerinden birisiyle bir oda ayarladı. Eren'in kayıtlara girmesini engelledi. Gün doğana dek Eren'le olmak, güneş doğarken Eren olmak istiyordu...

***

Emris, yol boyunca Arden'in hareket tarzını düşündü. Arden tam bir profesyoneldi. Takip edilme riskine karşı nelere dikkat etmesi gerektiğini çok ama çok iyi biliyordu. Seri hareketler ve hızlı kaçışlar Arden için büyük bir önem taşıyordu. Daha önce yakalanamamasının tek nedeni buydu. Şimdi ise otobüsle kaçmaya çalışarak yavaş ve uzun bir yolu seçmişti. Üstelik cep telefonu da açıktı. Çek istihbaratçılar konumunu rahatlıkla öğrenebiliyorlardı. Bu iki unsur, Arden gibi bir profesyonelin hareket tarzına asla uymuyordu.

Aklında bu düşüncelerle ilerlerken, içinden bir ses yanlış yolda olduklarını söyledi... Bir şeyler eksikti. Artık bundan emindi. Ama bunu nasıl ortaya çıkaracağını bir türlü bilmiyordu. Emin olmak için tek yol otobüsün sınırı geçmeden durdurulmasıydı.

Emris'in beyninde şüpheler yankılanırken birden duraksadı. Hızla cebinden telefonunu çıkardı. Kaldıkları otelin numarasını bulup arama tuşuna bastı. Resepsiyondaki görevliye 286 numaralı odaya bağlanmak istediğini bildirdi. Görevli, "Tamam aktarıyorum," dedikten hemen sonra duraksadı. Ardından, "286 numaralı odadaki misafirimiz bir süre önce otelden ayrılmış efendim," dedi.

Emris duyduğu bu cümleyle irkildi. "Yoksa..." diye mırıldandı. Görevliye teşekkür edip telefonu kapattı. "Yoksa..." diye bir kez daha mırıldandı, "yoksa Eren ile Arden..."

Şüpheler arka arkaya öyle bir sıralanmıştı ki; şüphelerden oluşan zincire uzaktan baktığı zaman, tecrübeli bir ressamın elinden çıkmış kusursuz bir tablo gördü. Taşlar yerli yerine oturuyordu. Arden asla böyle amatörce bir kaçış planlamazdı. Kameraların varlığını bile bile bilet almazdı. Yol boyunca cep telefonunu açık tutmazdı. Eren ise, Arden'i yakalama ihtimali varken otelde kalmak istemez, bunu isteyecek kadar bitkinse asla otelden çıkmazdı. Üstelik kendileri otelden ayrılır ayrılmaz oteli terk etmişti.

Emris, karşısında duran tabloyu dakikalar içinde deşifre etti. Kaçma olayı Arden'in bir aldatmacasıydı ve Eren, Arden ile buluşacaktı...

"Sınıra otuz kilometre kala otobüsü durdurmuşlar. Ama Arden'i bulamamışlar. Çantası ve telefonu hâlen otobüste. Büyük bir ihtimalle otobüs durdurulunca bir yolunu bulup kaçmayı başardı yine."

Tam gaz ilerlerlerken Lorenzo Çek polislerden aldığı bilgiyi diğerlerine aktardı.

Sedat, "Vay arkadaş!" diye karşılık verdi, "kadın fare gibi. Tam yakaladık dediğimiz an yine elimizden fırlıyor!"

Ala, "Madem orada otobüsten kaçtı, yaya olarak çok uzaklaşamaz sanırım," diye araya girdi, "bence oralarda bir yerde saklanıyor."

Sedat, göz ucuyla Emris'i yokladı. Emris'ten bir tepki bekliyordu.

Emris gözünü yoldan ayırmadan sadece konuşulanları dinliyordu. Herhangi bir tepki vermemişti.

Bunun üzerine Sedat, "Ne diyorsun şefim?" diye sordu.

Emris, aklından geçenleri dile getirmedi. "Birazdan anlarız," dedi ve yerinden kalktı. En arka koltuğa kadar kafası eğik bir şekilde ilerledi. Arkada oturan Demir'e doğru eğilip, "Dediğimi yapmış mıydın?" diye sordu.

Demir, mahcup şekilde diğerlerine baktıktan sonra, "Evet, yapmıştım başkomiserim," diye yanıtladı.

"Aç o zaman bilgisayarını..."

Minibüsteki diğerleri neler döndüğünü anlamaya çalışıyorlardı.

Demir, Emris'in talimatlarına uyarak bilgisayarını açtı. İlgili programı çalıştırdı. Daha sonra ekranı Emris'e döndürdü.

Ekrana dikkatle bakan Emris'in göz bebekleri büyüdü. "Kahretsin!" dedi, "tahmin etmiştim." Daha sonra minibüsü kullanan Lorenzo'ya döndü ve "Hemen dur!" diye bağırdı, "Prag'a geri dönüyoruz."

Kimse ne olduğunu anlamamıştı. Emris'in bir anda otobüsün peşinden gitmekten vazgeçmesinin ve bu denli tepki göstermesinin altında ne yattığını merak ediyorlardı.

Tüm olan biteni ise sadece Demir biliyordu.

14. Bölüm

313 numaralı kapıdan geçtikten sonra Arden ayağıyla kapıyı ittirdi. Kapı sertçe kapandı. Hemen ardından tek elini arkasına uzatarak, kapının sabit anahtarını çevirdi ve kapıyı kilitledi.

Eren otele girdikleri andan itibaren tedirgindi. Odanın ortasına kadar yürüyüp etrafında tam bir tur döndü. Odayı inceledi. Turunu tamamlandığı anda ise Arden dibine kadar sokulmuştu. Ellerini Eren'in boynuna iki yandan attı. Boyu Eren'in omuzlarına geldiği için hafifçe ayak parmakları üzerinde yükseldi. Dudaklarını Eren'in dudaklarına doğru yaklaştırdı. Birbirlerinin nefeslerini hissetmeye başladıkları zaman, "Bu anın hayalini kuruyordum..." diye fısıldadı ve gözlerini kapatarak ona doğru uzandı.

Eren'in üzerindeki tedirginlik bir anda heyecana dönüştü. Arden'in dudakları dudaklarına değdiği an kalp atışları hızlandı. Elini narince Arden'in beline doladı. Kendisine doğru çekti. Arden'in bedeni kendi bedenine temas edince, dizlerinin bağı çözülüyormuş gibi hissetti. Gözleri kendiliğinden kapandı ve aşkın en masum anına teslim oldu...

Arden, Eren'den bir saniye bile olsa kopmak istemiyordu. Onu aralıksız öpmeye devam ederken ayak parmakları üzerinde santim santim ilerledi. Eren'in ayaklarına kadar geldi. Son bir hamle daha yapıp Eren'in ayaklarının üzerine kendi ayaklarını kondurdu. Eren, Arden'in belinden sıkıca kavramış bir hâlde geri geri yatağa doğru adımladı. Her adımında aynı anda Arden de ilerliyordu. Yatağın ucuna gelince, ellerini Arden'in belinden aşağıya doğru kaydırdı. Baldırlarına kadar indi. Hemen ardından baldırlarından sıkıca kavradı ve yukarı kaldırdı. Arden'i kucaklamasıyla yatağa oturması bir oldu.

Arden, içinde büyüyen tüm özlemlerin acısını Eren'den çıkarmak istiyor gibiydi. Bir an olsun ayrılmıyor, soluksuz kalmışçasına Eren'in nefesini içine çekiyordu. Kucağındayken tüm ağırlığını Eren'e veriyor, sanki onun kucağında yeniden var olmak istiyordu.

Eren, Arden'in üzerindeki askılı bluzunun bel kısmından elini içeri sokup yavaşça üzerindekileri yukarı doğru sıyırdı. Arden'in kısa saçlarından geçirip çıkardı. Omuzlarına dokunup öpmeye başladı. Arden'in teninin tadına bir an önce bakmak istiyordu.

Arden oturduğu yerden bacaklarını Eren'in beline doladı. Kollarını arkaya atarak ellerini ters bir şekilde Eren'in dizlerine doğru yerleştirdi. Âşık olduğu adamı bu kadar yakından izlemek daha önce hiç tatmadığı farklı bir heyecan yaşamasına neden olmuştu. Kısa bir süre öylece bekledikten sonra Eren'in kucağında doğruldu. Ardından hızlı bir hamleyle kendisini sırt üstü yatağa bıraktı.

Eren komodinin üzerinde duran telefonuna uzanarak sevdiği bir şarkıyı açtı. Daha sonra Arden'in altındaki açık mavi kot pantolonun düğmelerini açıp bileklerine kadar sıyırdı. Hemen ardından ayaklarından geçirip terslemesine çıkartarak yere fırlattı. Arka plandaki *Fallen Roses & Subsets,* 'Underwater' isimli şarkının sözleri ikisinin de kulaklarında çınlamaya başlamıştı.

Your eyes were made for swimming

But they might be made for drowning

Gözlerini Arden'in siyah gözlerine kilitledi...

Either way I know I can not avoid it

Nefes alıp verişi sıklaştı...

I wanted you for too long,

Kalbi eriyordu...

And I don't care if it's wrong...

Önce eliyle Arden'in gözlerine değen kâküllerini düzeltti. Ardından çenesiyle beraber yanaklarından tutup yüzünü avuçlar gibi sertçe sıktı. Eren'in bu hareketi Arden'in canını yakmıştı. Bunu başka bir erkek yapsa anında parmaklarını kırardı ancak bu sefer sessizce izlemeyi tercih etti.

Eren her ne kadar bu anın mutluluğuna kapılmış olsa da cevaplanmamış sorular ve içindeki bastıramadığı kızgınlık bir anda ortaya çıkmıştı. Hızlıca toparladı. Üzerine doğru eğilip dudaklarını Arden'in boynuna dokundurdu. Sonra omuzlarına indi. Mermer gibi teninin altından ışıldayan mavi ve yeşil damarları net bir şekilde görebiliyordu. Kafasını kaldırdı. "Beni deli ediyorsun!" diye usulca fısıldadı, "her anlamda!"

Arden gülümsüyordu. Derin derin nefes alırken bir eliyle Eren'in sol kolundaki gerilen kaslara dokunuyor, diğer eliyle siyah saçlarının arasında geziniyordu. Çenesine uzanan saçlarının arasından arada bir Arden'in gözlerine bakan Eren, kusursuz yüz hatları, beyaz teni ve hafif çekik gözleriyle bir anime karakterini andırıyordu.

Eren'e dokunabildiği günün tekrardan geleceğine ihtimal vermemişti. Ama işte buradalardı. Tarihi bir Orta Çağ şehrinin ortasında, adını hatırlayamadığı bir otelin üçüncü katında bir yerlerdeydi. Bu hayatta, beraber büyüdüğü çocukluk arkadaşından sonra gerçekten sevdiği, sevebildiği tek kişiyle beraberdi.

Kendisini yataktan aşağıya bıraktı. Elini Eren'in eline uzatıp yataktan kaldırdı. Arkasını dönüp banyoya doğru Eren'i çekiştirerek ilerledi. Tek kişinin anca sığabileceği duşa kabinin kaydıraklı kapısını araladı. Sıcak ve soğuk su musluklarını aynı oranlarda çevirdi. Hemen ardından Eren'e kıyafetlerini işaret etti.

Birlikte damlacıklar hâlinde fışkıran ılık suyun altına girdiler. Tek kişilik kabinin içinde tek kişi olurcasına sımsıkı sarıldılar. Arden, yeniden dudaklarını Eren'in dudaklarına götürdüğünde Eren kısa bir süre ikilem yaşadı. Arden'in, üzerinde bir takip cihazı ya da mikrofon olup olmadığından emin olmak için kendisini suyun altına getirdiğinden şüphelendi. Dudakları Arden'in dudaklarına yeniden değdiğindeyse şüphesinden vazgeçti. Bu gece ne olursa olsun, Arden'e tam anlamıyla teslim olacaktı...

Eren ve Arden, bir düşü yaşarcasına gecelerine devam ettiler. Duştan odaya, odadan duşa...

Duştan çıktıktan sonra Eren kot pantolonunu giydi. Hemen ardından banyonun kapısında duran siyah AC/DC baskılı tişörtüne uzandı. Tam tişörtü alacağı esnada Arden daha hızlı davrandı ve Eren'in tişörtünü kaptığı gibi kendi üzerine geçirdi. "Neden hep siyah?" diye sordu. "Neden hep siyah giyiniyorsun?"

Eren, Arden'in narin vücudunu kollarının arasına alarak cevap verdi. "Çünkü siyah rengi sevenler en renkli insanlardır." Arden'in yüzünde muzip bir gülümse meydana geldi. "Şarap doldurdum..."

Arden, kaşla göz arasında odanın küçük balkonundaki masayı hazırlamıştı. Şarap kadehleri dolmuştu. Sabaha karşı olmasına rağmen sokakta yürüyen insanların uğultusu balkon tırabzanının paslı demirlerine kadar yükseliyordu. Eren sessizce tabureden birazcık daha büyük ahşap sandalyelerden birisine oturdu. Hemen ardından Arden diğer sandalyeyi Eren'in yanına kadar sürükledi ve ona temas ederek yanına oturdu.

"*Koi no yokan* diye bir söz var Japoncada," diye fısıldadı. "İki kişinin henüz tanışmadan önce âşık olacaklarını hissetmesi demek." İkisinin gözleri yine birbirine kilitlenmişti. "İlk defa gördüğün kişinin kaderin olduğunu anlamak... aşkın önsezisi... aşkın sancısı..." Dudağının hemen yanında beliren ufak bir gamze Eren'e doğru sırıtıyordu. "Seneler önce Japonya'da kısa süre bir iş için küçük bir köyde kalmıştım," diye devam etti, "köydeki çok yaşlı bir kadın bana kocasıyla tanışma hikâyesinden bahsetmişti ve bu kelimeyi kullanmıştı. Anlamını sorduğumda ise anlatmıştı. O zaman gülüp geçmiştim..." Şarabından bir yudum almak için duraksadı. "Sanırım şimdi

anlıyorum." Tekrar duraksadı. "Seninle ilk karşılaştığımızda ben de öyle hissetmiştim."

Eren de Arden'i gördüğü anda tam olarak aynı şeyleri hissetmişti. Birkaç saniye ilk karşılaşmalarını anımsadı ve gülümsedi. "*Koi No Yokan*" diye tekrar etti, "aynı zamanda Deftones grubunun bir albümü, daha önce duymuştum ama anlamına bakmak hiç aklıma gelmemişti." Eren'in aklı başka yerdeydi, o yüzden konuyu uzatmadı. Kısa bir süre etrafını izledi. Tarihi Prag apartmanlarına bakındı. Arden, başını Eren'in omzuna yaslayınca, "İlk kez karşıma oturmuştun..." dedi, "Beyaz Ev'i gören mimarlık ofisinin balkonunda."

Arden herhangi bir karşılık vermedi.

Bunun üzerine Eren, "Pardon," diyerek devam etti, "ofis görünümlü o yerin balkonunda."

Arden, "Böyle bir gecede beni sıkıştırıp duracak mısın?" diye sordu. Başını Eren'in omzundan kaldırmadan şarabından bir yudum daha aldı. Ayaklarını karnına doğru çekip, bir bacağını hafifçe Eren'in bacağının üzerine uzattı.

"Düş bitti Arden... Artık gerçekleri konuşalım."

Arden, Eren'in gerçekleri konuşma çabasını umursamıyordu. Mırıldanır bir ses tonuyla karşılık verdi.

"Gerçekler senin tahmin ettiğin gibi değil Eren. Ayrıca senin omzun bir düşten de öte..."

Eren, "Ama o omzu yarı yolda bırakıp gittin..." diyerek yeniden konuyu açtı, "üstelik yalanlarla, arkamdan iş çevirerek..." sinirle tekrarladı, "beni yarı yolda bırakıp gittin. Beni terk ettin!"

"Biz asla ayrılmadık!" diye yanıtladı Arden. "Ayrılamayız. Birlikte değiliz ama beraberiz. Aynı vücutta iki kol gibiyiz. Sen

sol, ben sağ... Ayrıyız ama bütünüz." Eren'in sol elini tuttu, avuç içini kendine doğru çevirerek bileğinin iç kısmına sıcak bir öpücük kondurdu.

Eren tepkisiz kalmıştı, geri adım atmıyordu. "Bana yalan söyledin." diye fısıldadı.

Arden, "Haklısın..." dedi, "ama benim gerçekliğim de bu... Yalanlar."

Eren, Arden'den pişmanlık dolu cümleler bekliyordu. Belki de bunları duymak ve pişmanlığa karşı affediş sunarak ömrünün geri kalanını onunla geçirmek istiyordu. Ama Arden'den umduğu sözler bir türlü kulaklarına çalınmıyordu.

"Sen kimsin Arden?"

Arden, Eren'in boynuna yeni bir öpücük kondurdu. Ardından sol elinin işaret parmağıyla hafifçe karnına doğru dokunup, üzerinde siyah oje olan tırnağıyla yuvarlaklar çizerek boynuna kadar geldi. Vücudunun üst tarafında herhangi bir kıyafet olmayan Eren, gecenin serinliğine Arden'in bu hareketi de eklenince ürperdi. Arden derin bir nefes alıp yavaşça nefesi bıraktı. "Şu an kendimi Hades gibi mayışmış hissediyorum." Bu yanıtıyla Eren'i kızdırdığının farkındaydı. Kısa bir süre sonra devam etti.

"Şimdiden biraz önce ajandım. Şimdi değil. Ama şimdiden biraz sonra yeniden ajan olmaya devam edeceğim."

Eren sesini yükselterek "Yorulmadın mı?" diye sordu. "Devamlı bir şeylerden, birilerinden kaçmak yorucu değil mi Arden?!"

Arden gülümseyerek "Aslında üzgündüm ama onlara yorgun olduğumu söyledim." dedi. Arden'in Küçük Prens'ten bir alıntı yapması hoşuna gitmişti. En sevdiği kitap olduğunu biliyordu. Annesinin de en sevdiği kitaptı. Ve bunu ortamı yumuşatmak için kullandığının farkındaydı. Gerçekten işini iyi

biliyordu. Aklına bir an çocukluğu geldi ama konuyu dağıtmamaya karar verdi.

"Saçma! Geçmişi silip atmak elinde değil belki ama geleceği değiştirmek senin elinde!"

Arden, aynı tonda devam etti. "Hayallerimiz var ve görevlerimiz var."

Eren "Hayal edebildiğin her şey gerçektir." diyerek araya girdi. Arden umursamadı. Kaşlarını çattı. Biraz ciddileşmişti.

"Sonuçta işim bu... Çocukken bunun için yetiştirildim. Ölene kadar da böyle olacak. Başka bir hata yapmazsam tabii."

Eren giderek öfkeleniyordu.

"Ne yani? Tehlikeli işlere, gizli operasyonlara, cinayetlere devam mı edeceksin?"

Arden, Eren'in son sorusuyla irkildi. Mayışık hâlinden sıyrıldı. 'Cinayetlere' kelimesine kısa bir süre takıldı. Daha sonra işi ile ilgili daha fazla renk vermemeye karar verdi.

"Eğer başka bir hata yapmazsam; evet."

Eren derin bir nefes aldı. Sesini yükseltmesi de bir işe yaramıyordu. Dişlerini sıkıp öfkesini kontrol altına aldıktan sonra sakin bir ses tonuyla, "Başka bir hata?" diye sordu, "ne hata yaptın ki?"

Arden kafasını kaldırıp Eren'in çenesini tuttu. Yüzünü kendi yüzüne doğru çevirdi. Gözlerini Eren'in gözlerine dikti. Dudaklarını yeniden Eren'in dudaklarına doğru uzatırken sessizce fısıldadı.

"Şimdiye kadar yaptığım tek hata, sana âşık olmak."

15. Bölüm

Emris, Eren'in Los Angeles'tan beri durgunlaştığını fark etmişti. Arden'e yaklaşmanın Eren'de duygusal değişime neden olduğunu düşünmüştü. Bu düşünceyle sık sık Eren'i gözlem altında tutmaya çalışıyordu. İçinden bir ses ise Arden'in Eren'le temasa geçeceğini söylemiş; aynı ses Eren'in de bu teması gizleyeceğini eklemişti. Emris kendince bir plan yaparak, Fransa'ya gitmeden önce Eren'in telefonuna Demir aracılığıyla özel bir casus yazılım yükletmişti. Şimdi o yazılım, baş ağrısını bahane ederek yanlarına gelmeyen Eren'in konumunu kendi otelleri değil, başka bir otel olarak gösteriyordu. Yapbozun parçalarını birleştirince, Arden'in oyununa geldiklerinden ve Eren ile Arden'in yan yana olduklarından emin olmuştu.

Yaptığının çok etik bir davranış olmadığının farkındaydı. Her ne kadar Eren'le Beyaz Ev bağlantılı bir olayı çözmek için birlikte çalışsalar da Eren'i aynı zamanda arkadaşı olarak görüyordu. Ancak yine de dünya genelinde birçok ülkeye yayılmış olan organ ticareti adı altında iş birliği yapan şirketlere ulaşması için Arden'e ihtiyacı vardı. Arden, sır gibi saklanan ve hiçbir şekilde ulaşamadıkları, hiç kimsenin haklarında hiçbir şey bilmediği gizli bir ajan birliğinin üyesiydi ve bu birlik organ ticareti

suç örgütü ile direkt bağlantılıydı. Arden'e ulaşmak demek ajanlar ağına girişin anahtarını elde etmek demekti. Ajanlara ulaşmak ise örgüte bir adım daha yaklaştıklarının göstergesi olacaktı. Bu nedenle Emris arkadaşının duygularını incitmeyi göze almış ve tahminleri de yine kendisini yanıltmamıştı.

Emris, yol boyunca Lorenzo'ya olabildiğince hızlı sürmesini tekrarlayıp durdu. Arden'i kendi elleriyle yakalamak istiyordu. Eren'in bütün gece Arden'in yanından ayrılmayacağına emindi, arkadaşını en azından o kadar tanıyordu. Bu nedenle Prag'da bulunan polislere haber vermemiş, elde ettikleri bu gizli bilgiyi kendisine saklamıştı. Sabaha karşı, Eren'in konumunun bulunduğu otelin önüne geldiler.

Sedat, "Şefim hiçbir şey anlatmıyorsun," dedi, "buraya neden geldik?"

Emris, minibüsten inerken, "Eren'i almaya," dedi, "Arden'i de yakalamaya..."

Sedat ve Lorenzo Emris'in peşinden inerlerken Ala ve Atlas birbirlerine bakıyorlardı.

Ala, "Neler oluyor Demir?" diye sordu.

Demir, "Birazdan anlarsınız neler olduğunu..." diye yanıtladı, "ben bir şey anlatamam."

Emris, kendinden geçmişçesine otele girdi. Resepsiyondaki görevliye polis olduğunu bildirerek en son otele giren kişilerin listesini istedi. Listeyi hızlıca taradıktan sonra, "313," dedi, "bu oda olmalı!"

Sedat, "Şefim biraz sakin hareket etsek..." diye seslenecekti ki, Emris çoktan merdivenleri tırmanmaya başlamıştı. Üçüncü kata geldikten sonra sağlı sollu sıralanan odaların numaralarını

kontrol etti. 313 numaralı odayı buldu. Hafifçe kulağını kapıya dayadı. Herhangi bir ses duymadı. Tabancasını çıkartıp dar koridorda iki adım attı. Sırtı duvara değdikten sonra kapıya tekmeyi bastı. Büyük bir patırtıyla kapı açıldı. Hızla odaya daldı.

Eren ve Arden, odanın balkonundalardı. Hava hâlâ karanlık sayılırdı. Şaraplarını yudumlarken güneşin doğuşunu bekliyorlardı. Kapının gürültüsüyle irkildiler. Eren, neler olduğunu anlamaya çalışırken Arden çoktan balkondan içeriye adım atmış ve hemen balkon girişinde yerde duran çantasındaki tabancaya uzanmıştı.

"Vay vay vay... Kimler var burada!"

Eren, odanın tam ortasında tabancayla yaklaşan Emris'i görünce ayağa kalktı. Neye uğradığını şaşırmıştı. Midesinden yukarı doğru bir gerilim dalgalanması hissetti.

Arden, balkonun eşiğinde tabancasını Emris'e doğrultu. Üzerinde bacaklarına doğru uzanan Eren'in siyah tişörtü vardı. Hiçbir şey demedi. Büyük bir soğukkanlılıkla gözlerini Emris'in tabancasına kilitledi.

Emris, "İndir tabancanı," dedi, "yoksa ateş etmek zorunda kalırım!"

Arden oralı olmadı. Yine yanıt vermeden öylece bekledi.

Bu esnada koridorda Sedat ve Lorenzo'nun ayak sesleri duyuldu.

Emris, "Koridorun iki tarafını da tutun!" diye odadan dışarıya doğru bağırdı, "eğer kaçmaya yeltenirse tereddüt etmeden ateş edeceksiniz!" Bunları söylerken Arden'e tehditkâr bakışlar atıyordu.

Sedat ve Lorenzo hızla koridorun uçlarına geçtiler. Emris'in talimatlarına uygun bir şekilde tabancalarını çekip Arden'in kaçma ihtimaline karşı hazırda beklediler.

Arden, Sedat ve Lorenzo'nun da geldiğini anlayınca kısa süreli panikledi. Namlusunun yönünü bir kapıya bir Emris'e doğru gezdirmeye başladı.

Emris, "İndir tabancanı diyorum sana!" dedi, "artık yolun sonuna geldin!"

Arden'den yanıt gelmeyince Eren devreye girdi. "Emris, tamam; sakin ol önce!"

Emris, "Sen sus!" dedi, "seninle ayrıca hesaplaşacağız."

Arden kısa bir süre daha öylece bekledi. Daha sonra tabancasını yavaşça aşağıya doğru eğdi ve yatağa fırlattı.

Bunu gören Emris iki eliyle birden tuttuğu tabancasını tek eline geçirdi. Dirseğini geriye doğru kırarak, namlunun hedefinde Arden'i sabitledi. Diğer eliyle belindeki kelepçeyi çıkardı ve Arden'e doğru yaklaştı.

Arden, Emris'in kendisine yaklaştığını görünce ellerini havaya kaldırdı. Daha sonra bakışlarını Eren'e çevirdi. Gözlerinde çaresiz bir ifade vardı.

"Özür dilerim Eren," diye fısıldadı, "güneş doğarken yanında olamadığım için."

Eren, büyük bir üzüntüyle olanları izliyordu.

Emris, namlusunun yönü Arden'in üzerinde olacak şekilde yanına kadar sokuldu. Yukarıda duran bileklerinden birisine kelepçeyi taktı. Daha sonra psikolojik üstünlüğünü göstermek için sakin bir şekilde fısıldadı.

"Nedra Semyonova... Artık gözaltındasın..."

Arden, 'Nedra' ismini duyunca şaşırdı. Şaşkınlığını belli etmemek ve psikolojik üstünlüğü Emris'e devretmemek için çokbilmiş bir ifadeyle gülümsedi.

"Demek gerçek ismimi de öğrendin sonunda," diye fısıltıyla karşılık verdi, "Onca zaman sonra öğrenebildiğin tek şey bu mu oldu?" Emris, Arden'in ne denli profesyonel olduğunu biliyordu. Verdiği karşılığın kendisini tahrik etmek amaçlı bir yanıt olduğunun farkındaydı. Kelepçeyi taktığı bileğinden sıkıca kavradı. Yavaş adımlara arkasına doğru geçti. Tabancasını dikkatli bir şekilde indirip Arden'in beline yasladı. Hemen ardından, Arden'in soldaki bileğine kelepçeyi geçirirken kulağına doğru eğildi. Boyu kendi omuzlarına gelen kadının vücudundan yayılan meyve ve vanilya aromalı çekici parfüm kokusunu alabiliyordu.

"Arden..." dedi, "Nedra'nın tersten yazılışı."

Arden, aynı ifadeyle gülümsemeye devam etti.

"Çok zekisin Emris!"

Arden'e bu kez Emris gülerek karşılık verdi. Zaferinin tadını sonunu kadar yaşamak istiyordu.

"Başka şeyler de bildiğimden emin olabilirsin... 'Arden' gökteki ışıltı anlamına gelirken; 'Nedra' yeraltı anlamına geliyor. Tıpkı senin gibi... Ne kadar ironik değil mi?"

Arden'in kulaklarında Emris'in kısık ve çatallı sesi yankılanırken, nefesi siyah küt saçlarının hafifçe dalgalanmasına neden oluyordu. Arden için yeterince sinir bozucu bir durumdu.

Emris, diğer kelepçeyi de geçirmek için vücudunu Arden'e biraz daha yaklaştırırken ekledi:

"Ama senden daha yaratıcı olmanı beklerdim..."

Arden, ciddiyetini bozmayacak şekilde aynı gülümsemeyi devam ettirmeye çalıştı. Ne olursa olsun son ana kadar direncini yüksek tutmaya çabalıyordu.

"Haklısın..." diye karşılık verdi, "Çok haklısın hem de..."

Emris, Arden'in bu yanıtının ne manaya geldiğini düşünürken, Arden anında hamlesini gerçekleştirdi. Emris'in diğer kelepçeyi bileğine doladıktan sonra kilitlenmesine fırsat tanımadan kolunu hızla indirdi. Saniyeler içinde dirseğini arkasında duran Emris'in karın boşluğuna geçirdi. Emris'in istem dışı gard pozisyonu almasıyla aynı elini kullanarak beline yaslı olan tabancaya bir darbe indirdi. Tabanca Emris'in elinden fırlayıp önce yatağın kenarına, ardından da yere düştü.

"Ama bence beklemeye devam edeceksin!"

Aldığı darbeyle kısa süreli şok geçiren Emris tam toparlanacaktı ki Arden bir anda arkasına geçti. Tek bileğindeki kelepçeyi Emris'in boynuna doladı. Diğer eliyle kelepçenin diğer ucunu yakaladı ve boğar gibi Emris'i kendine çekti.

"Beni yakalamak sandığın kadar kolay değil Emris. Bunu sakın unutma!"

Eren, karşısında olup bitenleri görünce panikledi. "Arden, sakın kötü bir şey yapma!" diye bağırdı.

Arden, Emris'in gücünü azaltmak için nefesini kesmeye devam etti.

Eren'in bağırmasını duyan Sedat, koridordan koşarak geldi ve ani bir hamle yaparak odaya daldı. Namlusunu Arden'in üzerine doğrultu.

Arden, tüm bedenini Emris'in iri vücudunun arkasına saklamayı başarmıştı. Nefesi kesilen Emris boğazındaki kelepçenin zincirinden kurtulmak için çabaladı. Ancak başarılı olamadı.

Nefessiz kaldığı için gözlerinde yaş birikti. O anda her gün antrenman yapmasına rağmen kendisini alt etmeyi başaran bu minyon yapılı kızın sadece iyi bir ajan değil aynı zamanda uzun yıllar eğitim almış çok iyi bir dövüş sporcusu olduğunu da anlamıştı.

"Şefimi bırak!" diye bağırdı Sedat, "yoksa seni vururum!"

Arden, "Nişancılığına güveniyorsan ateş et!" dedi ve kafasını Emris'in kafasının arkasına sakladı. "Ne dersin Emris? Sedat'ın nişancılığı iyi midir?"

Sedat, Arden'i hedef almaya çalışıyordu ancak bir türlü beceremiyordu. Arpacığın ardında sürekli olarak Emris beliriyordu.

Eren, silahların yeniden çekildiğini görünce hiçbir şey yapamadı. Dilini yutmuş gibiydi. Sadece izlemekle yetiniyordu.

Birkaç saniye sonra Lorenzo da odaya girdi. İngilizce olarak, "Yapma Arden!" diye bağırdı, "kaçacak yerin kalmadı!"

Arden, "Siz öyle sanın," dedi ve Emris'i de yanında sürükleyerek balkona doğru geri geri yürüdü. Son kez Eren'e *çok üzgünüm* der gibi baktı. Hemen ardından Emris'i Sedat'a doğru ittirdi ve balkonun korkuluklarından hızla zıplayarak kendini aşağıya doğru bıraktı.

Emris kısa bir süre nefessiz kaldığı için yalpalamıştı ancak hemen toparladı.

Eren Arden'in arkasından "Hayır!" diye bağırarak tırabzana yapıştı. Eren'in peşi sıra Emris ve Sedat aynı şekilde korkuluklara doğru koştular.

Gördükleri tablo ise Arden'in yan yana sıralanmış olan bir balkondan diğerine ustalıkla sıçraması ve saniyeler içinde gözden kaybolmasıydı...

16. Bölüm

"Ne demek Arden'in benimle temasa geçeceğinden şüphelendiğin için yaptın Emris! Bu düpedüz özel hayatımın gizliliğini ihlal anlamına geliyor."

"Şüphelerimde haklı çıktım ve sen Arden'in seninle temasa geçtiğini bizimle paylaşmadın! Buna ne diyeceksin?"

İstanbul'a dönmüşlerdi. Dönene kadar Emris ve Eren neredeyse hiç konuşmamışlardı. İkisi de aralarında esecek fırtınanın farkındalardı. Havaalanından ayrılmadan önce, henüz otoparktalarken daha fazla dayanamamışlar ve âdeta dananın kuyruğunu koparmışlardı.

"Zamanında bunun aynısını yine yapmıştın!" diyerek haykırdı Eren. "Beyaz Ev'in her tarafını gizli kameralarla donatmış ve yirmi dört saat beni izlemiştin."

"İstesem seni suçlulara yardım ve yataklık etmek sebebiyle şu anda tutuklarım Eren!"

"Şimdi de tehdit etmeye mi başladın beni? Senden korktuğumu mu sanıyorsun!"

"Ben seni izlemek için değil olayları çözmek ve soruşturmayı nihayete erdirmek için yaptım. Bu konuda babam bile olsa acımam ve görevimi yaparım!"

"Ya Arden'e bir şey olsaydı? Ya balkondan kaçarken düşse ve hayatını kaybetseydi?"

"Kendi tercihi... Eğer böyle giderse zaten..." Emris'in duyarsızlığı ve vurdumduymaz lafları karşısında çok sinirlenen Eren birden kendisine hâkim olamadı ve avazı çıktığı kadar bağırdı. "Sen taş kalpli bir insansın zaten. Aşktan ne anlarsın!" Kısa bir süre duraksamanın ardından ekledi: "Ya da arkadaşlıktan!"

Emris önce Eren'e baktı, sonra gözlerini devirip yüzünü yere çevirdi. Ağzını açtı ancak kelimeler çıkmadı. Eren haddini aştığının ve belki de eski bir yaranın üzerine bastığının farkındaydı ancak ağzından dökülen kelimeler doğru yere saplandığı için mutluydu. Sesini alçaltarak devam etti.

"Ne demek böyle giderse? Ne yapacaksın; ilk fırsatta vuracak mısın Arden'i?"

Emris, Eren'in son sorusuna da yanıt vermemişti. Otoparkın en alt katındaki tartışmalarında sesleri bir hayli yükselmiş, duvarlardan yankı yapıyordu. Ekibin geri kalanı sessizce onları dinliyorlardı. Demir ise tartışmadan kendini sorumlu hissediyor ve büyük bir suçluluk duyuyordu. Yaşanan strese dayanamadı ve olduğu yerde bacakları titremeye başladı. Atlas, Demir'deki bu ani değişimi fark eder etmez yanına geldi ve omuzlarını sıvazlayarak, "Senin bir suçun yok," diye teskin etmeye çalıştı. Demir'de herhangi bir değişim olmayınca, parmaklarını gözlüklerinin çerçevesine götürmesine yardımcı oldu.

"Herkes birkaç gün kafasını toparlasın. Dinlensin. Toplanacağımız zaman size haber veririm. Sedat, Lorenzo; biz emniyete geçiyoruz!"

Eren, Emris'ten gelen talimatı beklemeden çoktan ayrılmış ve taksi duraklarının bulunduğu koridora doğru yürümeye başlamıştı.

Atlas, Demir ve Ala'ya göz ucuyla işaret verdi. Ardından Sedat'a dönüp, "Biz de taksiyle geçeriz. Senden haber bekliyoruz," dedi.

Sedat, "Tamam tamam," diye karşılık verdi ve sinirli bir hâlde arabasına binen Emris'in peşinden devam etti.

***

Emris, şubeye uğrayıp üstlerine gerekli bilgileri aktardıktan sonra ayrıldı. Akşamın karanlığında evine döndü. Çantasını boşaltmadan bir kenara bırakıp banyoya gitti. Bir an önce duş almak ve üzerindeki gerginliği azaltmak istiyordu.

Banyoya gittikten sonra sıcak su musluğunu çevirdi. Su akmaya başlarken üzerindeki gömleği çıkardı. Aynanın karşısına geçti. Çeşitli zamanlarda yaptığı üzere aynanın karşısında kendi yüzüne bakmaya ve derin derin düşünmeye daldı.

Yüzündeki yara izini hatırladı. Eski bir olaydan kalan yara izini bilerek yıllarca yüzünde taşımıştı. Basit bir estetik müdahale ile giderilecek olmasına rağmen, kendi üzerindeki suçluluk duygusunu atamadığı için ameliyata bir türlü karar verememişti. En nihayetinde karmaşık olaylarla dolu Beyaz Ev soruşturmasından sonra ameliyat olarak yüzündeki izi ortadan kaldırmıştı.

Beyaz Ev'i düşünmeye başlayınca, operasyondan sonraki gecesi aklına geldi. Eren'in anlattığı ve yaşadığını iddia ettiği olayların hiçbirisine inanmamıştı. Beyaz Ev'in içinde gördüklerini, karşısına çıkan karartıları ve duyduğu tüm sesleri Eren'in halüsinasyonları olarak düşünmüştü. Beyaz Ev'e giren ve bir süre kalan kişilerin lanetlendiği dedikodularına ise hiçbir zaman kulak asmamıştı. Ancak operasyondan sonra evine geldiğinde, tıpkı şimdi olduğu gibi aynanın karşısında beklerken Eren'in sık sık bahsettiği o karartıyı kendisi de görmüştü. Buğulanan

aynayı sildiğinde, hemen arkasında onu izleyen bir karartı... Önce paniklemiş, arkasını dönmüş ve refleksle kendini banyodan dışarı atmıştı. Koridorda duraksadığında karartının peşinden geldiğini hissetmiş, tabancasına ulaşmak için salona kadar koşmuştu. Salona geldiğinde ise karartı tam karşısında dikilmişti. Hayal mi görüyor yoksa karartı gerçekten karşısında mı duruyor ayırt edememişti. Tabancasını ona doğrulttuğu anda kapı zili çalmış ve karartı da ortadan kaybolmuştu. O günden sonra böyle bir olay bir daha başına gelmemişti. Yaşadığı şeyin yorgunluk ve gerginlik nedeniyle gördüğü bir halüsinasyon olduğuna kanaat getirmiş ancak bir süre sonra Atlas'ın bir konuşma esnasında o gece Emris'in evine gittiğinde ikinci bir kişinin yansımasını camdan gördüğünü söylediğinde başından aşağı kaynar sular dökülmüştü.

Oysaki hep Beyaz Ev'de yaşananları deşifre etmenin verdiği bir psikoloji olarak hayal gördüğünü düşünmüştü. Ama bazı zamanlarda, hiç olmadık yerlerde karartı yine karşısına çıkmıştı. Her seferinde korkuyla irkilmiş, zaman zamansa daha soğukkanlılıkla hareket etmeyi başarmıştı. Yaşadığı bu paranormal deneyimden kimseye söz etmemişti ama artık emin olduğu bir şey vardı: O gece gördüğü siyah dumansı şey bir gerçekti. Eren haklıydı. Beyaz Ev'in yüzyıllık duvarlarının ardında saklı olan gizem aslında hâlen çözülememişti.

Yüzündeki yara izini sildirmek için ameliyat olduktan sonra üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi hissetmişti. Yüzü daha çok gülüyor, aynaya daha çok bakıyor ve hatıra fotoğrafı çekilmekten eskisi kadar uzak durmuyordu. Hatta ameliyattan sonraki dönemde karartıyı görme oranı azalmıştı. Ama ne zaman Beyaz Ev'i derinden düşünmeye başlasa bu siyah gölge bir şekilde varlığını gösteriyordu. Belki de aklı kendisiyle bir oyun oynuyordu. Buna çözüm olarak ise Beyaz Ev'i kullanan

şebekenin çökertilmesi gerektiğine inanmıştı. Şebekeyi çökertmek için de Arden'i bulmaları şarttı. O günden sonra ise kendisini tamamen Arden'i bulmaya adamıştı.

Şimdi ise aynanın karşısında, Arden'i bulmuş hatta bir bileğine kelepçe takmış ancak yine de elinden kaçırmış başarısız bir adama bakıyordu. Yüzündeki yara izi sanki zihninde ortaya çıkmıştı. Arden, sinir sistemine jiletle bir kesik atmış, tüm düşünceleri o kesikle tıkanmıştı. Bedenini kontrol eden tüm ağ o kesikle yarılmıştı. Hareket ve zihinsel yetilerinin hepsinde o kesik vardı.

Banyo musluğundan akan su ısınmıştı ve duş kabinden dışarıya buhar vurmasına neden oluyordu. Buhar aynayı buğuyla kapladı. Eliyle aynanın bir kısmını sildi. Sildiği yerlerde damlacıklar çıkmıştı. Damlacıkların arasında yüzüne yeniden baktı. Yara izinin olduğu bölgeyi parmağıyla okşadı. Tam da bu esnada, arkasında yine o aynı şeyi gördü.

***

Demir ve Atlas birlikte Atlas'ın evine geçtiler. Demir hâlen üzerindeki suçluluk duygusunu atamamıştı. Atlas, sürekli olarak Demir'i motive etmeye çalıştı. Olup bitenlerin Emris Başkomiser'in sorumluluğunda olduğunu, onun emrinin dışına çıkamayacaklarını vurguladı.

Atlas'ın cümleleri Demir'i bir nebze de olsa rahatlatmıştı. Ancak yine de içinde bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordu. Atlas'ta kalmak yerine kendi evine gitmeyi seçti. Gecenin bir vakti evine döndü. Babası hâlen çalışma odasında çalışıyordu. Sessizce çalışma odasına geçip babasını izledi. Babası işe kendini o kadar kaptırmıştı ki Demir'in geldiğini ancak mola verdiğinde fark edebildi. Demir'i fark edince yüzünde oluşan tebessüm Demir için en büyük rahatlamayı sağlamıştı. Yanına gidip

babasına sarıldı. Ardından bir sandalye çekip yanına oturdu. Babasının tüm ısrarlarına rağmen yatmak istemedi. Sabaha kadar yanında durup ona yardım etti.

Demir çıktıktan sonra Atlas bir süre koltukta uzandı. Daha sonra aklına Kayra geldi. Cep telefonunu eline alıp Kayra'ya mesaj attı. "Nasılsın?"

Kısa bir süre sonra Kayra'dan yanıt geldi. "Yaşıyor musun sen?"

Atlas bu yanıtla gülümsedi. "Sanırım."

Kısa süreli mesajlaşmanın ardından bir saat sonrasına buluşmak için sözleştiler. Atlas kalkıp hazırlanmaya başladı. Bu kafasını dağıtmak ve son günlerde yaşadıkları gergin atmosferden biraz olsun sıyrılmak için müthiş bir fırsattı.

•••

Talya, her zaman olduğu gibi kulaklıklarını takmış ve cep telefonunda bir yandan sosyal medyada gezinirken diğer yandan müzik dinliyordu. Annesi ve babası çoktan uykuya dalmışlardı. Her zaman olduğu gibi odasına kapanmadan önce sessizce babasının yanına gitmiş ve uyurken şefkatle onu izlemişti.

Yaşadıkları olayların sorumlusu olarak bir süre babasını görmüştü. Bir yandan ona çok kızıyor, bir yandan ise yıllardan beri yaptığı delil toplama ve gizli gizli şebekeyi deşifre etme çabasından dolayı saygı duyuyordu. Zaman içerisinde Enzel'in durumu giderek ağırlaşmıştı. Artık tamamen bir çocuk gibiydi. Hiçbir şeyin farkında olmayan, bütün hafızasını yitirmiş bir çocuk... Babasını o şekilde gördüğü günden beri ise onu suçlamaktan vazgeçmişti.

Talya'nın yeniden babasına karşı şefkat ve sevgiyle baktığını gören Atlas evden ayrılmış ve kendi evinde yaşamaya başlamıştı. Talya ise Atlas'ın evden ayrılmasından sonra daha sorumluluk

sahibi olmuştu. Babasıyla sürekli olarak ilgileniyor, hiçbir şeyini eksik bırakmamaya çalışıyordu. Hatta Atlas, Talya'daki bu hassasiyeti görünce, "Babamın koruyucu meleğisin," diye Talya'yı daha çok motive etmişti.

Ala ile olan ilişkisi devam ediyordu. Ala'nın yaşam tarzı zaman zaman onu yorsa da artık alışmıştı. Bir gün yanında olan Ala, bir gün bambaşka bir yerde olabiliyordu. Ama ne olursa olsun, yaptığı minik sürprizler ve jestlerle Talya'nın gönlünü almayı başarıyordu. Başka ülkelerde bulunduğu zamanlarda bile, ansızın soluğu Türkiye'de alıyor ve Talya'nın karşısına çıkıyordu.

Talya'nın son zamanlardaki tek endişesi, Ala'nın zorla Emris'in ekibine girmesi olmuştu. Bu tarz işleri artık fazlasıyla tehlikeli görüyor ve Ala'nın olaylara dâhil olmasını asla istemiyordu. Birkaç kez karşı çıkmıştı. Ama ne olursa olsun Ala'nın bildiğini okuyacağından emindi. Ekibin şehir şehir dolaşmaya başladığı günden beri Ala'nın üzerine daha bir titrer olmuştu. Sık sık arıyor, mesaj atıyor, Ala'dan uzun süre yanıt alamazsa panikliyor ve ikiz kardeşine veya operasyondaki diğer arkadaşlarına ulaşmaya çalışıyordu.

Yatağında uzanırken yine Ala'yı düşündü. Birkaç gündür yarım yamalak telefonla konuşmuş, üç beş mesajdan başka iletişim kuramamışlardı. Fransa'ya diye yola çıkmış, soluğu Çek Cumhuriyeti'nde almıştı. Sonrasındaysa nerede olacağını bilemiyordu. Sık sık telefonuna bakıyor ve Ala'dan haber bekliyordu. Daha fazla dayanamayarak Ala'ya mesaj attı.

"Yine kayıpsın... Seni çok özledim."

Kısa bir süre sonra Ala'dan yanıt geldi.

"Ne kadar çok özledin?"

Talya oflayarak karşılık verdi.

"Of... Çocuklaşma! Neredesin? Hâlâ Prag'da mısın?"

Talya son mesajın ardından Ala'dan gelen yanıtla yerinden zıpladı.

"Hayır. Döndüm. Şu an seni izliyorum."

Talya yatağından fırladı ve balkona doğru koştu. Balkon kapısının yarısını kapatan perdeyi tamamen açtı. Ala karşısındaydı. Yine gizlice balkona gelmiş sinsi sinsi kendisini izliyordu. Heyecanla kapıyı açtı.

"Şunu yapmayı keser misin artık?"

Ala, Talya'nın dudağına ufak bir öpücük kondurdu ve ardından sırıtarak yanıt verdi.

"Hayır... Seni doğal hâllerinle izlemek çok güzel..."

***

Eren, bir taksiye atlamış Beyaz Ev'e dönüyordu. Emris'e olan öfkesi bir türlü dinmiyordu. Yol boyunca defalarca öfkeyle yumruğunu sıkmıştı. Uzun zaman sonra Arden'e kavuşmuş ama Emris yüzünden yeniden kaybetmişti. Üstelik Emris, Eren'i gizlice takip ediyordu.

Eve gittiğinde her zaman olduğu gibi Halil kapıda karşıladı. "Hoş geldiniz Eren Bey. Aç mısınız? Hemen yemek hazırlatayım."

Eren, "Aç değilim Halil, hiçbir şey hazırlatmana gerek yok!" diye karşılık verdi.

Halil, Eren'in yüzündeki ifade ve ses tonundan kötü bir şeyler olduğunu anlamıştı. "Sıkıntılı bir durum yoktur umarım Eren Bey?"

Eren, merdivenlerden yukarı tırmanırken, "Var Halil var," dedi, "hem de büyük bir sıkıntı."

Odasına geçip yatağına oturdu. Kot pantolonunun üzerine doğru çektiği Harley Davidson botları ayağıyla çıkarıp duvara, Marilyn Monroe'ya doğru fırlattı. Ardından yatağa sırt üstü

uzandı. Ellerini yüzünde kavuşturdu. Kafasının içindeki düşünceler susmuyor aklını karıştırıyordu. Kalkıp üzerine rahat kıyafetler geçirdi. Hemen ardından soluğu Boğaz manzaralı balkonunda aldı. Sandalyelerden birisini ayağıyla ittirip oturdu. Bir an önce sakinleşmek istiyordu.

Birkaç dakika sonra omuzlarına bir battaniye kondu. "Hava soğuk Eren Bey. Yoldan geldiniz. Üşütürsünüz."

Halil'in bu hamlesi Eren'i biraz rahatlatmıştı. Halil'in bir baba gibi kendisini düşünmesi Eren'e büyük bir huzur veriyordu.

"Viski getirdim. Gerginliğinizi alır."

Eren, "Olur..." dedi, "lütfen kendine de koy."

Halil, "Hadsizlik olmasın Eren Bey..." diye itiraz edecekti ki Eren çıkıştı.

"Bu evdeki tüm kuralları değiştirmedim mi? Artık benim kurallarım geçerli."

Halil ciddiyetini korudu ancak içten içe gülümsedi. "Peki Eren Bey." Ardından iki kadeh yirmi dört yıllık *Glen Garioch* viski doldurdu ve Eren'in yanına oturdu.

Eren, ilk yudumu aldıktan sonra başından geçenleri anlattı. Fransa'yı, Çek Cumhuriyeti'ni, Arden'i ve Emris'in yaptıklarını...

Halil büyük bir merak ve hayretle Eren'i dinledi. Eren'in anlatımı bittikten sonra, "Neler olmuş neler böyle Eren Bey..." dedi, "peki bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

Eren, birkaç kez derin derin nefes aldı. Son nefesi bırakırken, "Bilmiyorum..." dedi, "karanlık bir tünele girmiş gibi hissediyorum... Çaresiz..." Bunu söylerken eli titremişti. Elindeki bardaktan bir miktar viski üzerindeki gri eşofman altının üzerine döküldü.

Halil, "Sakın böyle bir hisse kapılmayın Eren Bey," diye karşılık verdi, "yalnız değilsiniz..."

Eren, "Emris'in arkamdan iş çevirmesini kabullenemiyorum," dedi, "hâlen bana güvenmemesi..."

Halil, "Böyle düşünmeyin," diye Eren'in üzerindeki gerginliği gidermeye çalıştı, "belki de sizi korumak için yapmıştır. Sonuçta otelde size gelen notu başkası da bırakmış olabilirdi. Ya da Arden size zarar vermek için buluşmak isteyebilirdi. Öyle bir durum olsa belki de takip etmesi sayesinde sizi kurtaracaktı."

Eren, Halil'in bu açıklamasıyla gülümsedi. "Sen nasıl böyle olabiliyorsun?" diye sordu.

Halil, Eren'in ne demek istediğini anlamamıştı. "Nasıl yani Eren Bey?"

"Nasıl böyle olabiliyorsun? Yani olaylara hem farklı açıdan hem de iyi niyetli olarak..."

Halil kafasını Boğaz'a doğru çevirdi. "Ben insanların içindeki sevgiyi hissederim," dedi, "Emris Başkomiser'in içindeki Eren sevgisini de görüyorum."

Bunun üzerine Eren, "Peki ya Arden?" dedi, "onun içinde ne gördün?"

Halil, "Yalan yok Eren Bey," dedi, "zamanında ondan çok şüphelenmiştim. Bir anda hayatınıza girmişti. Ama gün geçtikçe onun da içindeki Eren sevgisini gördüm. Bu nedenle hiçbir zaman kötü düşünmek istememiştim..."

17. Bölüm

Aradan yaklaşık on gün geçmişti. On gün boyunca bir araya gelmemişlerdi. Atlas, Demir ve Ala kendi kendilerine buluşmuşlar ve kendilerince çalışmışlardı. Sedat, Lorenzo ve Emris üçlüsü de diğer yanda gelecek bir istihbaratı kollamışlardı. Eren ise tek başına kalmış, kimseyle görüşmemeyi seçmişti.

Eren içindeki öfkeyi dindirmişti. Emris ile arasının bozuk olmasını istemiyordu. Emris'in penceresinden baktığı zaman hak veriyordu. Sonuçta ilk notun Arden'den geldiğini hissetmiş ama bunu Emris ile paylaşmamıştı. Hatta daha öncesinde Los Angeles'ta Arden'i görmüş, bu bilgiyi de kendisine saklamıştı. Emris'in böyle bir tedbir alması ve görevini yerine getirmeye çalışması gayet doğaldı. Ama Emris'i arayıp özür dilemeye çekiniyor, gurur yapıyordu.

Emris ise içindeki kızgınlığı dindirmişti. Eren ile arasının bozuk olmasını istemiyordu. Eren'in penceresinden baktığı zaman hak veriyordu. Sonuçta gizlice telefonunu ele geçirmiş ve takip programı yükletmişti. Bu kadar yakın olduğu birisine bunu yapmak elbette ki güven zedeleyecekti. Eren'in her ne kadar öfke duysa da Arden'e kendisi gibi bakmaması olağandı. İçindeki duyguların yeniden ortaya çıkması ve Arden'in bu duygulara karşılık vermesi nedeniyle, Eren'in onu görmek

istemesi gayet doğaldı. Ama Eren'i arayıp özür dilemeye çekiniyor, gurur yapıyordu.

Halil Eren'in yaşadığı ikilemin, Sedat da Emris'in yaşadığı ikilemin farkındaydı. Bir gün Sedat gizlice Beyaz Ev'e geldi ve Halil ile konuştu. Aradaki buzları ancak ikisi kırabilirdi.

Halil, Sedat'ın bu düşüncesine tamamen destek verdi. İkisi birden inisiyatif alarak bir plan yaptılar. Halil, Beyaz Ev'de güzel bir akşam yemeği organize edecekti. Sedat da yemeğe herkesin katılmasını sağlayacak ve Emris ile Eren'in yemeğe kadar hiçbir şeyden haberi olmayacaktı.

***

İki gün sonrasında hazırlıklar başlamıştı. Halil, Eren'e belli etmeden tüm çalışanları seferber etmişti. Alt kattaki yemek salonu özenle süslenmiş, çeşit çeşit mezelerle büyük yuvarlak masa donatılmıştı.

Sedat, Atlas üzerinden diğerlerine haber vermişti. Resmî bir yemek olmayacaktı. Dilerlerse arkadaşlarını da çağırabileceklerdi. Atlas Kayra'yı davet etmek; Ala da Talya'yı çağırmak için bu yemeği fırsat bildi. Talya Beyaz Ev'i içeriden hiç görmemişti. Oldukça merak ediyordu.

Sedat ise Emris ve Lorenzo'ya, özel bir yerde akşam yemeği ısmarlamak istediğini söyledi.

Emris, Sedat'ın bu teklifine şaşırdı. Ortada herhangi bir şey yokken Sedat'ın durduk yere sunduğu yemek teklifi tuhafına gitmişti. Sedat'ın ağzındaki baklayı almak için birkaç kez sıkıştırdı ancak başarılı olamadı. Sedat yemeğin nerede ve kimlerle olacağı hakkında hiçbir detay vermedi.

Yemeğin olduğu akşam ilk olarak Demir Beyaz Ev'e geldi. Tek başınaydı. Demir geldiği sırada Eren üst katta, annesinin

özel kütüphanesinden aldığı bir kitabı okuyordu. Halil, Demir'i Eren'in yanına götürdü.

Demir, Eren'le karşılaşma anı için biraz tedirgindi. Cep telefonuna takip programı yüklediği için Eren hâlen kızgın olabilirdi. Çekinceli adımlarla Eren'in oturduğu balkonun kapısından geçti.

Eren, Demir'i görünce bir an şaşırdı. Daha sonra mutlu oldu. Karşılamanın ardından, "Bir daha buraya gelmeyeceksiniz sanıyordum," dedi.

Demir, Eren'in yüzündeki hoşnutluğu fark edince rahatladı. Yemek olayının perde arkasını biliyordu ancak renk vermemek için, "Öyle bir uğramak istedim," diye karşılık verdi, "alıştım ben de Beyaz Ev'e."

Eren, "Beyaz Ev gerçekten insanda alışkanlık yapıyor," dedi, "haklısın."

Demir'in ardından Ala ve Talya Beyaz Ev'e geldiler. Yanlarında Ala'nın Ayşe isminde bir arkadaşı daha vardı. Ala, Ayşe ile İsviçre'de tanışmış, birlikte yaşadıkları birkaç macera dolu olayın ardından çok yakın arkadaş olmuşlardı. Ayşe de Beyaz Ev'i merak edenler arasındaydı. Ala Ayşe'ye, yaptıkları telefon görüşmeleri ve mesajlaşmalar esnasında devamlı Beyaz Ev'den ve ardındaki gizemlerden bahsediyordu. Fırsatını bulunca da onu yanında getirmişti. Üçü de Beyaz Ev'in ihtişamı karşısında büyülenmişlerdi. Halil özel bir gece olduğu için evin ön cepheye ve bahçeye bakan bütün ışıklarını açtırmıştı. Usulca kararmaya başlayan gökyüzüne inat, tüm heybeti ve ışıltısıyla geceyi aydınlatan Beyaz Ev karşısında üç genç kadının da nutku tutulmuştu.

Hepsi birbirinden şık görünüyordu. Ayşe siyah mini bir elbise giymişti. Üzerinde deri ceket, ayağında da elbisesiyle

uyumlu ince topuklu rugan stilettolar vardı. Küt saçları ve pırıltılı uzun küpeleri, yüzünün sevimliliğini daha da ortaya çıkartmıştı. Talya midi boy kırmızı kalp yaka bir elbise giymeyi tercih etmiş, bebek sarısı saçlarını elbisenin üzerine salmış ve eforsuz güzelliği ile göz kamaştırarak Beyaz Ev'e adım atmıştı.

Ala ise yine Ala'lığını sergiliyordu. Kızların aksine smokin benzeri dar bir takım elbise giymiş, beyaz gömleğinin üzerine siyah takımıyla uyumlu bir kravat takmıştı. Siyah uzun saçlarını sol taraftan ayırmış, önlerini kıvırarak makyajıyla birlikte 50'li yıllar havası yaratmayı başarmıştı. İçeride gergin bir ortam olacağını hissetse de Talya ile birlikte ilk defa Beyaz Ev'e geldikleri için heyecanlıydı. Bahçeden geçip evin kapısına vardıklarında sevgilisinin elini sıkıca kavradı.

Halil aynı şekilde onları da giriş kapısında karşıladı ve Eren'in yanına götürdü. Eren, yeni misafirleriyle biraz daha keyiflendi. Ayaküstü tanıştıktan sonra manzaraya karşı sohbete daldılar.

Kısa bir süre sonra ise Atlas ve Kayra balkonun kapısında belirdi. Atlas ve Kayra'yı da gören Eren, artık bir şeyler döndüğünü hissetmişti. Misafirlerini karşıladıktan sonra Halil'in yanına gitti ve "Neler oluyor?" dedi, "sanki özellikle ayarlamışlar gibi."

Halil, "Belki de özellikle ayarlamışlardır Eren Bey," diye yanıtladı, "ben gidip misafirlerimiz için akşam yemeği hazırlayayım. Ayıp olmasın."

Eren, "Kalabalık olduk," diye karşılık verdi, "senin için zor olmasın. Gerekirse toplu hâlde bir yerlere gidebiliriz yemeğe."

Halil, "Aa, olur mu hiç öyle şey Eren Bey," diyerek çıkıştı, "Beyaz Ev'e gelen misafirlerin dışarıda yemeğe götürüldüğü nerede görülmüş? Siz yirmi dakika sonra misafirleri alıp alt kattaki yemek salonuna gelin yeter." Ağır adımlarla yürümeye başladı.

Ardından arkasını döndü ve ekledi. "Belki odanıza gidip yemek için daha uygun kıyafetler giymek istersiniz."

Halil'in bu cümlesi, yirmi dakika demesi ve ince ince gülümsemesi Eren için yeterliydi. Artık Halil'in özel hazırlıklar yaptığından emindi. "Peki, dediğin gibi olsun bakalım."

Yaklaşık yarım saat sonra, Sedat'ın kullandığı araba Beyaz Ev'e giden yola girdi.

Emris, "Güzel bir yere yemeğe götüreceğim derken Beyaz Ev'i mi kastetmiştin?" diye sordu.

Sedat, "Evet şefim," diye yanıt verdi, "tarihi bir bina. Ormanın içinde. Karşımızda İstanbul Boğazı... Daha ne olsun?" Emris'in yandan fırlattığı sert bakışları fark edince devam etti. "Hiç öyle bakma şefim! Fıstık gibi yer işte," dedi, "tabii zamanında yüzlerce insanın burada öldürüldüğünü görmezden gelmemiz gerek."

Emris, "Ne haltlar karıştırıyorsun Sedat?" diye sordu, "ayrıca Eren'in geleceğimizden haberi var mı?"

Sedat, "Eren'in yok ama geri kalan herkesin haberi var şefim," diye yanıtladı, "şimdi senin de haberin oldu." Emris'in kızacağını bile bile sırıtıyordu.

Emris gerilmişti. Beyaz Ev'in bahçesine girerken arka koltukta oturan Lorenzo'ya döndü. "Senin de haberin var mıydı?"

Lorenzo, "Var da diyemem yok da diyemem," diye yanıtladı, "boş ver. Sedat'a güven."

***

Emris ve Lorenzo yemek salonuna girdiğinde herkes büyük yemek masasının etrafına sıralanmıştı. Emris sırasıyla oturanlara baktı. Ayşe'yi ilk defa gördüğü için yüzüne dikkat kesildi. Daha sonra ise Eren'le göz göze geldi.

Eren, Emris'i kapıda görünce ayağa kalktı. Karşılamak için masanın etrafını dolaştı. Gözlerini Emris'ten ayırmadan, "Hoş geldiniz," dedi, "güzel bir sürpriz oldu sanırım hepimize."

Emris, Eren'in uzattığı eline karşılık verdi. Tokalaşmanın ardından, "Senin de haberin yoktu anlaşılan," dedi.

Eren gülümseyerek, "Evet," diye yanıtladı, "Sedat ve Halil'in işi işte..."

Masadaki herkes son tartışmadan sonra Emris ve Eren'in karşılaşmasını merakla izliyorlardı. İkisinin de tokalaşıp gülüştüklerini görünce rahatladılar. En çok da Demir rahatladı.

Diğer çalışanlar yemek servisine başladıklarında Halil ve Sedat hâlen ortalıkta görünmüyorlardı. Eren, aşçıbaşı Süleyman Bey'e Halil'in nerede olduğunu sordu.

Süleyman Bey, "Sedat Beylerle alt kata indiler," diye yanıtladı. Bu yanıt Eren kadar Emris'in de dikkatini çekti.

Eren, "Alt kata neden indiler?" diye sordu. Ancak o da neden indiklerini bilmiyordu. Daha sonra bakışlarını Emris'e çevirdi.

Emris, "Bir bakalım istersen şunlara," dedi.

Eren, başıyla onayladıktan sonra yerinden kalktı.

Birlikte alt kattaki koridora indiler. İkisi de uzun zamandır bu koridora inmemişlerdi. Zamanında kaçırılan kişilerin zorla tutsak edildiği koridor hâlen ürpertici bir havaya sahipti. Boş, nemli, karanlık uzun koridorda ilerlediler. Ayakkabılarından çıkan ses eski taş duvarlarda yankılanıyor, zaten ürkütücü olan ortamı daha da geriyordu.

Koridorun sonuna doğru bir odanın ışığının yandığını fark ettiler. Eren, Emris'e o tarafı işaret etti. Sakin adımlarla ışığın vurduğu yere doğru yürüdüler. Yaklaştıklarında bazı sesler duymaya başladılar.

Emris seslere dikkat kesilince, Sedat ve Halil'in konuşmaları olduğunu anladı. Adımlarını hızlandırdı. Işık yayılan açık kapının önüne kadar geldi. Hemen arkasından Eren de yanında bitti.

"Ne yapıyorsunuz burada gizli gizli?"

Sedat bir anda irkildi. "Aman, şefim sen miydin?"

Emris'in arkasından Eren girdi.

Halil, "Hoş geldiniz Eren Bey," dedi.

Eren, "Hoş bulduk hoş bulduk da; siz kazan dairesinde ne yapıyorsunuz acaba?" diye karşılık verdi.

Bulundukları oda, kalorifer sisteminin merkeziydi. Kocaman bir kalorifer kazanının önünde duruyorlardı.

Eren'in bu sorusuyla Sedat'ın yüzü biraz ekşidi. Bakışlarını Halil'e çevirdi.

Halil, Sedat'ın yüzündeki ifadeyi fark edince, "Şey..." dedi, "Sedat Bey ile biraz sohbet ediyorduk."

Emris, "Sedat Bey ile sohbet edecek başka bir yer bulamadınız mı?" diye araya girdi. "Bence bu soruya Sedat'ın daha iyi bir yanıtı vardır. Değil mi Sedat?"

Sedat en sonunda pes etti. "Tamam şefim ya! Sıkıştırmayın," dedi, "uzun zamandır bu kocaman evin nasıl ısıtıldığını merak ediyordum. Onca işin gücün arasında hiç detaylı kurcalayamamıştım. Halil Bey'e sorunca, o da beni kırmadı ısıtma merkezine getirdi."

Emris, "Ciddi olamazsın Sedat!" diye karşılık verirken Eren kıs kıs gülmeye başlamıştı.

Sedat, "Vallahi şefim ta ilk günden beri burasının aylık ısınma maliyetini merak ediyordum," dedi, "ne yapayım?"

Eren daha fazla dayanamadı ve kahkahayı bastı. "Öğrenebildin mi bari? Yoksa yukarıda eski faturalara bakalım istersen..."

Sedat, "Öğrendim öğrendim," diye gülerek karşılık verdi, "doğal gaza geçmeniz isabet olmuş Eren Bey kardeşim. Yoksa gerçekten pahalıya patlardı."

Emris, "Yürü Sedat yürü," dedi, "yukarıda herkes sizi bekliyor; sen burada neyin peşindesin!"

***

Halil ve ekibi masayı yine kral sofrası gibi donatmıştı. Bu kadar hazırlığı yirmi dakika içinde gerçekleştiremeyeceği çok açıktı. Buluşmanın bir süredir planlandığı belliydi. Eren uzaktan, kapıda bekleyen Halil'e göz kırptı. Halil de başını eğip gülümseyerek karşılık verdi.

Eren özenle hazırlanmış sofrayı ve etrafında toplanmış olan neşeli kalabalığı görünce aklına Arden, Emris ve Sedat'la yemek yedikleri o gece geldi. Kısa bir süre için hüzünlendi. Elini farkında olmadan sol göğsüne doğru götürdü, sanki kalbini yerinden sökmek ister gibiydi... Arden'in nerede olduğunu ve ne yaptığını düşündü. Hiçbir cevabı ya da fikri yoktu. Onu bir daha görebilecek miydi? Onu da bilmiyordu. Dalgınlığı kısa sürdü. Birkaç saniye içinde düşüncelerini toparlayıp arkadaşlarına katıldı.

Masanın üzerinde bir orduya yetecek kadar yemek vardı. Çeşitli mezeler, salatalar ve tütsülenmiş garnitürler masanın üzerine simetrik olarak yerleştirilmişti. Masanın yanındaki servis masasında ise çeşitli alkollü içecekler ve meşrubatlar sıralanmıştı. Arka planda taş plaktan yayılan hafif bir Fransızca şarkı Eren'in ve misafirlerin kulaklarını okşuyordu. Evin kedisi Hades ise her zaman olduğu gibi herkesten önce koltuklardan birisine kurulmuştu.

Yemeğe başladıktan sonra zamanın nasıl geçtiğini anlayamamışlardı. Mezelerin ardından ara sıcaklar servis edilmiş, hemen sonrasında da ana yemeklere geçilmişti. Her misafire tek tek sorularak sipariş alınmıştı. Halil kaliteli bir *'fine dining'* restoranını

aratmayacak hizmetiyle göz dolduruyordu. Eren ve Emris arasındaki buzlar hızla erimiş, yerini şakalaşmalara bırakmıştı. Ayşe, Talya ve Kayra üçlüsü de ortama kısa sürede uyum sağlamış, kendilerini rahat hissetmişlerdi.

Sedat'ın polislik anılarıyla başlayan sohbetler, Emris ve Lorenzo'nun anılarıyla devam etti. Sedat'ı çoğunlukla gülerek dinlerlerken Emris ve Lorenzo'yu hayretler içinde dinlemişlerdi.

Eren'le barışmış olmanın verdiği keyifli huzur, alkolün de etkisiyle birleşince Emris ilk defa anılarından bu kadar bahsetmişti. Genellikle yaşadıklarının üzerine bir sünger çekip geçmiş hakkında hiç konuşmayan Emris, Polis Akademisi'ndeki kampta gördüğü zorlu eğitimlerden başlayarak, mezun olduğu ilk aylar, sonrasındaki birçok anı ve polislik hayatı boyunca onu en çok zorlayan ve ucu Londra'ya dayanan genç bir kadın cinayeti soruşturmasını detaylı anlatmıştı.

Adli olaylara büyük merak besleyen Atlas ve Demir ikilisi Emris'in maceralarını pürdikkat dinlemişlerdi. Dinledikleri her olayda Emris'e karşı hayranlıkları büyümüştü.

Ala sık sık aralara girmiş, sorduğu detay sorularla herkesin merak ettiği ince noktaların açıklanmasını sağlamıştı. Yemek boyunca Sedat'a sataşmayı asla bırakmamış, Sedat'ın haricinde Emris Başkomiseri de, geçmişte yaşadıklarıyla ilgili anlattığı hikâyeler nedeniyle soru yağmuruna tutmuştu.

Yemek boyunca Sedat'a sataşmayı asla bırakmamış, Sedat'ın haricinde Emris Başkomiser'i de geçmişte yaşadıklarıyla ilgili anlattığı hikâyeler nedeniyle soru yağmuruna tutmuştu.

Emris masanın başındaydı. Ala ise Emris'in yanında oturuyordu, diğer yanında Talya vardı. Yemeğin ortalarında başkomisere dönerek, "Her gün antrenman yapıyor musun?" diye sordu.

Bu soru karşısında şaşıran Emris afallayarak, "Evet," diye cevap verdi.

"Peki zor olmuyor mu?"

"Ne zor olmuyor mu Ala?" diye soruya soruyla karşılık verdi Emris. Altından saçma bir şey çıkacağını bildiği için kendisiyle pek muhatap olmak istemiyormuş gibiydi.

Ala, "Her gün antrenman yapmak," diye fısıldadı. Ardından hafifçe hıçkırarak ekledi: "Peki dokunabilir miyim?" İşaret parmağını Emrise doğrultmuştu. Belli ki içtiği dört kadeh şarap etkisini iliklerine kadar göstermişti. Ala'nın bu garip sorusu masadakilerin suratında bir gülümseme oluşmasına neden oldu.

Emris o gece her zamankinden farklı ve etkileyici görünüyordu. Saçlarını arkaya doğru tarayarak sabitlemiş ve kirli sakal bırakmıştı. Üzerinde ise spor tarzda beyaz bir gömlek vardı. Göğüs kasları gömleğin altından net bir şekilde belli oluyor, üst tarafta bulunan düğmeleri zorluyordu.

Her zaman ciddi ve mesafeli duran, genellikle her daim resmî kıyafetler içinde olan Emris'in bu görüntüsü ve rahat tavırları ortamı fazlasıyla ısıtmış, Ala'nın ise bütün gece kendisine takılmasına neden olmuştu.

Emris, "Hayır Ala," diye cevap verirken diğer tarafında oturan Talya sertçe Ala'nın kolunu sıktı. Her ne kadar aynı masada olsalar da karşısındakinin hâlâ bir başkomiser olduğunu ona hatırlatmaya çalıştı.

Talya ortamdaki muhabbeti değiştirmek için birden masaya, "Arden'in bir fotoğrafı var mı?" diye sordu.

Bu soru salonda soğuk rüzgârlar esmesine neden olmuş, Eren'le Emris arasında ise birdenbire buzdan bir köprü oluşturmuştu. Talya olan biten hiçbir şeyi bilmiyordu. Soruşturma tamamen gizli yönetildiği için ne arkadaşları ne de kız arkadaşı

Talya'ya konuyla alakalı herhangi bir bilgi vermemişlerdi. Talya Arden'i, Eren'in eski kız arkadaşı, aynı masayı paylaştığı kişilerin de arkadaşı olarak biliyordu.

Ala ortamdaki gergin havayı değiştirmek için kafasını Eren'e doğru çevirerek çaresizce, "Evet Eren; bir fotoğrafı var mı?" diye yineledi.

Eren, "Yok Ala, hiç fotoğrafımız yok. Bir tane bile," diye yanıtladı, "insan gerçekten birlikte zaman geçirmekten zevk aldığı birinin yanında telefonu eline almayı düşünmüyor bile. Aynısını sana da tavsiye ederim." Bu kelimeler aslında Talya'yaydı. Bilmeden pot kırdığını fark eden Talya ise utanmış ve yanakları kızarmıştı.

Tüm konuşulanları sessizce dinleyen ise Halil'di. Ortamın havasını değiştirmek için araya girip misafirlere kahve servisi ile ilgili sorular yöneltti.

Arden muhabbeti geride kalmış, her şey normale dönmüş ve gece ilerlemişti. Ayşe, "Beyaz Ev'in lanetli olduğu doğru mu?" diye sordu, "yani ben tek başıma kalamazdım sanırım burada."

Ayşe'nin bu sorusuna Talya'dan destek geldi. "Evet ya; ben de çok merak ediyorum."

Gelen soruların ardından kısa bir süre sessizlik oldu. Eren ne yanıt vereceğini bilemiyordu. Bakışlarını çevirip, gece boyunca susan Halil'e pas attı.

"Bu soruya sen yanıt ver istersen Halil. Aramızda yıllardır burada yaşayan tek kişi sensin."

Herkesin bakışları kendisine çevrilince Halil utandı. Oturduğu sandalyede kendini düzeltip, "Burada bazı kişiler geceleri deliksiz uyurken, altıncı hissi daha kuvvetli olanlar için zaman zaman bu ev kâbus hâline dönüştü. Hatta buraya giren herkes lanetlenir gibi dedikodular da çıkmıştı. Ama adı üzerinde, dedikodu

işte," dedi. Gözlerini önce Eren'e daha sonra da Beyaz Ev'in duvarlarına kaydırdı. Kibar bir tavırla gülümsedi. Sanki Beyaz Ev'i gücendirmek istemiyordu.

Emris, "Belki de hepsi dedikodu değildir," dedi, "herkes lanetlenmiş olamaz ama bazı olaylar gerçekten yaşanmış olabilir."

Emris'in bu çıkışı Eren'in tuhafına gitti. Yaşadığı birçok olaya inanmayan bir kişi varsa o da Emris'ti.

Ala, "Bazı evler o kadar eski ve gizemlidir ki... Hatta bu tarzda evlerin yaşadığı, nefes aldığı bile söylenir. Ben Beyaz Ev'in böyle bir ev olduğunu düşünüyorum," diyerek araya girdi.

Sedat, "Nefes almak ne kelime," dedi, "burası yıllar içinde tıpkı bir insan gibi büyüyor."

Kayra merakla sordu. "Nasıl yani? Nasıl büyüyor?"

"Burası zamanında ilk yapıldığında küçük bir evmiş. Hatta bir liman işletme binası. Ama zamanla sahipleri eklemeler yapmışlar. Birçok oda ve ek yapılar... Yıllar geçtikçe bir insan gibi büyümüş işte."

Atlas, "Doğru mu Halil Bey?" diye sordu.

Halil, "Evet; doğru... Özellikle benden önce çok eklemeler yapılmış. İşin garibi hâlen bilmediğimiz odalar da çıkabiliyor," diye yanıtladı.

Talya, "Ama bu inanılmaz bir olay," dedi, "peki siz hiç ekleme yaptınız mı?"

Sorunun muhatabı Eren'di. Ama Eren sessizliğini korumak istiyordu.

Halil, "Eren Bey zamanında hiç ekleme yapılmadı. Hatta tam tersine küçülme bile oldu diyebiliriz," diye karşılık verdi.

Uzun süredir konuşulanları dinleyen Lorenzo meraklandı. "Nasıl küçülme?"

"Malum olayların yaşandığı şu ameliyathane gibi olan yer... Eren Bey oranın tüm giriş ve çıkışlarına duvar ördürüp tünelleri toprakla kapattı."

Bunu duyan Emris tek kaşını gayriihtiyari havaya kaldırdı. "Ben bunu bilmiyordum," diyerek döndü, "neden böyle bir şey yaptın?"

Eren, "Yapmam gerekiyordu," dedi, "bazı şeylerden kurtulmak için..."

Eren'in bu gizemli yanıtı herkesi tedirgin etmişti. Bir süre birbirlerine bakındılar. Devam sorusunu ise Sedat sordu.

"Nasıl bazı şeyler Eren Bey kardeşim? Zamanında yaşadıkların gibi mi?"

Eren konuşmadan başını sallayarak onayladı. Bunun üzerine herkesin gözü fal taşı gibi açıldı.

"Kimseyi korkutmak istemem. Ama buraya adım atan herkesin bir şekilde lanetlendiğine kesin olarak inanıyorum ben. Kimisi büyük olaylar yaşıyor; kimisi küçük.... Ama herkes bir şekilde payını alıyor." Eren şarabından bir yudum aldı ve son vuruşu yaptı. "Burada ölenlerin de ruhlarının Beyaz Ev'de sıkışıp kaldığı rivayet ediliyor."

Eren'in açıklaması bir kişi hariç herkesin tüylerini diken diken etmişti. Belli etmemeye çalışsalar da ciddi manada korkmuşlardı.

Ala, "Tamam sen lanetlendiğine inanıyorsun," dedi, "ama bildiğim kadarıyla senden başka bunu yaşayan kimse yok değil mi?"

Ala'nın son bir umutla sorduğu soruya yanıt, Eren'in açıklamasından korku duymayan kişiden geldi.

Emris'ten.

"Var. Ben varım."

18. Bölüm

Gecenin ilerleyen saatleriydi. Güneş henüz doğmamış; geceye katılan herkes Beyaz Ev'in misafir odalarında uyuyordu. Alkolün etkisiyle neredeyse hepsi de derin bir uykuya dalmıştı.

Talya, yatağında dönerken uyandı. Yastığı ve üzerindeki pikesi farklı gelmişti. Uyku sersemliğiyle bir an nerede olduğunu düşündü. Daha sonra perdenin aralığından sızan loş ışığın vurduğu yerlere göz gezdirince Beyaz Ev'de olduğunu anımsadı. Yanı başında uyuyan Ala'ya doğru döndü ve kollarını uzatarak yeniden uykuya dalmak için başını yastığa koydu.

Yarım kalan rüyasına devam edeceğini beklerken, kapının arkasından bir ses duydu. Ses kısık bir sesti ancak çok belirgindi. Ayak sürüme sesi gibiydi. Yattığı yerde refleks olarak yönünü değiştirdi ve kapıya baktı. Eşikteki boşluktan karanlık dalgalanmaları gibi hareketler gördü. Dikkatini oraya verince, sanki birisinin kapının arkasında beklediğini hissetti.

Bir süre hafifçe doğrulmuş bir hâlde yatağından kapının altını izledi. Hareketlenmeler ayak sürüme seslerine paralel olarak devam etti. Artık emindi; kapının ardında birisi vardı.

Heyecanla diğer tarafına dönüp Ala'yı dürtüklemeye başladı. Fısıltı hâlinde, "Ala, Ala!" diye seslendi, "uyan çabuk."

Ala, Talya'nın dokunuşlarıyla uyandı. Kafasını kaldırdı. Ancak kendisine gelemedi. Belli belirsiz bir konuşmayla, "Ne oldu Talya?" diye sordu ve Talya'dan yanıt beklemeden başını yeniden yastığa bıraktı.

"Kapı... Kapının arkasında birisi var..."

Talya, Ala'dan karşılık alamayınca yeniden elini uzattı. "Ala, uyan diyorum sana!"

Ala bu kez tam anlamıyla gözlerini açmayı başardı. Kafasını yeniden kaldırdı. "Ne oldu? Neden uyandırıyorsun? Daha sabah bile olmamış..."

Talya, "Kapının arkasında birisi var! Sanki bizi dinlemeye çalışıyor gibi," dedi.

Talya'nın cümlesini algılayan Ala uyku sersemliğinden tamamen çıktı. Yatakta biraz daha doğrulup kapının eşiğine baktı. Aynı karanlık dalgalanmaları o da gördü.

"Bu da ne böyle?"

Talya, "Bilmiyorum," dedi, "çalışanlardan birisi olabilir mi acaba?"

Ala, "Sanmam," diye yanıtladı, "iş saatleri dışında hiçbir çalışan ortalıkta dolaşmıyor bu evde."

Talya bu kez, "Peki Atlas veya Demir olabilir mi?" diye sordu, "ne bileyim belki de Eren?"

Ala, üzerindeki pikeyi beline kadar çekti. Yatakta diğer tarafa dönerek ayaklarını yere uzattı. Ayağa kalkarken, "Anlarız şimdi..." diye mırıldandı.

Talya, "Nereye gidiyorsun?" diye arkasından seslendi, "ya başka bir şeyse?" Aklında akşam yemekte konuşulan konular vardı.

Ala, kapıya doğru yöneldikten sonra, "Başka bir şeyse onu da görmüş oluruz," dedi ve kapının kulpunu hafifçe çevirdi.

Kapıyı yavaşça aralamaya başladığı an eşikteki dalgalanma anında kayboldu. Bunu fark eden Ala sanki birisini suçüstü yakalayacakmışçasına hızlandı. Kapıyı bir anda açıp koridora doğru adım attı.

Tarihi işlemeler ve loş ışıklarla donatılmış koridor bir anda gözünde büyüdü. Sanki ucu görünmüyor; sonsuzluğa kadar uzanıyor gibiydi. Önce sağ tarafı kontrol etti. Herhangi bir şey göremedi. Hemen ardından bakışlarını sola çevirdi. Parça parça koridoru taramaya başladı. Koridorun derinliklerine doğru taramaya devam ederken, duvardaki yüzyıllık bir şamdan süslemesinin altında birisini gördü.

Kırmızı kıyafetli bir kadın onu izliyordu.

Ala, ani bir çekinceyle odadan içeri atıldı. Yüreği ağzına gelmişti. Elini hızla çarpan kalbine bastırarak, "Birisi var... Bir kadın..." dedi.

Talya, Ala'nın yüzündeki korkuyu görünce yerinden sıçradı. Hemen ayaklandı ve yanına koştu. "Benimle dalga geçmiyorsun değil mi?"

"Ne dalga geçmesi ya! Eğil ve koridorun sonuna doğru bak!"

Talya'nın kalbi heyecanla çarpmaya başlamıştı. Omuzlarından aşağıya doğru üzerinde büyük bir baskı hissetti. Kafasını uzatmakla kapıyı kapatıp saklanmak arasında kaldı. Kapıya doğru bir adım attıktan sonra yeniden Ala'ya döndü.

"Bak beni korkutmaya çalışmıyorsun değil mi? Şaka falan yapmıyorsun?"

Ala derin derin nefes alarak sakinleşmeye çalışıyordu. Çok kısık bir sesle "Bak diyorum sana," dedi, "şaka yapmadığımı anlarsın!"

Talya nefesini tutup Ala'nın işaret ettiği yöne kafasını çevirdi. Daha sonra bedeni kapının arkasında kalacak şekilde kafasını yavaşça uzattı. Saniye saniye açısı değişip koridorun sonuna doğru bakarken, çok ileride Ala'nın gördüğü şeyi kendisi de gördü.

Kırmızı kıyafetli bir kadın, merdivenlere doğru yürürken kafasını çevirmiş ve Talya'ya bakmıştı. Üzerinde elbise ya da etek benzeri uzun bir kıyafet vardı. Koridorda sanki cereyan varmış gibi etek kısımları havada uçuşuyordu. Ancak koridorda herhangi bir esinti yoktu ve kadın ürkütücü bir korku filminden fırlamış gibi ortada dikiliyordu.

"İnanamıyorum! Gerçekten orada birisi var!"

Ala, "Sana şaka yapmıyormuşum değil mi?" diyerek karşılık verdi. Daha sonra Talya'nın ne denli paniklediğini fark etti. Kendisi biraz sakinleyince Talya'nın ellerinden tuttu. "Tamam, sakin ol lütfen."

Talya, "Ne sakin olması Ala! Görmedin mi yüzü bembeyazdı. Bakışları buz gibi," dedi.

Ala, "Gördüm gördüm," dedi, "ama korkma, bize zarar vermek isteseydi çoktan verirdi."

Talya, "Diğerlerini uyandıralım mı?" diye sordu, "onlar da görsünler."

Ala, "Şansımızı deneriz," diye yanıtladı, "ama sanmam. Başka bir şey yapmalıyız."

"Ne yapacağız?"

Talya'nın sorusuna Ala bir süre yanıt vermedi. Artık tamamen sakinleşmişti. Kısa bir süre sonra ise, "Yanına gideceğiz," dedi, "belki de bizimle konuşmak istiyordur..."

Ala, bu yanıtının ardından kafasını yeniden koridora uzattı. Kırmızılı kadını göremedi. "Ne tarafa gitmişti?" diye sordu.

Talya, "Saçmalama lütfen," dedi, "gerçekten peşinden mi gideceksin?"

Ala, "Evet," dedi, "istersen benimle gel istersen kapıyı kapat ve burada kal. Hangi yöne gittiğini söyle bana yeter."

Talya, "Sağdaki merdiven boşluğuna doğru yürüdü," dedi, "ya sana zarar verirse..." Talya lafını bitiremeden Ala odaya geri döndü. Üzerinde beyaz bir tişört ve kısa dar bir şort vardı. Yemekteki şaşaalı hâlinden eser yoktu. Evin koridorlarında birilerine yakalanırsa rezil olmak istemiyordu. Ancak üstünü değiştirerek zaman harcamak ve koridorda gördüğü o gizemli kadının izini kaybetmek niyetinde de değildi. Kapının yanındaki Josephine koltuk üzerinde özenle katlanmış olarak duran, Halil'in misafirler için her odaya bıraktığı kıyafetleri karıştırmaya başladı. Üzerine elbise benzeri uzun bej rengi ipek bir sabahlık geçirip hızla koridora yöneldi.

Ala, odadan çıkmadan önce arkasını döndü ve Talya'nın elini tuttu. Talya'nın elleri buz kesmişti. Soğuktan mıydı yoksa korkudan mı karar veremedi.

"Asıl korkularının üzerine gitmemek insana en çok zararı verir."

Ala odadan çıkıp ellerini koridorun duvarına temas ettirerek ilerledi. Talya bir süre eşikte kalıp Ala'yı arkasından izledi. Ondaki kararlığı görünce dayanamadı ve peşine takıldı.

Yavaş adımlarla koridorda ilerlediler. Kırmızılı kadının gözden kaybolduğu yere kadar devam ettiler. Ala Talya'nın bir

adım önünde yürüyordu. Talya ise Ala'nın hemen arkasında, sabahlığın belindeki kemer kısmından sıkıca kavramış bir şekilde devam ediyordu.

Merdivenlerin olduğu köşeye geldiklerinde yavaşça tırabzana doğru yaklaştılar. Görünürde kimse yoktu. Ala, tırabzana yaslanıp aşağıya doğru eğildi. Tam alt katlarında, yine merdivenin başında üzerinde kırmızı bir kıyafet olan bu kadını bir kez daha gördü. Görür görmez kendini geri çekti ve kendisinin bile zar zor duyabileceği bir sesle "Tam altımızda!" diye fısıldadı.

Talya, "Ala..." dedi, "ben çok korkuyorum!"

Ala, "Hâlen dönebilirsin," dedi, "ama ben yanına ineceğim."

Bu cümlesinin ardından da yeniden duvar kenarına yaklaşarak merdiven basamaklarından inmeye başladı. İkili çapraz merdivenlerin ortasına gelince durdu ve kafasını aşağıya doğru çevirdi.

Kırmızılı kadın Ala'nın yaklaşmasıyla birlikte alt kata inen merdivenlere yöneldi. Ala'nın görüş alanından kayboldu. Bunu fark eden Ala yarım kalan merdivenleri dönerek hızla tamamladı. Aynı tırabzan yaslanma hareketiyle eğildi, alt katını kontrol etti. Kırmızılı kadın mesafesini korumuş ve yine hemen alt katında durmuştu.

Ala yeniden hızlandı. Talya yukarıda tek başına kalmaya cesaret edemedi ve ikişer ikişer basamakları inerek Ala'ya yetişti. Birlikte son kata kadar indiler. Burası Beyaz Ev'in bodrum katıydı.

Talya, "Nereye geldik Ala?" diye fısıldadı. Ortam birden buz gibi olmuştu. Talya istemsizce ellerini çaprazlama iki yana doğru kavuşturup kollarını sıvazladı.

Ala, "Bodrum katına," dedi, "Beyaz Ev'in meşhur bodrum katına."

Talya, "Bence artık geri dönelim. Burası tehlikeli olabilir," diyerek Ala'nın bileğini yakaladı.

Ala, Talya'nın karşı çıkmasını umursamadan bakışlarını bodrum katın koridorlarına çevirdi. Kırmızılı kadını yeniden gördü. Bodrum katının uzun koridorunda, karanlığın ortasında kendisine dönmüş bakıyordu. Ve gözleri... Gözleri sanki onları Beyaz Ev'in bodrum katının derinliklerine, karanlığa davet ediyordu.

"Orada, bizi bekliyor!"

Ala ilk adımı atıp koridora doğru ilerledi.

Talya'nın kalbi yeniden yerinden sökülecekmiş gibi atmaya başladı. "Ala, lütfen gitme."

Ala, sanki Talya'yı duymuyordu. Hipnotize olmuş gibi karşısında bekleyen kadının bembeyaz yüzüne kilitlendi. Yavaş adımlarla gözünü bir an olsun bile kırpmadan ona doğru yürümeye devam etti. Yüzünde herhangi bir mimik olmasa dahi gözleri ona bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

"Kimsin? Bizden ne istiyorsun?"

Kırmızılı kadından herhangi bir yanıt alamadı. Sadece soğuk bakışlarla Ala'yı izliyordu.

Ala, her adımda kalp atışı hızlanarak ilerledi. Sanki transa girmişçesine kadına bakıyor; ne yönünü ne de bakış açısını değiştiriyordu. Sadece kadına odaklanmıştı.

Yaklaştı...

Yaklaştı...

Yaklaştı...

19. Bölüm

"Gördük diyorum size gördük! Gözlerimizle gördük."

Kahvaltı henüz başlamamıştı. Ala, bir gece önceki yaşadıklarını masada oturan Atlas ve Demir'e anlatmaya çalışıyordu.

"Talya da yanımdaydı diyorum. Birlikte gördük."

Demir, "Bence siz akşam konuşulanlardan çok etkilendiniz. Hayal falan gördünüz," diye karşılık verdi.

"İki kişi birden aynı hayali mi göreceğiz?"

Atlas, "Talya nereye gitti peki?" diye sordu.

"Sabaha kadar bir daha uyuyamadı. İşleri varmış, hemen kaçtı."

Ala gece yaşadıklarını anlatmaya çalışırken Halil balkona çıktı. "Eren Bey birazdan burada olacak. Dilerseniz başlayın siz kahvaltıya."

Demir, "Emris Başkomiserler yok mu? Onları beklemeyelim mi?" diye sordu.

Halil, "Yoklar," dedi, "Sedat ve Lorenzo Beylerle çıkmışlar."

Bu esnada odaya Eren girdi. Yüzünde mutlu bir ifade vardı.

"Günaydınlar herkese..."

Ala, Eren'i görünce, "Bakın siz inanmıyorsunuz ama Eren bana inanacak," diye haykırdı.

Eren, temiz havadan içine bolca çektikten sonra manzarasını ayarladı ve sandalyeye oturdu. "Bir şey mi oldu Ala?"

Ala heyecanla anlatmaya başladı.

"Dün gece bir kadın gördük koridorda. Bizim odanın kapısında bekliyordu önce."

Eren, Ala'nın cümleleriyle irkildi. Bütün dikkatini Ala'ya verdi. "Nasıl yani? Baştan bir anlatır mısın neler olduğunu düzgünce?"

Ala, sandalyesini Eren'in yanına çekti ve tüm gördüklerini teker teker anlattı.

Eren, gayet soğukkanlı ama bir o kadar da merakla dinledi. Daha sonra kendi kendine, "Kırmızılı kadın..." diye mırıldandı.

Ala, Eren'in mırıldanmasını fark etmişti. "Kırmızılı kadın evet... Üzerinde kırmızı bir elbise vardı. Kim olduğunu, ne olduğunu biliyor musun?"

Eren, bakışlarını Boğaz'a çevirdi. Derin bir nefes aldı. Diyaframını oksijenle doldurup boşalttıktan sonra konuşmaya başladı.

"Dedem öldükten sonra Beyaz Ev'e ilk geldiğimde sık sık görüyordum onu. Üstelik burada. Yani balkonda."

Demir heyecanla, "Bu balkonda mı?" diye sordu.

Eren, "Bazen bu balkon, bazen başka bir balkon, bazen pencere..." dedi, "ama her seferinde..." Kelimeler boğazına takıldı, devamını getirmedi.

Ala, "Bizde ise tam tersine, bodrum kata indi. Orada ortalarda bir yerde gözden kayboldu," diye karşılık verdi.

Atlas, "Herhangi bir odaya girmediğine emin misiniz?" diye sordu.

Ala, "Eminim," dedi, "çok yaklaşmıştım yanına. Sonra birden koridorun duvarına doğru yürüdü ve kayboldu. Sanki duvarın içinden geçip gitti."

Eren, Ala'nın anlattıklarını gözünde canlandırıyordu. "Bana o duvarı gösterebilir misin?"

Ala, "Hemen şimdi mi?" diye sordu, "tabii ki gösterebilirim."

Eren, "Bir şeyler atıştıralım önce," dedi ve tabağına yöneldi.

Eren'in bu denli sakin ve normal karşılaması Demir ve Atlas'ın tuhafına gitmişti. Özellikle Demir fark ettirmemek istiyordu ancak ciddi manada gerilmişti. Atlas ise Eren'in duvarı gördükten sonra neler yapacağını merak ediyordu.

Heyecandan adamakıllı kahvaltı yapamadılar. Özellikle Ala, kırmızılı kadını kaybettiği son noktayı göstermek için sabırsızlanıyordu.

Kahvaltı bittikten sonra Eren, "Hadi," dedi, "aşağıya inelim. Bodrum kata."

Ala anında ayaklandı. "Ben hazırım."

Atlas ve Demir birbirlerine baktılar. Atlas, Demir'in gözlerindeki tedirginliği fark etmişti. "Sen istersen burada kal," dedi, "babamdan kalan eski notları bir tara. Belki bir şey çıkar."

Demir, "Olur," diye cevap verdi. Gözlüğüne dokundu. "Ben bahçeye geçiyorum o zaman. İşiniz bittikten sonra orada görüşürüz."

Eren, Ala ve Atlas birlikte çıktılar. Alt kata doğru yöneldiler. Halil de birkaç dakika sonra peşlerinden yürüdü. Bodrum kata inen merdivenlerdeyken onları yakaladı.

Koridora girdikten sonra Atlas etrafına dikkatle bakındı. Babasının anlattıklarını ve notlarını gözünde birer birer canlandırdı. Koridor Enzel'in tarif ettiği yerin birebir aynısıydı. Yıllar önce kaçırılan kişilerin zorla tutulduğu hücreler burada olmalıydı diye düşündü. Bu düşünceyle tüyleri diken diken olmaya başladı.

Eren ve Ala önden yürüyorlardı. İkisi de soğukkanlılıklarını koruyorlardı. Arkadan gelen Halil, Atlas'ın duraksayarak etrafına bakındığını görünce, "İyi misiniz Atlas Bey?" diye sordu.

Atlas, Halil'in omzuna dokunmasıyla birlikte irkildi. Ardından, "İyiyim iyi," dedi, "öyle biraz garip geldi burada olmak."

Ala, kırmızılı kadını son gördüğü noktaya yaklaşırken adımlarını hızlandırdı. Son adımlarını koşar adım bir hızda tamamladı ve birden durdu.

"İşte tam bu nokta. Şu sağdaki duvarın içinden geçip kayboldu."

Gündüz olmasına rağmen koridor loştu. Sol taraftaki odaların minik pencerelerinden sızan ışıklar yetersiz kalıyordu. Eren, arkasından yaklaşan Halil'e seslendi. "Bize el feneri ya da ışıldak ayarlar mısın?"

Halil, "Hemen Eren Bey," dedi ve koşarak koridorun diğer tarafındaki bir odaya girdi.

Eren, Ala'nın gösterdiği yerin ortasında durdu. Etrafında tam bir tur döndü. Sanki Beyaz Ev'in kendisine bazı şeyleri fısıldamasını bekler gibiydi.

Eren'in bu hareketleri Ala ve Atlas'ın tuhafına gitmişti. Ala, "Ne yapıyorsun Eren?" diye sordu.

Eren, parmaklarını dudaklarına götürerek sessiz ol işareti yaptı. Hemen ardından bir tur daha döndü ve Ala'nın işaret

ettiği duvara doğru yürüdü. Sağ elini yumruk yapıp duvara hafifçe vurdu. Duvardan kalın ve belirgin bir ses geldi. Daha sonra aynı hareketi ilk vurduğu noktanın sağına ve soluna defalarca yaptı. Sesler bir süre daha aynıyken, bir noktadan sonra değişti. Daha cılız bir ses geldi. Bunun üzerine Eren bir önceki yerlere birkaç kez; ardından sonraki yerlere birkaç kez daha vurdu. Önceki ve sonraki yerlerin ses farkından emin oldu.

"Kadının geçtiğini gösterdiğin duvarın arkası boşluk."

Eren'in bu cümlesiyle Atlas da aynısını yaptı. Duvarı kontrol etti. "Kesinlikle bu kısmın arkası boş."

Halil, "El fenerleri hazır," diye arkadan yaklaştı.

Eren, bedenini çevirmeden sağ kolunu arkasına doğru uzattı. Fenerlerden birisini alırken, "Bize acilen bir balyoz lazım Halil," dedi.

Balyoz kelimesini duyan Ala, "Ne yapacaksın?" diye sordu, "yoksa duvarı mı yıkacaksın?"

Eren, "Başka bir çaremiz yok," dedi, "şansımızı deneyelim."

Halil dakikalar içinde bir balyoz bulup getirdi. Aynı zamanda diğer elinde şeffaf koruyucu gözlükler tutuyordu. Halil Eren'in niyetini anlamış ve inşaat malzemelerinin arasından hem ev sahibi hem de misafirler ve kendisi için birkaç adet gözlük de kapmıştı. Eren'e önce gözlüğü ardından balyozu uzattı. Eren gözlüğü hızlıca gözüne taktı. Sonra balyozu eline alıp, diğerlerine, "Biraz uzaklaşın," dedi. Hemen ardından sanki içindeki tüm öfkeyi kusarcasına duvara ilk darbeyi indirdi.

Balyoz darbesiyle duvarda küçük bir yarık meydana geldi. Etrafa saçılan tozlar, el fenerinin önünde belirginleşiyordu. Eren, ikinci bir hamle daha yaptı ve yarığın açıldığı bölgeye ikinci darbeyi indirdi. Balyoz, yarığı tamamen deldi ve duvarın

içinden geçti. Bunu fark eden Eren bir anda hızlandı. İlk deliği merkeze alarak daire şeklinde etrafına seri darbeler indirdi.

Kısa süre sonra bir insanın eğilip geçebileceği büyüklükte bir gedik açılmıştı. Eren, el fenerini gediğin içinden uzatıp içini kontrol etti. Toz bulutlarından ilk etapta bir şey görünmüyordu.

Toz bulutlarının o hâli sanki Beyaz Ev'in bir mesajı gibiydi. El fenerinin vurduğu ışıklarla tozların hareketleri, bir gösterinin parçalarını andırıyordu. Sanki Beyaz Ev, Eren ve diğerlerine karşılık veriyor ve onlarla konuşuyordu. Sanki onlarla arkadaş olmuş; hep birlikte oyunda bir basamak ilerlemiş de bölüm sonu heyecanını zirveye taşıyordu.

Eren, âdeta büyülenmişçesine toz bulutlarının gösterisini izliyordu. Beyaz Ev'in ona verdiği mesajları anlamaya çalışıyordu.

Eren'in hemen arkasında duran Ala, Atlas ve Halil üçlüsü de Eren'in omuzlarının ardından resitale eşlik ettiler. Onlar da ses çıkarmadan Beyaz Ev'in büyülü gösterisini izlediler. Üçü de yaşadıkları anın mistik bir yönünün olduğunu hissetmişlerdi. Sessizce kendilerini akıntıya bırakmış, sadece beklemişlerdi.

Birkaç dakika sonra toz bulutları sakinledi. Yavaş yavaş yerini puslu bir görüntüye bıraktı. Eren, fenerini tutmaya devam ediyordu. Toz bulutları tamamen dağılıp, arkasındaki görüntü ortaya çıkınca neredeyse küçük dilini yutacaktı. Heyecanını bastırmak için derin bir nefes aldı ve zar zor arkasındakilere seslenebildi.

"Tünel var. Kocaman bir tünel. Birkaç tane de kapı..."

20. Bölüm

"Koş Arina! Yapabilirsin, hadi... Koş!"

Arina, hemen önünde koşan ve kendisinin de kazanması için çabalayan arkadaşına baktı. Normalde yarışı birincilikle tamamlayabilecekken, sırf kendisi için yakınlarında duruyor ve bir elini arkasına uzatarak yardımcı olmaya çalışıyordu.

"Beni düşünme. Sen koşmaya devam et."

Aradan birkaç yıl geçmişti. Mağdurlar Okulu'nda eğitim alanların sayısı neredeyse yarı yarıya düşmüştü. Dönem sonlarında yapılan sınıf atlama yarışmalarında, belirli bir puan toplayamayanlar üst sınıfa geçemiyordu. Sınıfta kalanlara ise sınıf tekrarı şansı tanınmıyor, bildikleri kadarıyla başka bir okula götürülüyorlardı.

Arden ve Arina'nın ortak arkadaşları olan Viktorya, iki yıl önceki dönem sonu sınavlarında kalmıştı. Yaklaşık on kişiyle birlikte sınavda kaldıkları için bir hafta boyunca çeşitli cezalar uygulanmıştı. Bu cezaların temelinde ise sessizlik yasası yatıyordu. Ceza alanlara sessiz kalmadıkları sürece daha büyük cezalar veriliyordu. Bir haftanın sonunda ise soluk mavi renkli eski bir Magirus minibüs okulun bahçesine geliyor ve sınıfta kalanları alıp götürüyordu. Viktorya da o minibüse bindirilip

götürülmüştü. Yatakhanenin penceresinden el sallamalarına bile izin verilmemişti.

Minibüse binenlerin nereye götürüldüklerini hiç kimse bilmiyordu. Bir daha kendilerinden ne haber alınabiliyor ne de izleri bulunabiliyordu. Hatta sınıftakiler arasında, götürülen kızların öldürüldüğüne dair dedikodular bile yayılmıştı.

Bir gece, aynı yatakhanede kalan kızlardan birisi Arden'e bir mektup uzattı. Mektubu uzattıktan sonra da sus işareti yapmıştı. Arden, mektubu alıp hemen ranzasına çıkmış ve pikeyi üzerine çekerek mektubu okumuştu.

Mektup, arkadaşları Viktorya'dan gelmişti. Mektubu ulaştıran kızın akrabası okulun aşçılardan birisiydi. Zaman zaman diğer okula da göreve gidiyordu. Viktorya bu durumu fark etmiş ve gizlice o aşçı aracılığıyla mektup yollamayı başarmıştı.

Viktorya, mektubun giriş bölümlerinde Arina ve Arden'i çok özlediğinden, yeni okuluna alışmaya çalıştığından bahsetmişti. Daha sonra yeni okulunda verilen eğitimleri anlatmıştı. Henüz yaşları küçük olduğu için fazla zorlamıyorlardı. Ama yaşları büyük olan başka öğrencileri gizlice izliyor ve onlara verilen eğitimleri takip ediyordu. Bir defasında ise okula birçok adamın geldiğini, üst dönemdeki kızlarla baş başa küçük odalara girdiklerini görmüştü.

Arden, mektubun sonuna geldiğinde diğer okulda nelerin döndüğünü anlamıştı. Albay Vasilko'nun farklı bir ajan yetiştirme okuluydu. Bu okuldaki öğrencilere kendileri gibi fiziksel eğitimler verilmiyordu. Sadece bedenlerini güzelleştirecek çeşitli egzersizler yaptırılıyordu. Daha sonra ise kasabadaki bazı erkeklerle tanıştırılıyor, onlarla baş başa kalmaları ve erkeklerden kimsenin bilmediği bilgileri öğrenmeleri isteniyordu. Bunu yaparken ise her yolu denemeleri şarttı.

Eğitimin bir sonraki basamağında ise yaşları ilerleyenler çeşitli periyotlarla farklı şehirlere göreve gönderiliyordu. Görevleri ise şehirdeki asker, polis, bürokrat ya da diğer önemli kişilerle bir yolla tanışmalarıydı. Tanıştıktan sonra ise ya o kişilerin evlerine girmek ya da bir otel odasında buluşup onlardan gizli bilgileri edinmekti. Eğer olur da fotoğraf çekebilen çıkarsa özel olarak ödüllendiriliyordu.

Arden, Arina üzülür diye mektuptan hiç bahsetmemişti. Viktorya'ya yanıt yazmış, aynı kişi üzerinden yollamıştı. Aralarında yaklaşık olarak altı hafta boyunca mektuplaşma trafiği yaşanmıştı.

Bir akşam yatakhanede uyumaya çalıştığı an görevli öğretmenlerden birisi kata çıkıp Arden'i çağırdı.

Arden, korku dolu bakışlarla öğretmenin yanına gitti. Öğretmen kendisini takip etmesini söyleyip alt katlara indi. Bir odanın önüne gelince durdu ve "İçeri gir!" dedi.

Kapıyı sessizce aralayıp odaya girdiğinde ise karşısında Albay Vasilko'yu gördü. Ağzında yine hiç düşürmediği purosu vardı. Kalın kaşlarını çatmıştı. Henüz otuzlu yaşlarda olmasına rağmen yüz hatlarındaki derin çizgiler çok daha büyük göstermesine neden oluyordu. Uzun botlu ayaklarını metal etajere uzatmıştı. Kargo pantolonun kenarındaki oluklu ve tırtıklı büyük avcı bıçağı parlıyordu.

Arden, Albay Vasilko'yu görünce korkudan titremeye başladı. Hiçbir şey demeden tam karşısına kadar yürüdü ve hazır ol pozisyonuna benzer şekilde karşısında durdu.

Albay Vasilko, masanın üzerinde duran bir kâğıdı Arden'e doğru fırlattı. Arden, yüzüne doğru uçan kâğıdı havada yakaladı. Düzeltip göz ucuyla baktı. Kâğıt, Viktorya'ya yazdığı son

mektuptu. Bunu görünce korkusu daha da arttı ama belli etmemeye çalıştı.

"Bunu ancak sen başarabilirdin!"

Arden, hiçbir karşılık veremedi. Sadece verilecek cezayı düşünüyordu.

"Böylesine gizli bir yerde, başka bir gizli yerle haberleşebilmek büyük cesaret ve maharet gerektirir."

Arden yine sustu. Ne diyeceğini bilemiyordu.

Albay Vasilko, ayaklarını etajerden indirdi. Daha sonra ayağa kalkıp masanın etrafında yürüdü ve Arden'in yanına geldi. Korkudan titreyen Arden'in saçlarına uzandı.

Kulağına doğru usulca fısıldadı. "Korkma. Sana bunun için ceza vermeyeceğim."

Arden, büyük bir ikilem yaşıyordu. Büyük bir ceza beklerken, Albay Vasilko şefkatle saçlarını okşuyordu.

"Sen buradaki en iyi öğrencilerden birisisin. Gelecekte çok iyi hizmetler vereceğini biliyorum."

Albay Vasilko'nun bu tutumu Arden'i rahatlatmıştı. Ondan böylesine babacan bir karşılık asla beklemiyordu. Nasıl bir karşılık vermesi gerektiğini bilemedi. Saygısızlık etmemek için susmayı tercih etti.

Kafasını çoğunlukla yerde tutuyor ve bakışlarını sabitliyordu. Kendini rahat hissetmesiyle kafasını kaldırdı. Vasilko'nun odasına göz gezdirdi. Masanın arkasında duvara monte edilmiş kocaman bir Sovyet haritası, etajerlerin üzerinde avcılıkla ilgili figürler ve masanın sol köşesine denk gelen, küçük el yapımı bıçaklardan oluşan koleksiyon... Koleksiyona kayan gözleri uzun bir süre orada takılı kaldı. Kendisini, Vasilko'nun keskin bıçaklarından birisi gibi hissetti.

O günden sonra Arden bir daha hiç korkmadı. Albay Vasilko'nun gözünün hep üzerinde olacağını biliyordu. Bu nedenle tüm görevleri daha iyi yapmaya çalışıyor, tüm yarışmalarda birinci olmaya çabalıyordu. Üstelik Albay Vasilko, Arden'in bu çabalarını görüyor ve onu diğerlerinden ayrı olarak sık sık ödüllendiriyordu. Zaman içerisinde aralarında gizli bir bağ kurulmuştu.

"Yapacaksın Arina! Yapmak zorundasın! Hadi!"

Arden, zorlu pentatlon pistinde koşarken Arina'yı sürüklemeye devam ediyordu. Şayet turu vaktinde tamamlayamazsa Arina'nın başına gelecekleri çok iyi biliyordu. Onu bu çaresizliğe itemezdi.

"Hadi Arina!"

Arina, turu tamamlayamayacağını hissetmişti. Albay Vasilko, etrafta dolaşıyor ve yarışı izliyordu. Kızlardan bazıları çoktan mesafeyi açmış, çamurlu suları geçmiş, atış alanına girmek üzerelerdi. Arina, Arden'in kendisi yüzünden geride kalmasını istemiyordu. Birkaç saniye sonra karşısına çıkan ahşap engellere geldiğinde ayağı takıldı ve yere kapaklandı. Dikenli teller koluna ve bacağına girdi. Çığlık atmamak için kendini zor tuttu. Dişlerini sıktı ve son kez Arden'e seslendi.

"Artık tamamlamam imkânsız. Lütfen sen devam et!"

Arden çaresiz kaldı. Etrafına bakındı. Albay Vasilko'nun kendisini izlediğini gördü. Mecburen Arina'yı bırakıp yoluna devam etti. Son turlara girilirken bütün gücünü devreye soktu. Kendisini geçmiş olan birçok kızı dakikalar içinde geride bıraktı. Engelleri teker teker aştı. Son olarak atış alanına girdi. Küçücük bedenine ağır gelen Makarov tabancanın tetiğine gözyaşları içinde bastı. Her basışta Arina'yı düşündü. Patlama sesiyle kulakları bu kez çınlamadı. Sanki artık hiçbir şeyi duymuyordu.

Sekiz tane mermiyi arka arkaya hedefle buluşturdu ve elinin tersiyle gözyaşlarını silip koşmaya devam etti.

Pisti üçüncü olarak tamamladı. Sınıfı geçmesi için bu yeterliydi. Daha sonra atış hedefindeki puanlar geldi. Arden dışında kimse silüet hedefi tam olarak vuramamıştı. Arden'in atışlarının hepsi ise hedefin tam kalbindeydi. Atıştan aldığı yüksek puanla pentatlonun birincisi oldu. Albay Vasilko'dan herkesin içinde ödül alırken sevinç numarası yaptı. Birkaç dakika sonra ise kuytuya çekilip Arina'dan ayrılacağı için ağlamaya başlamıştı.

Arina ile birlikte beş kişi daha turu tamamlayamayarak eğitimden elenmişlerdi. Diğer kızlar yatakhanelerine gönderilirken, elenenler metrelerce yükseklikteki su deposunun kenarına kurulan hücreye çıkarıldı. Arden, uzaktan teller içinde senelerdir kardeşi gibi gördüğü Arina'ya baktı. Onu kurtaramadığı için kendini suçluyordu.

Arina, bir haftalık sessizlik eğitimine başlamıştı. Bu eğitim boyunca su deposundaki kafeste kalıyor, sınıfta kalanlar dışında kimseyle görüşmesine izin verilmiyordu.

Arden, her gece Arina'nın boş yatağına bakıyor ve daha sonra kendi ranzasına çıkıp pikenin altında kimseye fark ettirmeden ağlıyordu. Bir yandan gözyaşlarına hâkim olamadığı için kendisine kızıyor, diğer yandan ise kalbinden geçenlere engel olamıyordu. Kimseye göstermese de bu sert görüntüsünün altında yumuşak bir kalbi vardı. Ancak onun etrafına da yakında taş örmesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Bir haftalık süre böyle geçti. Ertesi sabah Arina diğer okula gönderilecekti. Orada başına neler geleceğinden ise hâlen habersizdi. Arden bunu düşündükçe çılgına dönüyordu. Gitmesine izin vermek istemiyordu.

O gece yatağında uyumadan bekledi. Gözyaşlarını silip sakinleşti. Soğukkanlılıkla bir plan yaptı. Planını devreye sokmak için yaklaşık üç saat bekledi. Herkesin uyuduğundan emin olduktan sonra sessizce yatağından indi. Koridora çıktı. Görevli öğretmenleri kontrol ederek alt katlara indi. Hangar olarak kullanılan odayı buldu. Odanın içindeki malzemelerden demir kesmek için kullanılan büyük keskiyi aradı. Boyunun neredeyse yarısına gelen keskiyi yanına alarak çıktı.

Sessiz adımlarla bahçede ilerledi. Su deposuna kadar yürüdü. Su deposunun merdivenlerinden, büyük keskiyle birlikte zorlanarak tırmanmaya başladı. Dakikalar sonra tepesine ulaşmayı başardı. Devasa büyüklükteki deponun etrafını dolaştı ve Arina'nın tutulduğu kafesi buldu.

Tellerin arkasında, kafesteki tüm kızlar yorgunluktan bitap düşmüş bir hâlde uyuyorlardı. Arden, fısıltı hâlinde Arina'ya birkaç kez seslendi. Ancak Arina uyanmadı. Bunun üzerine keskiyi kafesin dışındaki zincire uzattı. Halkalardan bir tanesini keskinin ucuna yerleştirip var gücüyle iki koluna birden asıldı. Halka pat diye kesildi. Hemen sonra halkanın diğer ucuna da aynısını yaptı ve zinciri çözdü. Sessizce Arina'nın yanına yaklaştı. Eliyle dürterek uyandırdı.

"Senin... Ne işin var burada?"

"Sessiz ol Arina. Seni kurtarmaya geldim."

Arina neler olduğunu anlamamıştı. Bir haftalık zorlu sessizlik eğitimini ve cezaları tamamlamıştı. Ertesi gün yeni okula geçecek rahata erecekti.

"Ne kurtarması ... Cezaları bitirdim. Artık diğer..."

Arina konuşmaya devam edecekti ki Arden susturdu.

"Diğer okula gitmen daha büyük bir ceza Arina... Kaçmalısın. Seni kaçırmaya geldim."

Bunun üzerine Arina hiçbir şey demedi. Yattığı yerde doğruldu ve Arden'in peşine takıldı. Arden, kapıyı yeniden kapatıp zinciri alelade doladı. Daha sonra Arina'ya öncülük yaparak merdivenlerden indi.

Bahçeye indikten sonra uzak bir köşeyi seçti. Seçtiği köşe duvarın yüksekliğinin en düşük olduğu yerdi.

"Seni omzuma alacağım ve bu duvarı geçeceksin. Sonra da olabildiğince koşup uzaklaş tamam mı? Başarabilirsen gizlice başka bir şehre gitmeye çalış."

Arina çaresizce, "Tamam," dedi. Neler olduğunu tam olarak anlayamamıştı ama Arden'e güveni tamdı. Okuldaki sıkı kurallara rağmen her şeyi göze alarak yanına geldiyse dediklerini yapmalıydı.

Birlikte duvarın alçak seviyede olduğu yere ulaştılar. Arden hemen çömeldi. Arina elleriyle duvara yaslanarak Arden'in omuzlarına çıktı. Daha sonra omuzlarına basarak doğruldu. Hemen ardından da Arden çömelmiş vaziyetten ayaklanmaya geçiş yaptı. Zorlanarak ve bacakları titreyerek doğruldu. Arina yükseldi, yükseldi, yükseldi ve en sonunda duvarın tepesine tutunmayı başardı.

"Hey!"

Arden, arkasından gelen sesle panikledi. Omuzlarında Arina'nın ayakları varken kafasını zorlukla çevirdi. Karanlığın içinde, ağaçların arasında kendisine doğru yaklaşan o kişiyi gördü.

Albay Vasilko'yu...

"Hadi Arina, hemen tırmanmalısın. Sakın durma!"

Arden, nefesini tuttu ve kalan son gücüyle ayakları üzerinde doğruldu. Biraz daha yükselen Arina tırmanmayı başardı ve duvarın tepesine çıktı. Arkasını dönüp son kez Arden'e baktı.

"Seni ölene kadar unutmayacağım..."

Arden, hızla arkasını yeniden kontrol etti. Albay Vasilko yaklaşıyordu.

"Ben de seni unutmayacağım. Ve yollarımız kesişecek yeniden. Şimdi vakit kaybetmeden uzaklaş buradan."

Arina, bu hayattaki tek arkadaşına son kez el salladı ve duvarın arkasındaki boşluğa kendini bıraktı.

Arden, Arina'nın gözden kaybolduğundan emin olduktan sonra Albay Vasilko'ya doğru koştu ve tam önünde durdu.

Albay Vasilko, "Ne yaptığını sanıyorsun sen!" diye bağırdı. Ardından Arden'in yanından geçip duvara yürümeye çalıştı. Ama tam o an Arden sağa doğru bir adım attı ve Albay Vasilko'nun önünde cephe oluşturdu.

"Kimseye hiçbir şey anlatmayacak!"

Albay Vasilko yeniden bir hamle daha yapacaktı ki Arden yine önüne atıldı.

"Gitmesine izin verin... Yoksa..."

Albay Vasilko duvarda olan bakışlarını Arden'e çevirdi.

"Yoksa ne?"

Arden, derin bir nefes aldı.

"Beni özel olarak yetiştirmek için büyük emek harcadın. İleride en önemli görevleri bana vereceğini biliyorum. Görevleri eksiksiz bir şekilde yapacağıma da Arina'yla bir daha görüşmeyeceğime de söz veriyorum." Bunu söylerken kendinden son derece emindi. Yüzünde hiçbir duygu ifadesi ve mimik yoktu.

Albay Vasilko suspus olmuş Arden'i dinliyordu. Aynı zamanda karşısında duran ufak tefek bu kızın kendine olan güvenine ve cesaretine de hayran kalmıştı. Arden, kendinden emin bir ses tonuyla devam etti.

"Bu hayatta ondan başka ailem yok!" Yutkunup birkaç saniye bekledi. "Tek şartım Arina'ya asla dokunmayacak ve peşine adam takmayacaksın. Yoksa her şeyi göze alır ve intihar ederim."

•••

Prag'taki yarım kalan işlerini tamamlayan Arden bir süre saklandıktan sonra yoluna devam etti. Yeni ayarladığı sahte kimlik ve pasaportla Çek Cumhuriyeti'nden ayrıldı.

Kaçma ve güvenlik şeridi oluşturma protokolüne göre bir Orta Asya ülkesine gitmesi gerekiyordu. Ama aklında onlarca soru vardı. Soruların yanıtlarını almak için detaylı olarak araştırma yapana kadar protokol dışında kalmaya karar verdi. Bir Orta Asya ülkesine gitmek yerine yine bir Avrupa ülkesi seçmişti.

İsviçre'nin başkenti Zürih'e giden tren rotasındaki aktarmalı son trende gözlerini açtı. Herkesten bağımsız bir hâlde saklanabileceği tek güvenli limanı buradaydı.

Tren garındaki pasaport kontrollerinden şüphe çekmeden geçmeyi başardı. Garın çıkışında bir taksiye atladı. Taksi şoförüne farklı rotalar söyleyerek bir süre Zürih caddelerinde dolaştı ve takip edilip edilmediğini test etti. Kendini güvende hissedince kalabalık bir bölgede taksiden indi. Kameraların bulunmadığı ara sokaklardan geçip yeniden taksiye bindi. Bir süre daha yeni taksiyle uzaklaştıktan sonra aynı güvenlik tedbirini bir daha uyguladı. Kalabalık bir yerde indi, kamerasız sokaklardan geçti ve hiçbir kameranın açısına girmediğine emin olduğu bir lokasyonda başka bir taksiye bindi.

Yeni bindiği taksiyle belirli bir rotada uzaklaştı. Uzaklaştığı rota hedefindeki yere giden tren hattının rotasıydı. Küçük bir istasyonda taksiden indi. Şapkasını, gözlüklerini ve üst kıyafetlerini değiştirerek trene atladı. Zamanı geniş geniş kullandı ve iki kez inip kılık değiştirip aktarmalar yaptı.

Akşamüzeri İsviçre'nin devasa dağları arasında kurulmuş bir vadi kasabası olan Lauterbrunnen kasabasına, bir nakliye treninin vagonunda girdi. Ön tarafları çam ağaçlarıyla yeşil, üst tarafları karla beyaz duran dağın eteğindeki istasyonda indi. Tuvalete girip son kez kılık değiştirdi.

İstasyondan çıktıktan sonra yürümeye başladı. Küçük notlardan oluşan adres pusulasına uyarak ana caddelerden ve sokaklardan geçti. Kasabanın ortalarına yakın bir yerde son sokağa saptı. Sokağın sonundaki iki katlı evi gördü. Evi görünce heyecanlandı. Adımlarını hızlandırıp eve doğru yaklaştı.

Ev, iki katlı ahşap bir evdi. Çatı katının hemen altında büyük bir balkon vardı. Evin etrafı yine ahşap çitlerle çevrilmişti. Çitlerin arkasında ise irili ufaklı ağaçlar bulunuyordu.

Çitlerin arasındaki bahçe kapısını açtı. Heyecanı daha da yükselerek bahçeye girdi. Parke taşlarının üzerinden evin kapısına doğru yürüdü. Aslan yelesi şeklindeki kapı tokmağını birkaç kez vurdu.

Yaklaşık otuz saniye sonra kapı arkasında ayak seslerini duydu. Nefesini tuttu. Kapı açıldı. Kapının arkasında, otuzlu yaşlarına yakın bir kadın belirdi. Mavi gözleriyle, "Buyurun..." dedi. Daha sonra gözlerinin içindeki siyah göz bebeği büyüdü. Mavinin yerini neredeyse siyah bir leke kaplayacaktı.

"Nedra?"

Kapının arkasındaki kadın Arden'i tanımıştı ya da ondan geriye kalanları. Gözleri dolmuş ve öylece donakalmıştı. Kirpiklerinin yanından ilk damla süzülürken Arden karşılık verdi.

"Arina..."

21. Bölüm

Emniyet Müdürlüğü'ndeki özel odasında ekipleriyle çalışan Emris'in telefonu çaldı. Arayan Eren'di. Eren'in aramasını görünce telefonu açtı ve ondan önce konuşmaya başladı.

"Sabah haber vermeden çıktığımız için özür dilerim Eren. Şubede bakmamız gereken evraklar yığılmıştı."

Eren, durağan bir ses tonuyla karşılık verdi.

"Önemli değil. Ben zaten tahmin etmiştim işiniz olduğunu."

Emris, Eren'in sesindeki donukluğu fark etmişti.

"Bir sorun mu var Eren? Sesin garip geliyor."

Eren, ağzındaki baklayı çıkardı.

"Sanırım buraya gelseniz iyi olacak. Mümkünse olay yeri inceleme ekipleriyle birlikte."

***

"Nasıl yani şefim? Ciddi ciddi başka cesetler mi varmış?"

Emris, Lorenzo ve Sedat hızla Beyaz Ev'e doğru ilerlerken Sedat durmadan aynı soruyu soruyordu.

Emris, "Bilmiyorum Sedat," dedi, "gidince göreceğiz işte. Olay yeri inceleme geliyor değil mi?"

Sedat, araba kullanırken dikiz aynasından arkaya baktı. "Geliyorlar şefim tam arkamızdalar."

Yaklaşık yarım saat sonra Beyaz Ev'e ulaşmışlardı. Bahçeye girdikten sonra Eren ve diğerlerini gördüler. Bahçedeki masalara oturmuşlardı. Emris'in geldiğini görünce ayaklandılar.

Emris arabadan inip hızla Eren'in yanına yürüdü. "Nerede buldunuz?"

Eren, "Bodrum katta," dedi, "hiçbir şeye dokunmadık. Hadi inelim."

Eren önde, Emris arkada, geri kalanlar da onların peşinde bodrum kata indiler. Emris, koridordaki yıkılmış duvarları görünce şaşkına döndü. "Savaş mı çıktı burada?"

Eren'in yerine Ala'dan yanıt geldi.

"Eren savaş çıkardı. Boşluk hissettiği tüm duvarlara saldırdı."

Eren yorum yapmadan devam etti. İlk açtığı büyük gediğin önünde durdu. Işıldaklarla gediğin içini aydınlatmıştı.

Emris delinmiş duvarı ve içerisini görünce şaşkına döndü. "Nasıl buldunuz burayı?" dedi ve kafasını içeri uzattı.

Eren, "Gir gir korkma," dedi, "metrelerce uzuyor."

Emris gedikten geçti. Geçerken omuzlarını duvara değdirdi. Tozlanan yerleri eliyle çırpıp karşısındaki boşluğa baktı.

Eren arkasından girdi. Onun arkasından da Sedat geldi. Sedat, duvarı ve tüneli görünce, "Vay arkadaş!" diyerek her zamanki tepkisini gösterdi, "evin her şeyini çözdük sanıyorduk."

Sedat'ın arkasından gelen Ala, "Bence asıl sırlar yeni başlıyor," dedi, "bunun gibi iki tane daha tünel çıktı."

Emris, "Peki olay yeri inceleme ekibini neden istediniz?" diye sordu.

Eren, tünelin devamını işaret etti. "Gel benimle." Aydınlatılmış tünelde ilerledi. Sağlı sollu birkaç tane paslanmış eski demir kapı geçti. Tünelin sonundaki ortalı duran kapıyı gösterdi. Daha sonra kapıdan geçti.

Kapı daha uzun bir tünele açılıyordu. Küf ve nem kokusu her tarafı sarmıştı. İkinci tünelin içinde de ilerlediler. Tünelin sonunda geniş bir alana çıktılar.

Eren, tavanı göstererek, "Burası sonradan eklenmiş gibi," dedi, "bizim balkonlardan birisinin altına denk geliyor."

Emris, içinden paslanmış demirleri çıkan beton tavana baktı. Daha sonra Eren'in peşinden devam etti.

Eren, geniş alanın sonuna kadar yürüdü. Zemin yumuşaklaşmıştı. Beton yerine yumuşak toprağa dönmüştü. Nemi hâlen duruyordu. Toprağın yoğunlaştığı bir yerde durdu ve parmağıyla öbekleşmiş bir toprak yığınını gösterdi.

Emris, Eren'in işaret ettiği yere baktı. Hafifçe deşilmiş toprağın içindeki kemik parçalarını görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Başka bir yerde olsaydı bu kemikler bir hayvana ait diye düşünebilirdim. Ama Beyaz Ev'deyiz ve insan kemikleri olduğuna adım gibi eminim."

Emris, yavaşça toprak yığınına yaklaştı. Yanına varınca yere çöktü. Topraktan değişik noktalardan çıkan kemiklere baktı.

"Ben de insan kemikleri olduğuna kalıbımı basarım."

22. Bölüm

Birkaç saatlik olay yeri inceleme çalışması sona ermişti. Bulunan gizli tünelden gerçekten de bir kişiye ait kemik kalıntıları çıkmıştı.

Emris, kalıntıların olduğu yeri önce kazdırmış, daha sonra çeşitli açılardan fotoğraflamalarını yaptırarak Adli Tıp Kurumu'na sevkini sağlamıştı. Diğer iki tüneli ve odaları geniş bir ekiple taratmış, başka bir kalıntıya rastlamamışlardı.

Olay yeri inceleme ekipleri çalışmalarını bitirip ayrılırlarken Beyaz Ev'deki herkesin aklında aynı soru vardı:

Bulunan kalıntılar kime aitti?

Bahçede otururlarken Lorenzo, "Çok eskiye ait gibi geliyor bana," dedi, "gerçekten bulunacak mı kime ait olduğu?"

Sedat, "Bana da öyle geliyor," dedi, "yalan yok. Ben umutlu değilim."

Ala, biraz daha fantastik yaklaşarak heyecanla, "Bana kırmızı elbiseli o kadın gösterdi orayı," dedi, "kırmızılı kadına ait olmasın?"

Eren, kırmızılı kadını düşününce birden aklına annesi geldi. Acaba, diye içinden geçirdi. Daha sonra, "Şu geceyi baştan sonra bir daha anlatsana," diyerek Ala'ya karşılık verdi.

Ala, yaşadıklarını yeniden anlattı. Bu kez herkes inanarak ve pürdikkat dinledi. Atlas, "Peki gerçekten bu evde yaşayan ve tünellerde saklanan kanlı canlı bir kadın olma ihtimali yok mu?" diye bir fikir attı. Eren ve Ala masanın iki ucundan birbirlerine baktılar, ikisi de 'hayır' anlamında kafasını salladı.

Ala'nın anlatımı bitince Eren yeniden söze girdi.

"Daha önce dediğim gibi çok gördüm ben o kadını. Her seferinde balkondan aşağıya bırakıyordu kendini." Gözleri uzaklara daldı ve devam etti. "Sadece ben gördüğüm için de annemin hayali sanıyordum."

Eren'in bu açıklamasına kimse karşılık vermedi. Hüzünlenmişlerdi.

Demir, bilgisayarındaki eski dosyalara bakınıyordu. Enzel'den kalan notların tüm yedeklerini almıştı. Yedekler üzerinden taramaya devam ediyordu. Kulağı diğerlerindeyken gözüne bir yazı ilişti. Yazı Enzel'in kısa kısa tuttuğu anı notlarından birisiydi.

"Şunu dinleseniz iyi olur."

Demir'in uyarısının ardından tüm bakışlar Demir'e döndü. Demir, ekranda gördüğü notu okumaya başladı. Notun belirli yerlerinde lekeler ve kararmalar vardı ancak Demir okunması zor yerleri tamamlamayı başarmıştı.

...o temizlikçi kadına da çok yazık olmuştu. Başına gelecekleri anlamıştı. Nasıl olduysa bodrum kattan çıkmış, kaçmaya çalışmıştı. Kaçamayacağını anlayınca çığlıklar atmıştı. Ben evin dışında olmama

rağmen çığlıkları duymuştum. Komşu evler de duymuştu. Herkes Beyaz Ev'e bakıyordu. Kadıncağız kaçamayacağını anlayınca balkondan kendini atmış. Ben gittiğimde yerde yatıyordu. Kırmızılar içinde. Kanları ve kıyafeti birbirine karışmıştı. Beyefendi komşuların duyduğunu anlayınca olduğu yere gömdürmüş, sonra da üzerine beton döktürmüştü...

Demir'in okuması bitince Atlas atıldı. "Dikkat ettiniz mi, kanları ve kıyafetleri birbirine karışmıştı ifadesi cuk oturuyor," dedi.

Lorenzo, "Üzerine beton döktürmüştü ifadesi de uyuyor," diye karşılık verdi, "çukurlaşmış yeri öylece bırakıp birkaç metre üzerine beton yapılmış sonuçta. Bulduğumuz yerin tavanı yani."

Herkes bir karar vermesi için Emris'e bakarken, Eren de araya girdi.

"Ya benim balkondan düşme sahnesini sık sık görmeme ne demeli?"

Eren'in cümlesiyle herkes buz kesmişti. Birbirlerine bakınıyorlardı.

Demir, "Yani senin ve Ala'nın gördüğü o kadın, bu kadının hayaleti mi?" diye sordu.

Eren, gözlerini Emris'e dikti. "Zamanında kimse bana inanmıyordu," dedi, "ama öyle görünüyor."

Ala, Eren'e destek çıktı. "Her şey bu kadar açık..." dedi, "bu kadın her kimse cesedi burada kaldığı için ruhu burada varlığını sürdürmeye devam etmiş."

Kısa bir sürenin ardından Emris sessizliğini bozdu. Masanın üzerindeki porselen kahve fincanını dudaklarına doğru götürürken sert bir şekilde, "Hayalleri ve ihtimalleri kenara

bırakalım. Önümüzdeki gerçeklere odaklanalım!" diyerek ortamdaki 'hayalet' söylentilerine noktayı koydu.

Son konuşulanlara bir tek Sedat yorum yapmamıştı. Sanki kafasına bir şey takılmış gibi derin düşüncelere dalmıştı. Zihninde âdeta geçmişe bir yolculuk yapıyor ve Beyaz Ev soruşturmasını geriye doğru tarıyordu. Çenesini kaşıyarak düşünürken Emris'in çıkışının ardından birden yüksek sesle atıldı.

"Şefim!"

Tüm bakışlar Sedat'a döndü.

Emris, "Ne oldu Sedat?" diye sordu. Kafasını bir anda Sedat'a çevirdiği için fincanın kenarından kendisini dışarı atan bir damla çay gömleğinin üzerine dökülmüştü.

Sedat, "Soruşturmaya başladığımız zamanı hatırla. Evin yakınlarında kaybolan kişileri araştırmıştık. O zamanlar Jandarma bölgesiydi," dedi.

Emris, "Evet," dedi, "birkaç tane kayıp vakası vardı."

Sedat'ın gözleri bir anda parladı.

"İşte o kayıpları hatırla. Bir kadın vardı. Yakınlardaki bir eve temizliğe geliyordu. Son geldiğinden beri haber alınamamıştı. Hatta temizliğe geldiği ev sonradan yıkılmıştı."

Emris, Sedat'ın cümleleriyle irkildi. Aynı şekilde geçmişe doğru taramaya başladı. Kendi kendine mırıldanırken, Sedat'ın o gün kurduğu cümleler birden kendi dilinden dökülüverdi.

1984 yılında. Beyaz Ev'in Jandarma mıntıkasında olduğu dönem. Ayşegül Sepetçi. Yirmi iki yaşında, bekâr. Evlere gündeliğe gidiyormuş. O zamanlar Beyaz Ev'in yakınlarında bir eve gideceği gün gitmemiş. Ailesi kayıp başvurusunda bulunmuş. En son

Beyaz Ev'e giden taş yolda görülmüş. Bir daha haber alınamamış. O ev sonradan yıkılmış. Şimdi boş arazi.

Sedat, "Aha işte o kadın," dedi, "Ayşegül Sepetçi."

Emris, "Hemen çık Sedat," dedi, "Ayşegül Sepetçi'nin ailesinden birilerini bul ve hızlı bir şekilde DNA testi yaptır."

•••

Gecenin ilerleyen saatlerinde Emris kendi evine geçmişti. Yorgun bedenini salondaki ikili koltuğa bıraktı. Ayaklarını, koltuğun kenarından sarkıttı. Cep telefonunu göğsünün üzerine koyup bakışlarını tavana dikti.

Bir yandan Arden'den yeni bir izi nasıl bulacağını düşünürken, öte yandan Beyaz Ev'in içinde bulunan kemikleri ve Ayşegül Sepetçi'yi düşünüyordu. Bulunan kemiklerin o kadına ait olması demek, genç kadının ruhunun gerçekten de Beyaz Ev'de yaşamaya devam etmesi demekti. Yıllarca inanmadığı tüm doğaüstü saçmalıkların ise gerçek olma ihtimali...

Bakışları tavanda dikiliyken göğsünün üzerinde duran telefonu çaldı. Kafasını eğip çene hizasından ekrana baktı. Arayan Sedat'tı. Yanıtlama tuşuna, ardından da hoparlöre alma tuşuna bastı.

"Dinliyorum Sedat."

Sedat, "Şefim sana gerçekten bomba bir haberim var," dedi. Hoparlörden yayılan Sedat'ın sesi az eşyalı salonun duvarlarında yankılandı.

...Şefim sana bomba bir haberim var...

...Bomba bir haberim var...

...Haberim var...

"Nedir?"

"Şefim Ayşegül Sepetçi'nin kız ve erkek kardeşlerine ulaştım. Çok uğraştırdı onları bulmak, binbir macera yaşadım ama buldum sonunda. Adli Tıp'a götürdüm. DNA'ları uyumlu çıktı. Yani bulduğumuz kemikler Ayşegül Sepetçi'ye ait."

Sesler yeniden yankılandı.

...DNA'ları uyumlu çıktı. Yani bulduğumuz kemikler Ayşegül Sepetçi'ye ait...

...Yani bulduğumuz kemikler Ayşegül Sepetçi'ye ait...

...Kemikler Ayşegül Sepetçi'ye ait...

Emris, soğukkanlılığını korudu.

"Tahmin ediyorduk zaten," dedi, "şimdi garanti oldu. Adli Tıp'a söyle işlemleri bitince kemikleri ailesine teslim etsinler. En azından mezarı belli olur."

Sedat, "Tamam şefim sen orasını dert etme," dedi, "keşke daha önceden bakış açımızı değiştirip daha agresif bir soruşturma yürütseydik. Beyaz Ev'i delik deşik etseydik."

...Bakış açışımızı değiştirip...

...Agresif bir soruşturma...

...Delik deşik...

Yankılanan sesler sanki birer yazıya dönüşüyor ve Emris'in baktığı tavanda yanar söner neon tabelalar gibi karşısına çıkıyordu.

"Ne demek istiyorsun Sedat?"

"Yani şefim şunu demek istiyorum: Biz hep delillerin ve olayların peşine düştük. Hep geriden gittik. Keşke daha agresif

olup delillerin ve olayların önünden gitmeye çalışsaydık. Belki de Ayşegül Sepetçi'yi iki yıl önce bulurduk."

...Delillerin ve olayların peşine düştük...

...Hep geriden gittik...

...Delillerin ve olayların önünden gitmeye çalışsaydık...

"Sanırım haklısın Sedat... Yarın görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra tavana bakmaya devam etti. Sedat'ın cümleleri tavanda bir bir belirmeye devam ediyordu. Hızlı hızlı onları tekrar ederken telefonu yeniden çaldı. Arayan bu kez Demir'di.

"Başkomiserim bu saatte rahatsız ediyorum ama bir gelişme daha var gibi."

"Dinliyorum Demir."

"Bir şüpheli ölüm daha bulduk. Üstelik Prag'ta. Her şey çok benziyor."

Tavanda bu kez, Demir'in cümleleriyle Sedat'ın cümleleri birbirine karıştı.

...Bakış açışımızı değiştirip...

...Agresif bir soruşturma...

...Bir şüpheli ölüm daha bulduk...

...Delillerin ve olayların peşine düştük...

...Üstelik Prag'ta...

...Delillerin ve olayların önünden gitmeye çalışsaydık...

...Her şey çok benziyor...

Emris birden yerinden fırladı. Gözünü tavandan ayırmadan ayağa kalktı. Bir süre Demir'e yanıt vermeden bakışları tavanda bir çember çizdi. Sanki yazıların etrafında dönüyor gibiydi.

"Delillerin ve olayların önünden gitmeye çalışsaydık," diye kendi kendine mırıldandı. Ardından mırıldanmaya devam etti.

"Üstelik Prag'ta."

"Her şey çok benziyor."

Demir, Emris'in kendi kendine mırıldanmalarından bir şey anlamamıştı.

"Pardon başkomiserim?"

Emris, telefonun ucunda bir başkasının olmasını umursamadan kendi kendine mırıldanmaya devam etti. Aynı şekilde tavana bakıyor, dönüyor ve mırıldanıyordu. O hâlini dışarıdan gören birisi akli dengesinin yerinde olmadığına kanaat getirebilirdi.

...Bakış açışımızı değiştirip...

...Agresif bir soruşturma...

...Bir şüpheli ölüm daha bulduk...

...Delillerin ve olayların peşine düştük...

...Üstelik Prag'ta...

...Delillerin ve olayların önünden gitmeye çalışsaydık...

...Her şey çok benziyor...

Bir süre daha döndükten sonra telefonun ucundaki Demir'i anımsadı.

"Demir... Herkese söyle yarın sabah Beyaz Ev'de toplanıyoruz. Bakış açımızı değiştirmenin vakti geldi."

23. Bölüm

Emris, Sedat ve Lorenzo gelmeden önce diğerleri çoktan Beyaz Ev'de hazır bekliyorlardı. Beyaz Ev'in orman manzaralı geniş balkonunda oturmuşlar, bir gün öncesinde bulunan Ayşegül Sepetçi'ye ait kalıntıları konuşuyorlardı.

Eren, hâlen olayın şaşkınlığını yaşıyordu. Üstelik Beyaz Ev'e karşı olan düşünceleri uzun bir süre sonra yeniden değişmişti. Artık bazı şeylerin yoluna girdiğini düşünmeye başlamışken, son olayla birlikte yeniden büyük bir gizem ortaya çıkmıştı.

Ala, "Size en başından beri söylemiştim," dedi, "burası o kadar basite indirgenecek bir yer değil."

Atlas, "Dünden sonra benim de düşüncelerim değişti," diye karşılık verdi, "zaten çok normal bakmıyordum."

Eren, "Dedem öldükten sonra ilk geldiğim zamanlar kimse inanmıyordu bana," diye araya girdi, "hatta bir ara ben bile kendime inanmıyordum. Neredeyse tedaviye başvuracaktım."

Ala, "Peki bundan sonrası için ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Eren, "Bilmiyorum..." diye mırıldandı, "açıkçası pek düşünmedim."

Ala, "Neden kapsamlı bir araştırma yaptırmadın hiç?" diye sorularına devam etti, "belki başka gizli yerler de vardır?"

Eren sessiz kaldı.

Ala'ya destek Atlas'tan geldi. "Bence de yerinde olsam büyük bir araştırma yaptırırdım," dedi, "neden bunu bir ihtiyaç olarak görmedin ki?"

Eren, yeşilliğe doğru bir süre baktıktan sonra mırıldanır bir şekilde karşılık verdi.

"Korkular... Üstü kapatılmış korkular... Sanırım bazı yerleri deştikçe onlar yeniden ortaya çıkacakmış gibi hissettim."

Eren'in yanıtıyla Ala ve Atlas bir süre birbirlerine bakındılar. İkisi de Eren'in yaşadığı tereddüdün farkındaydılar.

Atlas, "O zaman deşmelisin," dedi, "sen korkularının peşinden gitmezsen onlar senin peşinden gelir."

Ala, "Atlas'a sonuna kadar katılıyorum," diye araya girdi, "eğer babasıyla ilgili korkularının üzerine gitmeseydik bugün hepimiz bu masada oturuyor olmazdık."

Eren, manzaraya bakarak düşünmeye devam ederken Halil balkonun kapısından seslendi.

"Emris Başkomiser'im geldi Eren Bey."

Halil'in seslenmesinin ardından kapıda Emris belirdi. Hemen arkasından da Lorenzo ve Sedat.

Sedat her zamanki tavırlarına bürünerek, "Siz de iyi alıştınız kardeşim Beyaz Ev'e," diyerek Atlas ve arkadaşlarına sataştı, "yakında hepiniz tamamen yerleşirsiniz."

Ala, "Dünkü olaydan sonra mı?" diye Sedat'a karşılık verdi, "hiç sanmıyorum... Kim bilir daha neler saklıdır bu evde?" Son cümlesinde bakışlarını Eren'e çevirmiş ve üstü kapalı mesajını yine iletmişti.

Emris, sandalyesini çekerken, "Dünkü olay aslında iyi oldu," dedi.

Emris'in bu cümlesiyle dikkatler ona yöneldi. Belli ki konuyu dağıtmadan toplantıya geçmek istiyordu.

Bu durumun farkına varan Eren, "O zaman senden dinleyelim," diyerek karşılık verdi.

Emris, "Vakit kaybetmeye gerek yok," dedi, "önce Demir'i dinleyelim. Demir ve Atlas'ın yeni bulgularını... Onun üzerine rotamız belli olur zaten."

Konuşma pası bir anda kendisine gelen Demir, önce hafifçe birkaç kez öksürdü. Boğazındaki gıcıklanmayı giderdikten sonra her zaman olduğu gibi bilgisayar ekranını diğerlerine doğru çevirdi.

"Fred Stern. Alman asıllı mali danışman. Uzun yıllardır Çek Cumhuriyeti'nde yaşıyor. Prag'taki bir firmaya yine benzer mali danışmanlık yapıyor. Otuz üç yaşında ve bekâr. Bizim Prag'tan döndüğümüzün ertesi günü evinin garajında ölü bulunmuş. Arabasının bakımlarını yaparken arabası ile garajın duvarına sıkışmış bir hâlde. Görünen tipik bir iş kazası gibi. Ama bize bakan yönüyle değerlendirdiğimizde pek de öyle olmayacağı aşikâr."

Demir'in açıklamasının sonunda Lorenzo en önemli sorulardan birisini sordu.

"Çalıştığı firma neresi?"

Demir, "Zaten bize bakan yönü de burası," dedi, "yine İskoçya'daki firmayla uzaktan sözleşmeli olarak hizmet veriyor."

Emris, "İşte," dedi, "bizim kaçırdığımız en büyük nokta burası oldu. Biz hep Arden'in peşine düştük. Arden'den iz veya delil aramaya odaklandık."

Ala, "Ama başka bir şey yoktu ki," diye karşılık verdi.

Emris, "Vardı," dedi, "İskoçya'daki bu finans firması."

Ala, "Evet firmayı biliyorduk ama uluslararası online anlaşmalarla iş veren büyük bir firma bu," dedi ellerini siyah saçlarının arasında dolaştırarak, "yani binlerce, belki de on binlerce çalışanı var dünyanın her yerinde."

Lorenzo, "Bizi yanılgıya düşüren yer de böyle olması zaten," dedi, "firmayı daha önce araştırmıştık. Bahse konu şebekeyle bir alakaları olmayan köklü bir firmaydı."

Atlas, "Yoksa firma hakkında başka bilgilere mi ulaştınız?" diye sordu mavi gözlerini kocaman açarak.

Emris, "Hayır," dedi, "firma gayet kendi politikaları çerçevesinde girişimlerine devam eden kurumsal bir firma. Ama bizim eksik kaldığımız yer farklı."

Eren, "Eksik kaldığımız yer neresi?" diye sordu.

Emris, arkasına yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi.

"Eksik kaldığımız yer firmanın online anlaşma yaptığı mali danışmanları hiç araştırmamak. Yani sıradaki kurbana yönelik hiçbir hamle yapmamak. Eğer sıradaki kurbanı bulabilirsek Arden'i de bulabiliriz."

Demir, "Ama binlerce çalışanı var," diye karşı çıktı, "teker teker hepsini araştırmak aylar, hatta yıllar sürer. Üstelik çalışanların listesine ulaşmanın zorluklarını saymıyorum bile."

Eren, göz ucuyla Emris'i izledi. Emris'in bu tavrını zaman içinde çok iyi öğrenmişti. Kendinden fazlaca emin bir görünümdeydi. Eğer öyleyse işin içinde başka bir iş olma ihtimali yüksekti. Konu Arden olunca da işin içinden çıkabilecek şeyleri merak etmeye ve kendi kendine fikir yürütmeye başlamıştı.

Sedat, "Demir bu konuda haklı şefim," dedi, "nereden bulacağız da nerede araştıracağız? Bu iş biraz imkânsıza yakın."

Emris, istifini bozmadan karşılık verdi.

"En başından beri her şey imkânsız görünüyordu... İmkânsız da olsa sonuna kadar şansımızı deneyeceğiz. Eğer şanslarımız da tükenirse yeni bir şans yaratacağız. Başka çaremiz yok..."

24. Bölüm

O günden sonra Emris'in tek gündemi İskoçya'daki Stone Money isimli firma olmuştu. Firmanın tüm tarihçesini, kuruluş maddelerini, yönetim kurulunu neredeyse ezbere biliyordu. Lorenzo, Demir ve Atlas'ı da yanına alarak firmayla ilgili ne kadar bulabildikleri bilgi varsa derlemeye başlamışlardı.

Öte tarafta ise Ala kafayı Beyaz Ev'e takmıştı. Eren'i, Beyaz Ev'in tüm detaylarını araştırması için ikna etmeye çabalıyordu. Neredeyse her gün Beyaz Ev'e gidiyor, hatta bazı geceler orada kalıyor, kendince farklı yerlerini incelemeye ve yeni şeyler bulmaya çalışıyordu.

***

Aradan günler geçti. Şubedeki araştırma çalışmaları bitmiş ve Stone Money Group LTD (Scotland) firmasına ait geniş rapor hazırlanmıştı. Lorenzo ve Demir, raporun hazırlanmasında önemli roller oynamışlardı.

Stone Money, dünyadaki çeşitli zengin yatırımcıların konsensüsüyle kurulmuş bir firmaydı. Yatırımcıları, kendi ülkelerindeki varlıklı ailelerden geliyordu. Kuruluş amacı, firmanın destek sağlayacağı şirketler arasında sadece bir danışmanlık hizmeti değil, aynı zamanda ticari ilişkilerin kurulması ve

geliştirilmesine yönelik hamlelerin sağlanmasıydı. Böylelikle geniş bir ağ kurulacak ve ağın içindeki firmaların kendi aralarında kârlı ve garantili ticaretler yapması da sağlanacaktı.

Özellikle bilişim alanında faaliyet gösteren ve uluslararası personel istihdamı sağlayan firmalar aralarında popülerdi. Bunun nedeni, gerektiğinde ek şirket kurulması için Stone Money firmasının öncülük etmesiydi. Teknolojinin ilerlemesiyle birlikte, firma dünyanın herhangi bir ülkesindeki yatırımcısına, resmiyette İskoçya toprakları üzerinde görünen ama internet üzerinden faaliyet gösteren sistemler üretmişti. Son on yılda ise bu sistemleri sayesinde dikey bir büyüme sağlamış ve dünyanın neredeyse tüm ülkelerinde hem ticari ilişkiler geliştirmiş hem de finans ağı kurmuştu.

Stone Money'in diğer bir özelliği ise denetimler konusunda elinin güçlü olmasıydı. İskoçya yerel kanunlarındaki boşlukları iyi kullanmış, müşterilerinin gizliliklerini üst seviyeye çıkarmışlardı. Özellikle para transferleri için bir banka üzerinden ödemeler yerine, kendi iç ağları üzerinden dijital para ödemeleri sağlayarak, büyük bir para trafiğini arkada herhangi bir iz kalmadan yönetebiliyorlardı.

Raporu inceleyen Emris, "Tam böyle bir gizli şebekenin kullanacağı bir sistem," dedi iyi bir nokta yakalamışçasına, "hem her şey resmî hem de denetime neredeyse tamamen kapalı."

Lorenzo, "İşimiz gerçekten zor Emris," dedi, "dünyanın her tarafında çok güçlü müşterileri var. Hatta bazı müşterileri ülkelerin hükûmetlerinden bile güçlü."

Atlas, "Adamlar dünya ekonomi sisteminden bağımsız kendi para trafikleri için bir ekosistem kurmuşlar," diye araya girdi, "binlerce kişinin uzaktan çalışması da bu yüzden çok pratik."

Emris raporun diğer sayfalarına göz attı. Gördüğü bazı sayısal verileri dıştan tekrar etti.

"2300'ün üzerinde finans danışmanı, 1200'ün üzerinde vergi uzmanı, 2000'in üzerinde e-ticaret uzmanı..."

En başından beri sessizliğini koruyan Sedat söze girdi.

"İlk başta dediğim yere döndük sanırım. İşimiz gerçekten de çok zor."

Emris, bir süre daha raporları sessizce inceledi. Daha sonra Lorenzo'ya döndü.

"Bizim soruşturma iznimiz kapsamında Stone Money firmasında arama yapmak için mahkemeden arama kararı çıkarabilir miyiz?"

Lorenzo, "İşte orası çok karışık," diye karşılık verdi, "2014 yılında yapılan bağımsızlık referandumunda İskoçya İngiltere'den, yani Birleşik Krallık'tan ayrılmama kararı aldı. Birleşik Krallık ise İnterpol'e üye. Teknik anlamda İskoçya hâlen Birleşik Krallık'a bağlı olduğu için mahkemeden arama kararı alma şansımız var."

Sedat'ın kafası karışmıştı. "Alma şansımız derken..." diyerek araya girdi.

"Alma şansımız var evet ama böyle büyük bir firma için elimizde yeteri kadar somut delil olmazsa işimiz zor... Evet, şu ana kadar olan şüpheli ölümleri üst üste koyar ve İnterpol merkezinden de destek alırsak belki bu kararı çıkartabiliriz. Ama mesele şu ki; karar çıktıktan sonra böyle altyapıya sahip bir firmanın ne kadarını tam olarak arayabiliriz, dijital kayıtların bulunduğu sistemlerinin ne kadarını inceleyebiliriz orasını bilmiyorum. Üstelik, bu adamlar kolu bacağı uzun adamlar. Mahkeme kararını aldığımız gün anında haberleri olup

müşteri ve çalışan gizliliklerini koruma altına almak için kendilerince tedbirlerini alacaklardır."

Sedat, "İşte buna tam olarak katılıyorum," diyerek Lorenzo'ya destek çıktı, "ama kolu bacağı değil, eli kolu uzun adamlar demeliydin. Ya da ensesi kalın da olur."

Sedat'ın karşılığından sonra Lorenzo'nun dikkati dağıldı. Konu bir anda Türkçe deyimlere geldi.

Lorenzo ve Sedat, kendi aralarında Türkçe deyimler hakkında tartışırlarken; Emris, uzun uzun düşündü ve "Bir yolu olmalı," diyerek araya girdi, "mutlaka bir yolu olmalı..."

***

Ala'nın ısrarı sonunda işe yaramış ve Eren, evi tepeden tırnağa inceleme kararı almıştı. Ama nereden ve nasıl başlayacağını bilemiyordu.

Eren'i ikna eden Ala, araştırma için arasının çok iyi olduğu ve çok güvendiği bir mimar arkadaşını tavsiye etti. Ala'nın arkadaşı Mimar Kudret Atacan, mimarlık alanındaki akademik çalışmalarıyla ünlüydü. Dünya üzerindeki birçok kompleks tarihi yapıyı incelemiş, mimari felsefelerinden yapısal özelliklerine kadar ince araştırmalarda bulunmuş ve birçok uluslararası sempozyumda bildiri sunmuştu.

Eren, Ala'nın tavsiyeleri üzerine Mimar Kudret ile bir görüşme yapmış, ücrette de anlaşmışlardı.

Kudret'in en büyük özelliği, işini bir sanat olarak görmesiydi. Sürekli olarak tek başına çalışıyor, çeşitli teknik müdahaleler dışında kimseyi yanında tutmuyor ve incelemelerini yürütürken devasa bir oyuncu kulaklığı takarak klasik müzikler dinliyordu. Böylelikle konsantresini yüksek tutuyor ve verimli çalışıyordu.

Eren, Kudret ile anlaştıktan sonra bir defa Beyaz Ev'i gezdirmişti. Gezdirme esnasında da haberlere konu olan olayları anlatmış, hemen ardından diğer paranormal olaylara değinmişti. Halil de Eren'in peşinden onlara eşlik etmişti.

Evi gezdirme esnasında Eren eski günlerini anımsadı. Arden'le Beyaz Ev için yaptıkları çalışmaları... Arden de bir zamanlar güya mimarlık yapıyor ve Eren'e yardımcı oluyordu. Şimdi ise uzun zamandır onu yakalamak için peşinde koşuyorlardı.

Kudret, özellikle paranormal olaylar kısmını dinlerken hiç şaşırmamış, hatta araştırmaya bir an önce başlamak için heveslenmişti.

Gezdirme işlemi bittikten sonra Eren, "Hangi günlerde hangi saat aralıklarında çalışmak istersiniz?" diye sordu. Hemen ardından, "Size kâhyamız Halil ya da başka bir arkadaş eşlik edebilir..." diye ekledi.

Kudret, son görüşmeyi yaptıkları salonun tavanlarını izlerken, "Ben çoktan çalışmaya başladım," dedi, "şimdi siz çıkabilirsiniz. Çalışmanın sonuna kadar da bir daha görüşeceğimizi sanmıyorum." Kıvırcık saçları sanki elektriklenmiş gibi kabarmış, çakır gözleri gözlüklerinin üstenden taşıyor gibiydi.

Eren kaşlarını hafifçe çattı. "Nasıl yani?" diye sorup Kudret'in kelimelerini tekrar etti, "bir daha görüşeceğimizi sanmıyorum?" diye sordu.

Kudret, "Anladığınız şekilde Eren Bey," dedi, "ben gelir gider çalışırım sizin haberiniz bile olmaz."

Bunun üzerine Eren tuhaf bakışlarla Halil'e baktı.

Halil, "Çalışmaya geleceğiniz zaman bana haber verirseniz ben..." diye konuşmaya başlamıştı ki Kudret lafı ağzınıza tıkadı.

"Şu an çalışmamı engelliyorsunuz Halil Bey," dedi, "dediğim gibi ben gelip giderim siz dert etmeyin. Şimdi sizden ricam lütfen burayı boşaltın."

Mimar, tavırlarıyla olduğu kadar dış görünüşüyle de hayret uyandıran biriydi. Uzun, ince, kıvrık bıyıkları; kıvırcık saçlarıyla bir tezatlık yaratıyor; buna garip konuşması ve tavırları da eklenince ilginç ve bir o kadar da itici bir karakter oluşturuyordu.

Halil neye uğradığını şaşırmıştı. Şaşkın bakışlarla Eren'e döndü.

Eren'in yüzüne muzip bir ifade yerleşmişti. Gülmemek için kendini zor tutuyordu. Kafasıyla kapıya doğru ufak bir hareket yaparak Halil'e çıkalım işareti verdi ve ellerini cebine atıp yürüdü. Halil de peşinden devam etti.

Kapıyı kapatıp çıktıktan sonra Eren içinde tuttuğu kahkahayı koyuverdi.

Halil ise hâlen Kudret'in sözünü kesmesinin etkisindeydi. "Ala Hanım'ın arkadaşları da biraz kendisi gibi şeyler..." diye mırıldandı.

Eren, gülmeye devam ederek Halil'in koluna girdi. Koridorda ilk adımı atarken, "Neyler?" diye sordu.

Halil, Eren'in adımlarına eşlik ederken, "Şeyler işte..." diye yanıtladı, "biraz cinsler..."

25. Bölüm

Emris, Stone Money firmasına kafayı takmıştı. Bir şekilde firmanın verilerine ulaşmalı ve bir sonraki kurbanı tespit etmeliydi.

Lorenzo'yu gerekli görüşmeleri yapması için İnterpol'ün merkezi Lyon'a gönderdi. Lorenzo, genel merkezde Stone Money firmasıyla alakalı sunumlar yaparak arama izninin alt yapısını hazırladı. Birleşik Krallık temsilcileriyle görüşmeler sağladı. Üç günlük görüşme trafiğinin ardından gizli bir arama kararı çıkartabileceğinin sözünü alarak Türkiye'ye geri döndü.

Emris, Demir'e Stone Money firmasının alt yapısını araştırmasını söylemişti. Demir, bilişim güvenliği arkadaşlarından yardım alarak firmanın kullandığı alt yapıları kapsamlı bir şekilde araştırdı.

Firma, tüm verilerini merkez binalarındaki özel bir odada tutuyordu. Yoğun bir havalandırma sistemi ile donatılmış yerin fiziksel güvenliği ise üst seviyedeydi. Yangın veya deprem gibi doğal afetlere karşı da iki yedek sunucu kullanıyorlardı. Bunlardan birisi Birleşik Krallık'ın yakınlarındaki Man Adası'ndaki bilişim firmasındayken, diğeri bir Avrupa mikro devleti olan Andorra'da, özel bir bilişim vadisindeydi. Sunucular arasındaki veri senkronizasyonu gece yarısını geçtikten sonra yapılıyor, ortalama bir saat sürüyordu. Bir saatlik süre boyunca önce Man Adası, ardından

da Andorra'da sunucular çalışıyor ve veri eşitlemesi sağlandıktan sonra pasif konuma geçiyorlardı.

İnterpol'den arama izni için söz alan Emris, arama sürecini nasıl sağlayacağını planlıyordu. Arama kararları her ne kadar gizli olsa da kararla birlikte binaya gittiklerinde süre içerisinde bilişim çalışanları rahatlıkla verilerin büyük bir kısmını ortadan kaldırabilirlerdi. Sunucudaki bilgilerin yedeklerini aldıklarında ise muhtemelen kapsamlı olmayan, basit bilgilerin yedekleri kalacaktı.

Emris gece gündüz bunu düşünüp durdu. Sonradan ikinci bir arama izni çıkarması imkânsızdı. Tek atımlık bir kurşunu vardı ve bunu çok iyi değerlendirmeliydi. Demir, Atlas ve Lorenzo ile defalarca görüşmeler yaptı. Ortaya çıkan beyin fırtınaları saatlerce sürdü. Ancak yine de tam olarak istediği sonuca bir türlü varamıyordu.

Lorenzo, Demir ve Atlas için de durum aynıydı. Stone Money firmasının verilerine ulaşmayı kafaya koymuşlardı ve ekstra bir çözüm yolu arıyorlardı.

Sedat içinse durumda değişen pek bir şey yoktu. Toplantılar ve görüşmeler sürecinde sadece dinliyor, bilmediği teknik kavramları yarım yamalak İngilizcesi ile anlamaya çalışıyor ve sık sık cep telefonundan Google'a girerek kavramların ne olduğu çözmeye çalışıyordu.

***

Beyaz Ev'de her şey sıradan gidiyordu. Eren günlük çalışmalarına devam ediyor, Halil ile sohbetler ediyor ve ara sıra gelen Ala ile vakit öldürüyordu. Mimar Kudret'i o günden sonra bir daha hiç görmemişlerdi. Hatta birkaç kez acaba çalışıyor mu diye evin bodrum katına inmişler, sonradan buldukları tünelleri kontrol etmişlerdi. Ama Kudret'ten hiçbir iz yoktu.

Yine böyle bir günde Eren, mimarın bıyıklarına atfen "Senin Dali sanırım bizimle kafa buluyor," diyerek Ala'ya sataştı. "Evinde ya da ofisinde takılıp bize çalışıyorum diye yutturuyor olabilir."

Ala, Eren'in bu benzetmesi karşısında kahkahalarına engel olamazken, söylediklerine karşı ise hemen tepki gösterdi. "Kudret öyle bir insan değildir," dedi, "evet biraz farklıdır ama inanılmaz çalışkandır."

Eren, "Doğrudur," diye karşılık verdi, kaşlarını kaldırarak devam etti "özellikle farklı olduğu bir gerçek."

Kudret gerçekten de çok farklıydı. Daha ilk günden çalışmaya başlamış, neredeyse her gün Beyaz Ev'e gelmiş ve kimseye belli etmeden çalışmaya devam etmişti. Mimari konusundaki tecrübesiyle ilk gün gezerken keşfettiği gizli giriş çıkışları kullanmaya başlamıştı. Bu onun için, doğru yolda olduğunun kanıtıydı ve sonuna kadar gidecekti.

Çalışmaya başladıktan sonra saatlerini ve hatta günlerini Beyaz Ev'de geçiriyordu. O kadar titiz ve sessizce çalışıyordu ki; Eren, Halil veya diğer çalışanlardan hiç kimse onun evde olduğunu asla anlamamışlardı. Bunu yapmasının en büyük nedeniyse gizemi çözmek için gizemi yaşamak istemeseydi. Ona en çok haz veren durum, Beyaz Ev'in mimarlarına duyacağı hayranlık olacaktı.

***

Emris kanadında değişen bir şey yoktu. Günler geçtikçe şubede geçirdiği saatlerin süreleri artmaya başladı. Zamanla bu süreler şubede sabahlama seviyesine geldi. Tüm bunları yaparken âdeta Demir'i de esir almıştı.

Demir ile geçirdiği çalışmaların sonunda Sedat, Lorenzo ve Atlas'ı yanına çağırdı. Günlerdir yüzünde yer eden gergin ifadenin yerini yumuşak ve sakin bir ifade almıştı. Diğerleri, kendilerinin haberi olmayan bir gelişmenin yaşandığını düşündüler. Bunu ilk dile getiren ise Sedat olmuştu.

"Hayırdır şefim; günler sonra ilk kez yüzünde tebessüm gördük. Yoksa bizden gizli Stone Money'nin tüm verilerini ele mi geçirdin?"

Emris, toplantı odasındaki dönen koltuğundaydı. Kafasını koltuğun tepe noktasına yasladı. Bir sağa bir sola koltuğun üzerinde yarımşar tur attıktan sonra yanıt verdi.

"Hayır... Ama sanırım bir yolunu bulduk."

Lorenzo heyecanla atıldı. "Nasıl bir yol?"

Emris, bakışlarını Lorenzo'ya çevirmek için koltukla döndü.

"Teorikte gayet mantıklı bir yol. Aslında bir plan. Ama pratikte nasıl olur bilmiyorum."

Sedat anında yükseldi. "Hemen deneyelim şefim," dedi, "pratiğini de görmüş oluruz."

Emris, "O kadar kolay değil," diye karşılık verdi, "biraz cesaret biraz da şans işi."

Atlas, "Cesarete varız ama şansı bilemeyiz," diyerek Sedat'a destek çıktı.

Diğerlerinin bu tavrı Emris'in hoşuna gitmişti. Tebessümünü güzel bir gülümseme ile taçlandırdı ve "O zaman sıra Demir'de," dedi, "Demir planımızı anlatsın."

Demir hızlı hızlı planlarını anlattı. Sedat sık sık araya girerek anlamadığı noktaları sordu. Demir sabırla tüm detaylarına değindi.

"Vay be... Şefim yine kafaya taktığını yapıyorsun!"

Emris, yüzüne ciddi bir ifade takınarak, "Bu işin şakası yok artık," dedi, "planı oylamaya açıyorum. Var mısınız?"

Eller havaya kalkarken herkes birbirine bakıyordu.

Emris, Lorenzo, Sedat, Atlas ve Demir'in elleri aynı anda havadaydı.

"Güzel... O zaman yarın itibarıyla başlıyoruz."

26. Bölüm

Emris, birkaç gün içinde planını uygulamaya kararlıydı. Planının zayıf ve güçlü yönlerini çok iyi biliyordu. Geriden bakıldığında zayıf yönleri çok daha fazlaydı. Ama yine de başladığı işi bitirecek ve denememiş olmamak için her şeyi göze alacaktı.

Planını devreye sokmadan resmî yazışmaları başlattı. Resmî yazışmalar ve gerekli izinlerin çıkması ortalama bir hafta sürecekti. Bu da planının ön hazırlıkları için bir haftasının kaldığını gösteriyordu. Vakit kaybetmemek için dilekçelere son imzasını attıktan sonra Demir ve Atlas'ı yanına alarak yola koyuldu.

Lorenzo ve Sedat, resmî prosedürleri takip ederlerken; Emris, Demir ve Atlas çoktan birkaç Avrupa ülkesini gezmeye başlamışlardı. Emris istekli, Atlas düşünceli ve Demir kaygılıydı. Özellikle Demir planda kendisine düşen sorumluluğu çok iyi biliyor ve başarısız olma tedirginliği yaşıyordu. Demir'in içinde bulunduğu durumun farkında olan Atlas ise sık sık Demir'i motive edici cümleler kuruyor ve ona ne denli güven duyduğunun altını çiziyordu.

Emris, planın kendisine düşen kısmı için keşfe başlamıştı. Atlas ve Demir ile birlikte, hedeflerindeki binayı uzaktan gören

bir apartmanı gözlerine kestirmişlerdi. Apartmanın boş terasına gizlice çıkmış, hedeflerindeki binayı gizlice izleyebilmek için bir çeşit üs kurmuşlardı.

Gözlemleri devam ederken Emris sık sık notlar alıyordu. Demir ise benzer şekilde binaya ait tüm detayları yakalamaya çalışıyordu. Bu süreçte Atlas daha çok terasa birisinin gelip gelmediğini kontrol ediyordu.

Emris yine böyle notlar alırken, Atlas Emris'in aldığı notları merak etti. "Bu aldığın notlar ne?" diye sordu.

Emris, "Tarassut raporu tutuyorum," diye yanıtladı.

Atlas, içinden tarassut raporu diye mırıldanırken, Emris Atlas'ın anlamadığını fark etti. Gülümseyerek, "Yani gözlem raporu," dedi, "binaya girip çıkanlar, hangi saatlerde girdikleri, girenlerden göze çarpan kişilerin detayları, hangi odaların ışıklarının hangi aralıklarla yanıp söndüğü gibi detaylar."

Yanıtını alan Atlas, terasın diğer köşesine pusmuş ve her zamanki gibi bilgisayarının başında çalışan Demir'e baktı. Onu işaret ederek, "Beyefendi de dijital tarassutta anlaşılan," dedi ve gülümsedi.

Emris bakışlarını Demir'e çevirdi. "Onun dijital tarassudu benim normal tarassudumdan çok daha önemli."

Dört gün boyunca terastaki gözlem çalışmaları bittikten sonra bulundukları mahallenin ve hedeflerindeki ikinci yerin keşfini yaptılar. Bu son keşif ise iki gün sürdü. Artık ellerinde planı devreye sokabilecek ve sağlıklı bir şekilde yürütebilecek kadar bilgi vardı. Bunun üzerine Emris, Atlas ile birlikte ihtiyaçları olacak tüm lojistik için gereken çalışmaları başlattı.

Yaklaşık on günün sonunda planlarını devreye sokmak için hazırlardı.

Lorenzo, son işlemleri başlatmak için Emris'ten haber bekliyordu. Emris, Lorenzo'ya tamamen hazır olduklarını iletti. Bunun üzerine Lorenzo start düğmesine bastı ve Sedat'ı da yanına alarak ilk uçakla İngiltere'ye uçtu.

Sedat ve Lorenzo İngiltere'ye ulaştıktan sonra, daha önce yaptıkları resmî yazışmalar doğrultusunda İngiliz polisleri ve mahkemelerle temasa geçtiler. Temasların sonrasında Stone Money firmasında arama yapılması için mahkeme kararı ve arama esnasında destek sunulması için görevlendirme yazılarını çıkardılar. Hemen ardından İskoçya'ya geçtiler ve plana uygun bir şekilde arama kararını yerine getirmek için gece saatlerini seçtiler.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Lorenzo, Emris'i aradı. Stone Money firmasında arama yapmaları için hazır olduklarını iletti. Birlikte son kontrolleri tamamlayıp aralarındaki saat farkını hesaplayarak harekete geçtiler.

Sedat ve Lorenzo, yanlarında yeterli sayıdaki polisle Stone Money firmasının bulunduğu üç katlı binaya girdiler. Gecenin bir yarısı olduğu için binada güvenlik görevlileri ve nöbetçi bilişim sorumluları vardı. Arama kararlarının gösterilmesi, firma avukatlarının davet edilmesi gibi bahanelerle Lorenzo'nun aramaya başlaması firma yetkililerince geciktirildi. Bu durum hesaba kattıkları bir hamleydi. Amaçları nöbetçi bilişim sorumlularına zaman kazandırmak ve çeşitli özel verilerin silinmesini sağlamaktı. Nitekim bekledikleri gibi oldu ve firma avukatlarının gelmesi ve aramaya eşlik etmesine kadar geçen sürede

birçok veri İskoçya'daki sunucudan silinmişti. Geriye sadece açık kaynaklardan da ulaşılabilecek temel şirket dokümanları ve diğer dijital veriler bırakılmıştı.

İlk basamakta Emris planının işe yaramasına ve tahmin ettikleri gibi gitmesine çok sevinmişti. Çünkü en başından beri kendisi, Demir ve Atlas ile birlikte, yedek sunuculardan birisinin bulunduğu Andorra'daydı. Gözlem yaptıkları bina ise, Stone Money firmasının kiraladığı sunucuların barındığı bilişim firmasına aitti. Günlerce hem bilişim firmasını incelemiş hem de binayı gözlemlemişlerdi. Demir'in teknik bilgisiyle binanın dışındaki kablolar, havalandırma sistemlerinin boruları ve benzeri detaylardan, sunucuların hangi katta bulunduğunu tespit etmişler, binaya gizlice girebilmek için plan yapmışlardı.

Lorenzo'dan haber gelmesiyle birlikte, Emris ve Demir, bilişim firmasına ait binanın hemen yanında olan ve aralarında kısa mesafe bulunan apartmana giriş yaptılar. Hemen yandaki apartman, bilişim firmasından bir kat fazlaydı ve aralarında yaklaşık olarak beş metrelik bir mesafe vardı. Üzerlerinde uydu sistemleri servisi görüntüsü veren kıyafetler ve yanlarında merdiven, alet çantası gibi eşyalar bulunmaktaydı. Gecenin ilerleyen saatleri olduğu için kimseye görünmeden çatıya ulaştılar.

Emris, çatıya ulaşmalarının ardından aşağıda bekleyen Atlas'a haber verdi. Siyah bir kapüşonlu giyen Atlas, Emris'den haber gelmesiyle birlikte, bilişim firması binası ile Emris'in çatısında beklediği binanın arasındaki sokağa giriş yaptı. Sokağı kontrol ettikten sonra, daha önce keşfini yaptığı ilk aydınlatma direğine koştu. Seri hareketlerle direğe tırmanıp bağlantı kablolarının bulunduğu metal kapağa ulaştı. Hızını kaybetmeden

yanındaki tornavida ve diğer aletlerle kapağı açtıktan sonra arkasındaki kabloları kesmeyi başardı.

İlk aydınlatma direğinin sönmesinin ardından hemen ikincisine koştu. Heyecandan kalbi hızla atmasına rağmen görev bilinciyle üzerine düşen vazifeyi eksiksiz yapıyordu. Aynı hareketlerle ikinci aydınlatma direğini de söndürmeyi başardı.

Sokak bir anda karanlığa bürününce, Emris yanında getirdikleri merdiveni bilişim firmasının çatısına doğru eğimli bir şekilde uzattı. Merdiveni kalın bir halatla bulundukları çatıdaki bacalardan birisine sabitledi. Daha sonra çatının ucuna kadar yürüdü ve ayağıyla bastırarak merdivenin sağlamlığını ölçtü. Merdivenin kendilerini taşıyacağından emin olduktan sonra arkasını döndü ve "Hazır mısın?" diye sordu.

Demir, hemen önünde uzanan merdivene baktı. Heyecanlanmıştı. Çatıda attığı her adımda nefesinin soluk borusuna daha fazla baskı yaptığını hissediyordu. Bir çatıdan diğer çatıya geçmeyi gözünde çok büyütmüştü.

Emris, Demir'in çekinceli adımlarını görünce, "Korkma," dedi, "hiçbir şey olmayacak ve buradan geçeceğiz." Daha sonra Demir'in kendisini daha iyi hissetmesi için yanındaki halatlardan birisini kendi beline bağladı. Halatın diğer ucunu da Demir'in beline doladı.

"Ben şimdi diğer binaya geçiyor ve merdiveni test ediyorum. Sen geçerken de ipi sıkıca tutacağım. Sakın korkma. Dengeni kaybedip düşecek olsan bile ben seni tutarım."

Emris'in bu hamlesi Demir'i bir nebze de olsa rahatlatmıştı. Hemen önünden devam eden Emris'i merakla izledi.

Emris, çevik hareketlerle merdivene ayak bastı. Sırtındaki çantayı düzeltip dengesini sağladı. Daha sonra çömelip elleriyle merdivenin biraz daha ilerisinden tutundu. Hemen ardından da seri şekilde emekler gibi aşağıya doğru eğimli olan merdivende ilerledi. Saniyeler içinde bilişim firmasının çatısına sağ salim ulaşmayı başardı. Çatıya ayak bastıktan sonra arkasını döndü ve Demir'i çağırdı.

Demir, çatının ucuna kadar yürüdü ve merdivenin başladığı yerde durdu. Yavaşça yere çöktü. Elini önceki kısma uzatacakken, kafası çatı hizasını geçti ve hemen altındaki boşluğu gördü. İstemsizce geri çekildi. Bacakları ve kolları titremeye başladı.

Emris, Demir'in o hâlini görünce kendi belinden Demir'in beline uzanan ipi salladı. Hemen arkasından, "Korkma," dedi, "aşağıya düşmene asla izin vermem."

Demir yeniden bir hamle yapmaya çalıştı ancak aynı boşluğu görünce yine çekildi.

Bunun üzerine Emris, "Bana bak Demir!" diye seslendi, "sadece bana bak ve öyle tutun."

Demir, Emris'in dediğini yaptı ve merdivenin ucuna doğru çömelirken Emris'e baktı.

Emris, "Çok güzel," diye devam etti, "şimdi gözünü benden ayırmadan devam etmeni istiyorum."

Demir, aşağıya bakmadan birkaç hamle yaptı. Merdivenin üzerinde ilerlediğini fark edince öz güveni yerine geldi. Geri kalan basamakları daha hızlı geçti. Emekler gibi hareketi Emris'in yanında son buldu.

Emris, "Harikasın Demir!" diyerek Demir'e sarıldı, "işte bu. Şimdi sıra diğer işlerimizde." Hemen ardından bellerine bağladığı halatları çözdü ve çatıdan bina girişine doğru yöneldi.

Birlikte çatıdan binaya giriş yaptılar. Çatıya uzanan merdivenlerden inecekleri sırada Emris Demir'e döndü ve "Unutma," dedi, "yakalanırsak hırsızlık için girdik."

Demir, "Tamam," diye karşılık verdi.

Karanlık basamaklardan sessizce indiler. Yangın çıkışına benzer kapıyı hafifçe araladılar. Kimse görünmüyordu. Emris, yüzünü yanında getirdiği kar maskesiyle kapatıp koridora çıktı. Aynı hareketleri arkasından Demir tekrar etti.

Az ilerideki güvenlik kamerasına doğru yaklaştılar. Kameranın açısı kendilerinde değildi. Emris, yanındaki el feneri ile kameranın yakınlarını işaret etti. Demir, Emris'in önüne geçti ve duvardaki bir buatta kameraya güç sağlayan kabloları buldu. Kabloları hızla keserek kameraların görüşlerini iptal etti.

Kameradan kurtulduktan sonra Demir çok rahatlamıştı. İlk dakikaların heyecanı geçmişti. Bir anda bütün konsantresini işine verdi ve "Sunucular bu katta olmalı," diye fısıldadı, "havalandırma boruları bu kata giriyordu."

Emris, kafasını sallayarak onay verdi. Daha sonra sağda solda gördüğü kapıların kulplarını yoklayarak ilerlemeye başladı. Demir de peşinden devam etti.

Kapıların büyük bir kısmı kilitliydi. Açık olanlar da ya lavabo ya da malzeme odası benzeri herkese açık odalardı. Yaklaşık on tane kapıyı yoklamalarına rağmen sunucu odasını bulamamışlardı.

Demir, bir kapının önüne geldiğinde, kulaklarını kapıya dayadı. İçeriden gelen sesleri bir süre dinledikten sonra, "Burası," dedi, "ama kilitli."

Emris, "Sen çekil kenara," diyerek karşılık verdi, "ben hallederim." Sırtındaki çantayı yere indirdi. İçinden tornavida ve birkaç demir parçası çıkardı. Daha önce aldığı kilit açma eğitimlerini zihninde canlandırarak parçaları kilide soktu. Birkaç hamle sonra kapı açıldı.

İçeri girer girmez kapıyı arkalarından kapattılar. Odada yan yana dizilmiş onlarca panel bulunmaktaydı. Panellerin her birisinde yirmişer raf, her rafta da üzerinden kablolar fışkıran ve yeşil ışıkları yanıp yanıp sönen cihazlar vardı. Havalandırma sisteminin sesi bir uğultu hâlinde yayılıyor, zamanla kulakların alıştığı ve duymayacağı bir tınıya dönüşüyordu.

Demir, şaşkınlıkla etrafına bakarak ilerledi. Kafasını bir sağa bir sola çeviriyor, panellerden çıkan sarı ve gri renkli kablolara dokunuyordu. Adımları yavaşlamıştı.

Emris, "Hadi," dedi, "hemen başlayalım."

Demir, birkaç adım daha attıktan sonra durdu. Arkasına döndü. Çaresiz gözlerle Emris'e baktı.

"Özür dilerim başkomiserim."

Emris, Demir'in neden özür dilediği hakkında fikir sahibi değildi. Sesi bir anda donuklaştı ve "Neler oluyor?" diye sordu.

Demir, etrafında bir tur daha döndükten sonra yeniden Emris'e döndü.

"Burası..." diye mırıldandı, "burası tahmin ettiğimden çok daha büyük. İşimiz imkânsıza yakın başkomiserim..."

27. Bölüm

Demir'in cümlesinin ardından Emris etrafına bakındı. Panellerle donatılmış yaklaşık altı tane mini koridor bulunmaktaydı. Her bir koridorda otuza yakın panel sağlı sollu sıralanmıştı.

"Çok sayıda sunucu var. Çatıdaki metro internet çanaklarından yaptığım hesaba göre daha az olması gerekiyordu."

Emris Demir'in yanına doğru adımladı. "Ne demek istiyorsun daha açık konuş?"

Demir, "Bu kadar sunucu içinden Stone Money'in sunucusunu nasıl bulacağız hiçbir fikrim yok başkomiserim," dedi.

Emris asla vazgeçmek istemiyordu. "Gerekirse tüm sunucuların yedeğini alırız," diye karşılık verdi.

Demir, "O işte çok zor başkomiserim," derken çantasından üç tane harddisk çıkardı. "Bu kadar sunucunun bu harddisklere sığması imkânsız. Dediğini yapabilmemiz için bir kamyon büyüklüğünde harddiske ihtiyacımız var."

Demir'in açıklamasıyla Emris'in hayalleri yıkılmak üzereydi. Sinirle arkasını döndü ve paneller arasında gezinmeye başladı. Yüzüne vuran yeşil renkli ışıklarla yüz kasları belirginleşmişti. Öfkesini kontrol etmekte zorlanıyordu.

Bir koridordan çıkıp yeniden Demir'in olduğu koridora yöneldi. "Olmalı," dedi, "bir çözümü olmalı."

Demir, panellerden birisini incelerken birden irkildi. Aklına bir fikir gelmişti. Hemen Emris'e doğru döndü. "İskoçya'dakiler Stone Money binasından çıkmışlar mı başkomiserim?" diye sordu.

Emris, "Çıkmak üzerelerdi," dedi, "belki de çıkmışlardır. Birazdan oradaki sunucular çalışmaya başlar ve buradakiyle senkronize işlemi çalışır."

Demir, "İşte çözüm burada başkomiserim," dedi, "söyle onlara işlerini uzatsınlar. Bize ekstradan yarım saat daha gerekli."

Emris hemen telefonuna sarıldı. Lorenzo'yu aradı. "Ne yaptınız? Çıktınız mı yoksa?"

Lorenzo, "Hayır çıkmadık," dedi, "ama raporlar bitmek üzere. Birazdan çıkarız."

Emris, "Ne yapın edin bize bir yarım saat daha vakit kazandırın," diye karşılık verdi.

Lorenzo, "Tamam," dedi, "hallederiz."

Telefon konuşmasının ardından Emris Demir'e döndü. "Yarım saatlik ekstra süremiz başladı."

Demir, "Harika," dedi, "gel şimdi bana yardım et başkomiserim. Şu gördüğün ışıklar. Bu ışıkların yanma süreleri ve kapalı kaldıkları süreler bize hangi cihazın pasif durumda olduğunu gösteriyor. Işığı böyle silik ve sabitlenmiş cihazları şimdi teker teker tespit etmemiz gerek."

Emris, paneldeki bir rafta duran cihazı izledikten sonra kafasını kaldırdı. "Yani bu odadaki tüm cihazları mı?" diye şaşkınlıkla sordu. "Bu cihazlardan yüzlerce, belki de binlerce var burada."

Demir, "Evet..." diye karşılık verdi, "ve yarım saatlik süremiz başladı başkomiserim. Üç koridor senin, üç koridor benim."

Demir'in işaretiyle ayrıldılar. Farklı farklı koridorlarda tüm cihazları kontrol etmeye başladılar. Zamanla yarışılan bir yarışma programında gibiydiler. İşlerini kolaylaştırmak ve unutmamak için aradıkları türdeki cihazları kodlamışlardı. Birinci koridor sağ sıra üçüncü panel beşinci raf; üçüncü koridor soldan dördüncü panel altıncı raf...

Emris bir yandan Demir bir yandan cep telefonlarına not tuta tuta hızla bütün panellerdeki cihazları teker teker taradılar.

Tarama işlemi bitince Emris, Demir'in yanına koştu. "Ben 17 tane şu an pasif görünen cihaz tespit ettim."

Demir, "Ben de 12 tane tespit ettim," diyerek karşılık verdi, "İskoçya artık çıkabilir. Asıl zamana karşı yarışımız şimdi başlıyor başkomiserim."

Emris, "Nasıl yani asıl şimdi başlıyor?" diye sordu, "yarım saatlik süreyi boşa mı ayarladık."

"Bizimkiler binadan çıktıkları an Stone Money'in mühendisleri sistemi aktif hâle getirecekler. Aktif hâle gelir gelmez toplam 29 tane cihazı burada hızla kontrol etmeli ve hangi cihazın pasiften aktife döndüğünü bulmalıyız. Güvenlik duvarları çok güçlü. Pasif hâldeyken şifreleri kısa sürede kırmamız çok zor. Bu nedenle senkronize anında veri geçişini kopyalayacağız. Kaçırdığımız her saniye kaçırdığımız bilgi demek."

Demir'in açıklamasının ardından Emris derin of çekti. Alnındaki, kar maskesinin kenarından sızan terleri sildi. "Peki, hadi başlayalım." Daha sonra Lorenzo'yu aradı ve binadan çıkmalarını söyledi.

Lorenzo ve Sedat, arama işlemini bitirip binadan çıktılar. Arabalarına geçer geçmez Emris'e haber verdiler.

Bu esnada Demir ve Emris, panellerin tam ortasında hazır durmuşlar; bir koşu parkurunda start atışını bekleyen koşucular gibi pozisyon almışlardı. Emris, telefonunu yanıtlar yanıtlamaz, "Şimdi," diye seslendi ve koşmaya başladı.

Emris bir koridorda, Demir diğer koridorda az önce tespit ettikleri cihazları teker teker kontrol etmeye başladılar.

İkinci koridor sağ sıra dördüncü panel ikinci raf pasif...

Beşinci koridor sol sıra altıncı panel yedinci raf pasif...

Altıncı koridor sol sıra birinci panel üçüncü raf pasif...

Her kontrolden sonra birbirlerine sesleniyorlar ve listeden bir cihazı eliyorlardı. Yaklaşık dört dakika sonra Emris büyük bir heyecanla seslendi.

"Altıncı koridor sağ sıra yedinci panel yedinci raf aktif!"

Demir hemen koşarak Emris'in yanına gitti. Panelin önünde durdu. Yanıp sönen ışıkları kontrol etti. "Tamam bu!" Daha sonra vakit kaybetmeden çantasını indirdi. Yedekleme yapacağı harddiskleri birbirlerine bağladı. Hemen ardından sunucu cihazındaki bazı kabloları çıkardı ve yerine harddiske giden kabloları taktı. Sunucudan çıkardığı kabloları da kendi bilgisayarına takıp beklemeye koyuldu.

Emris, Demir'in tüm işlemlerini merakla izliyordu. Dikkatini dağıtmamak için soru sormuyor ancak meraktan yerinde duramıyordu. En sonunda dayanamadı ve "Hadi Demir," dedi, "bir şey söyle. Oluyor mu?"

Demir, bilgisayarını sakince yere bıraktıktan sonra ayağa kalktı. Yüzünde mutlu bir ifadeyle, "Evet," dedi, "şimdi oluyor!"

Emris coşkuyla Demir'e sarıldı. "Aferin Demir!" dedi, "aferin! Peki ne kadar sürecek işimiz?"

"En hızlı harddiskleri ayarladım başkomiserim. Tahminimce yine de yarım saati geçer."

Heyecanlı bekleyiş devam ediyordu. Emris bir o yana bir bu yana yürüyor, sık sık Demir'in başına gelerek bitip bitmediğini soruyordu.

Demir ise ekranına bakıyor ve devam ettiğini söylüyordu.

Aradan yaklaşık olarak yarım saat geçti. Yedekleme işlemi hâlen bitmemişti. Emris sık sık turluyor ve kapıdan dışarısını kontrol ediyordu. Yine böyle kapı aralığından kontrol ettiği sırada alt katlardaki merdivenlerden ayak sesleri duydu. Dikkatini oraya verdi. Yanılmamıştı. Hızla merdivenlerin başına koşup aşağıya baktı. Binanın güvenlik görevlisi üst katlara doğru çıkıyordu.

Yeniden sunucu odasına döndü. Demir'in yanına koştu. "Hâlen bitmedi mi?"

Demir, "Maalesef başkomiserim," dedi, "onların senkronize işlemleri devam ettikçe devam edeceğiz."

Emris, "Birisi geliyor," dedi, "büyük bir ihtimalle güvenlik görevlisi. Ben şimdi çıkıp başka yöne çekeceğim onu. Sen işlemine korkmadan devam et tamam mı?"

Demir paniklemişti. "Ya yakalanırsam başkomiserim?"

Emris Demir'in omzuna dokundu.

"Yakalanmayacaksın... Ben güvenlik görevlisini peşime takıp alt katlara ineceğim. Sen de çatıdan kaçarsın. Oldu ki buraya geldi; anında harddiskleri pencereden aşağıya at. Atlas'a da söyle hazır beklesin. Unutma; yakalanırsak hırsızlık için geldik."

Demir, "Tamam başkomiserim," diye karşılık verdi.

Emris, "Bu işi başaracağını biliyorum," diyerek Demir'in yanından ayrıldı. Kar maskesini yüzüne geçirdi. Sunucu odasının kapısını kapatıp koridora çıktı. Sağda solda gördüğü bazı elektronik eşyalardan hırsızlık süsü vermek için kucakladı ve alt kata indi. Alt kattan diğer alt kata inerken güvenlik görevlisiyle karşı karşıya geldi. Elindeki eşyaları görevliye fırlatıp binanın en alt katındaki normal çıkışa doğru kaçma numarası yaptı.

Güvenlik görevlisi anında Emris'in peşine takıldı. Arkasından bağırıyor ve durmasını söylüyordu. Emris, en alt kata kadar koştu. Kapıdan çıkması kolayken vazgeçti. Güvenlik görevlisini oyalamak için binanın en alt katında saklambaç oynar gibi kaçmaya başladı.

Demir heyecan ve stresten tırnak kenarlarını ısırmaya başlamıştı. Önünde duran ekrana bakıyor ve "Hadi, hadi, hadi..." diye mırıldanıyordu. Bir süre sonra yedeklemesini yaptığı sunucu cihazının uğultusu kesildi. Hemen cihaza baktı. Birkaç saniye sonra da cihazın pasif moda geçtiğini gösteren ışık yayıldı.

Senkronize işlemi artık tamamen sona ermişti. Demir büyük bir heyecanla ekranına bakarak aldığı yedekleri kontrol etti. Senkronize anındaki tüm veriyi kendi harddisklerine yedeklediğini fark edince sevinçle zıpladı.

"İşte bu kadar!"

28. Bölüm

"Emris ile görüştün mü hiç? Bize haber vermeden neler yapmışlar neler?"

Ala, Beyaz Ev'deki ön bahçede Eren'in karşısına dikilmişti.

Eren, "Yurt dışına gidip şu mali danışmanlık firması hakkında araştırma yapacaklarını biliyordum," diye karşılık verdi, "ama neler yaptılar hiçbir bilgim yok."

Ala, "Ben de onu diyorum işte," diyerek çıkıştı, "Atlas, Stone Money'e operasyon çektik dedi, ancak neler döndüğünü bilmiyorum. Hadi beni çağırmadılar; sen neden gitmedin?"

Eren bakışlarını ormana çevirdi. Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Bilmiyorum," dedi, "sanırım artık bana ağır geliyor. Üstelik Emris de pek eşlik etmemden yana değildi diye hissettim."

Eren'in o durağan hâlini gören Ala yakınındaki sandalyelerden birisini çekti. Karşısına oturduktan sonra, daha sakin ve şefkatli bir ses tonuyla, "Arden yüzünden değil mi?" diye sordu, "hâlen ona karşı duygular besliyorsun."

Eren gözlerini Ala'nın gözlerine dikti. "Bilmiyorum..."

Ala, "Biliyorsun," dedi, "sadece dile getirmeye korkuyorsun!"

Eren, "Bilmiyorum," diye ısrar etti, "neyin doğru neyin yanlış olduğunu bile bilmiyorum."

Ala, "Sana gıpta ediyorum," dedi, "gerçek sevgiyi gözlerinden okuyabilirim. Böyle ağır şartlara; böyle olaylara rağmen içindeki sevginin varlığı kalbinin ne denli güzel olduğunu gösteriyor."

Eren herhangi bir yanıt vermedi. Sessizce Ala'ya bakmaya devam etti.

"Temiz kalpli, iyi niyetli insanların aşkları hep imkânsızlıklarla örülüdür Eren. Tıpkı senin gibi. Çünkü aşkın bir adaleti yoktur..."

Ala'nın şefkatli yaklaşımı Eren'i bir nebze de olsa rahatlatmıştı. Uzanıp Ala'nın elini tuttu. Parmaklarını avuç içine alarak sıktı. "Teşekkür ederim Ala..."

"Sanırım bir teşekkür de bana borçlu olacaksınız Eren Bey. Ama benim parmaklarımı böyle okşamayın lütfen!"

Eren, arkasından gelen sesle irkilirken Ala yerinden fırladı.

"Kudret! Nerelerdesin sen?"

Kudret, masadaki sandalyelerden birisini çekip oturdu. Yanındaki geniş yüzeyli mimar çantasını sandalyenin kenarına diklemesine bıraktı. "Buradayım ve hep buradaydım."

Eren, Kudret'in tuhaf konuşması ve davranışları karşısında yeniden sessizliğe büründü.

Kudret, bakışlarını Eren'e çevirdi. "Ya geldiğime memnun kalmadınız ya da zamansız geldiğime..."

Bunun üzerine Eren toparlandı. "Yok, hayır, lütfen... Sadece bir anda arkamdan gelince..."

Kudret anında karşılık verdi. "Hep arkanızdaydım zaten Eren Bey. Günlerdir..."

Eren nasıl bir karşılık vereceğini düşünürken Ala araya girdi. "Böyle gizemli gizemli konuşma şimdi Kudret!" dedi, "bir şeyler buldun mu hadi onu anlat. Kaç gündür meraktan çatlıyorum."

"Bir şeyler değil çok şeyler buldum... Hangisini anlatsam bilemedim."

Kudret'in kıvırcık saçları şişmiş, yanak ve alnında sonradan çıktığı belli olan sivilce kızarıkları oluşmuştu. Ne zaman böyle kapsamlı bir işe girse ister istemez stres yapardı. Stres ve aldığı alkolün etkisiyle yüzünde anında sivilceler çıkardı. Alnındaki yarım ezilmiş sivilceye tırnaklarını götürüp kaşırken devam etti.

"Burası... Burası mucize gibi bir ev... Bu evi kimler tasarlamışsa Tanrı'ya kafa tutmaya çalıştıkları o kadar belli ki..."

Ala meraktan yerinde duramıyordu. "Of tamam güzellemeleri sonra yaparsın. Neler buldun bize onu söyle? Başka bir ceset çıktı mı?"

Kudret arkasına yaslandı. Derin bir nefes aldı. "Madem öyle," dedi, "sizi biraz şaşırtayım. Bulduğum en önemli nokta, yakın zamana kadar gizlice izlendiğiniz."

Eren bir anda irkildi. "Nasıl yani? Yine gizli kameralarla mı?"

Kudret, "Hayır," dedi, "bizzat canlı olarak. Evin içinde..."

Eren ve Ala Kudret'in bu açıklamasıyla şaşkına döndüler. Birbirlerine bakıp herhangi bir karşılık veremediler.

"Eren Bey; bundan üç gün önce dedenize ait çalışma odasında kâhyanız Halil'e birkaç dans figürü gösterdiniz değil mi? Hatta Halil sizi sıkı sıkıya tembihledi, 'Aman Eren Bey diğer arkadaşlar bilmesin lütfen!' diye."

Eren anında o anı düşündü. Evet, üç gün önce Halil ile sohbet ederlerken aralarında dans konusu geçmiş ve Halil'e çeşitli

dans figürlerinden örnekler vermişti. Üstelik bunu yaparken tüm kapılar kapalıydı ve yanlarında kimse yoktu.

"E... Evet..."

"Dans olayından birkaç gün önce de annenizin kütüphanesinde sabahladınız yine. Sabaha karşı sızıp beş on dakika sonra uyandınız. Daha sonra da kendi kendinize önce kahkahalar ardından da bağırmalar yaşadınız."

Eren nutku tutulmuş bir şekilde dinlemeye devam etti. Bu da doğruydu.

"Daha da saymama gerek yok sanırım."

Ala, Eren'in yüzündeki ifadeden Kudret'in son dediğinin de doğru olduğunu anlamıştı. Araya girerek, "Peki tüm bunları sen nasıl biliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü tüm bunlar olurken, hatta daha fazlasında ben hep yanınızdaydım. Ama siz beni görmedeniz, duymadınız, fark etmediniz bile... Çünkü bu ev buna göre dizayn edilmiş. Âdeta harçları görünmezlik iksiriyle karılmış."

Eren ve Ala'nın kafaları daha fazla karışmıştı. Bu esnada arkalarından Halil geldi. Kudret, Halil'i fark edince bir tur da ona çalıştı.

"Mesela Halil... Ne kadar iyi yürekli bir insan... Bahçıvanınızın yaşlılığa bağlı kronik olarak geceleri alt ıslatma sorunu var. Halil çoğu zaman erkenden uyanıp, başkaları görmeden onun ıslattığı çarşaf ve alezleri değiştiriyor. Bahçıvanınızın diğer çalışanlara karşı mahcup kalmasını istemiyor. Hatta maaşının bir kısmını temiz çarşaflar almak için harcıyor.

Ötesinde her gece düzenli olarak üç defa kalkıyor. Saat birde, üçte ve beşte. Üst kata çıkıp Eren Bey'in yatak odasının kapısına kadar geliyor. Eren Bey'in sakince uyuyup uyamadığını

kontrol ediyor. Korku dolu kâbuslar görme ihtimaline karşın da hazırda bulunmak için on beşer dakika kapıda nöbet tutup ayrılıyor. Üstelik bunu istisnasız her gece yapıyor."

Halil, duyduğu cümlelerin etkisiyle elindeki kahve tepsisini neredeyse düşürecekti. "Siz bunları nereden biliyorsunuz?.."

Bunun üzerine Kudret bir kahkaha patlattı. "Görünmezlik iksiri sayesinde!"

Eren'in duyguları bir anda ikiye bölünmüştü. Bir yanı Halil'in yaptıklarını duyunca huzurla dolarken, diğer yanı Kudret'in anlattıkları ve sonundaki pis kahkahasıyla gerilimle dolmuştu. Daha fazla dayanamadı.

"Yeter! Dalga geçmeyi bırak ve neler döndüğünü doğru düzgünce anlat artık!"

Eren'in sert çıkışının ardından Kudret ayağa kalktı. Kenarda duran çantasına uzandı. "Tamam," dedi, "benim şovum bitti. Gelin şimdi birlikte Beyaz Ev'in şovlarını izlemeye gidelim."

Kudret'in ayaklanmasıyla ne yapacaklarını bilemediler. Halil tepsiyi masaya bıraktı. "Ben hazırım!" dedi.

Halil'in cümlesinin ardından Ala yerinden fırladı. "Ben de hazırım."

Son olarak Eren, bir süre daha bekledikten sonra ayağa kalktı. "Götür hadi nereye gideceksek."

Kudret bu kez samimi bir gülümseme sundu.

"Güzel... Kemerlerinizi bağlayın dostlarım; sizleri *Beyaz Ev'in Gizemleri* belgeselinegötürüyorum..."

29. Bölüm

Kudret'in peşinden devam ettiler. Kudret, Beyaz Ev'in içine girmek yerine ön taraftaki bahçe kapısına yöneldi. Bahçeden çıktı. Bahçe duvarının önce sağına yürüdü. Duvarın dibindeki çayırlık alanda bir süre ilerledi. İlerledikçe pis kokular gelmeye başladı.

Eren, Halil ve Ala, Kudret'in kendilerini nereye götürdüğünü anlayamamışlardı. Sessizce çayırlar ve yabani otların arasında ilerlediler.

Kudret, yabani otların çoğaldığı bir alana gelince durdu. Hemen etrafında üç tane ağaç vardı. Ağaçların dalları aşağıya doğru sarkıyor ve insan boyunun altında bir mesafede sonlanıyordu. Yaprakların altındaki yabani otların arasında ise bir mazgal vardı.

"Bu mazgal eskiden Beyaz Ev'in atık su gideri olarak kullanılmış. Kokudan anlayacağınız üzere hâlen giderlerle bağlantısı var."

Eğildi ve kare desenli paslanmış demirlerle örülü mazgalı kaldırdı. Altından bir metreye yakın bir çukur çıktı. Çukurun hemen yanında ise bir insanın rahatlıkla sürünebileceği genişlikte bir boru vardı.

"Boru nereye çıkıyor tahmin edin?"

Ala hemen atıldı. "Nereye çıkıyor?"

"Beyaz Ev'in bodrum katındaki bir odaya. Yani eve gizli girişlerden birisi bu."

Eren ve Halil şaşkınlıkla birbirlerine bakıyorlardı. Onca zamandır bu mazgaldan hiç haberleri yoktu.

"Takip edin beni."

Kudret, tam bir bilirkişi edasıyla Beyaz Ev'in duvarlarının arasında tam tur attı. Tur esnasında az önceki mazgala benzer üç tane daha mazgal gösterdi. Mazgalların hepsi de Beyaz Ev'in bodrum katına çıkıyor ve eve gizli girişler sağlıyordu.

Daha sonra hep birlikte yine Kudret'in peşinden eve girdiler. Bodrum katta Ala ve Eren'in bulduğu duvarın arkasındaki bölgeye geçtiler.

"Sizin ilk bulduğunuz gizli yer burasıydı. Burasının başka bir yere çıkışı yok. Ama bunun gibi iki tane daha gizli yer var. Üstelik bu yerler az önce gösterdiğim mazgallarla bağlantılı."

Halil, "Nasıl olur?" diye sordu, "nerede buldunuz?"

Kudret, koridorda bir süre ilerledikten sonra durdu. Ayaklarını zemine sertçe vurmaya başladı. Beton zeminden gayet tok sesler geliyordu. Vurmaya devam ederken çeşitli yerlerde seslerin tınısı çok az değişti. Bu değişikliği diğerleri fark etmemişti. Dikkatlerini ses değişikliğine vermelerini isteyerek ayak topuğu ile yeniden vurmaya başladı.

Eren, "Dikkatli dinleyince değişiklik var," dedi, "ama koridorda normal yürürken bunu anlamak imkânsız."

Kudret, coşkulu bir hâlde, "Harry Potter'ın görünmezlik pelerini gibi düşünün. Bu da Beyaz Ev'in görünmezlik iksiri!" diyerek sesini yükseltti. Daha sonra eğilip beton zeminde parmaklarını gezdirdi. Gözle görülmeyecek derecede ince bir çizginin

üzerinde parmaklarını ilerletti ve duvarla kesişen bir noktada, duvara gömülmüş eski bir çivi buldu. Çiviyi tüm gücüyle çekince, zemindeki ince bir beton parçası yukarı doğru kalktı. Kısa bir süre sonra zeminin altına açılmış bir geçit ortaya çıktı.

"Görünmezlik iksirine geçiş noktalarından birisi burası. Korkmayın gelin peşimden."

Kudret, bel seviyesine gelen çukura kendisini bıraktı. Diz kapaklarının üzerine çöküp evin iç kısmı yönüne doğru ilerledi. Saniyeler içinde gözden kayboldu.

Heyecanla olanları izleyen Ala da hemen kendisini çukura bıraktı. Kudret'in peşinden geçide girdi. Daha sonra da Eren ve Halil aynısını yaptılar.

Eren, şaşkınlığı devam ederek geçitte ilerledi. On metrelik bir sürünmenin ardından küf ve nem kokulu, insan boyuna yakın bir alana çıktılar.

Kudret, el fenerini duvarlarda gezdirdi ve "Burası merkez noktalardan birisi. İki tane böyle merkez var. Beyaz Ev'deki tüm odalara ulaşan..."

Eren, "Nasıl yani?" diye sordu, "üst katlara bile mi?"

Kudret, "Evet," dedi, "mimari hayranlığım da burada başladı zaten. Bir insan bedeni genişliğinde evin içinde başka evler gibi düşünün." Ardından bulundukları alanın sonuna doğru yürüdü. Sağ tarafında yukarı doğru uzanan bir merdivene yöneldi. Merdiven çok dardı. Eren ve Halil'in omuzları merdivenin yanındaki duvara sürtüyordu.

İp gibi sıralanarak merdivenlerden çıktılar. Az ileride, duvardan bir ışık sızıntısı fark ettiler. Kudret diğerlerini sızıntıya doğru götürdü. Yaklaştıklarında duvardan kapı merceği büyüklüğünde bir ışık yayıldığını fark ettiler.

Kudret, ışığın yayıldığı deliği işaret ederek, "Bakmak istemez misin Eren Bey?" dedi.

Eren, tedirgin bir hâlde deliğe yaklaştı. Bir gözünü kapatıp diğer gözünü deliğe yasladı. Gördüğü tablo karşısında neredeyse nutku tutulacaktı. Delikten, dedesine ait çalışma odası görünüyordu.

"Dedenizin çalışma odasındaki tablolardan birisinin arkasındayız şu an!"

Ala, "Gerçek mi?" diyerek Eren'in tişörtünden çekiştirdi. "Ben de bakmak istiyorum." Daha sonra Eren'in çekilmesiyle gözünü deliğe dayadı. "İnanmıyorum!"

Eren, "Benzerini yıllar önce bulmuştuk," dedi, "değil mi Halil?"

Halil, "Evet," diyerek Eren'e destek çıktı.

Kudret, "Evet," dedi, "yemek salonundaki büyük tablonun arkasında buldunuz. Ama o buradaki gizli ağın yanında hiçbir şey."

Ala, "Peki bütün odaları böyle izleme şansımız var mı?" diye sordu.

Kudret, sanki evi pazarlamaya çalışan bir emlakçı edasıyla, "Tabii ki efendim," dedi, "istinasız hepsini... Üstelik sizin bilmediklerinizi bile..."

Eren, "Bilmediklerimiz?" diye araya girdi.

Kudret, "Evet, bilmedikleriniz," diye tekrar etti ve ekledi: "Gelin peşimden!"

İncecik gizli koridorlarda bir süre daha ilerlediler. Kudret, yine duvardaki bir deliği gösterdi. Bu kez delik, yön olarak diğer duvardaydı.

Eren, gözünü deliğe yasladı. Deliğin arkasında eski bir ahşap gardırop, beyaz renginden sarıya dönmüş bir yatak ve duvarlarındaki boyaları dökülmüş eski bir oda gördü.

"Ben bu odayı hiç görmedim!"

Eren'in ardından Halil baktı. "İnanmıyorum! Böyle bir oda olması imkânsız. Biz her yıl duvarları en kaliteli boyalarla boyuyoruz."

Bunun üzerine Kudret kıkırdadı. "Varlığından haberdar olduğunuz odaları boyuyorsunuz," dedi, "ama emin olun boyamadığınız 36 oda daha var ve hepsinin yerini tespit ettim. Yani Beyaz Ev 162 odalı değil; 198 odalı!"

Eren, "Bu nasıl oluyor?" diye mırıldandı, "yani nasıl göremiyoruz bu odaları?"

Kudret, "İşte Tanrı'ya meydan okuma dediğim yer de burada başlıyor," diye yanıtladı, "çünkü tüm bu odalar bir labirent gibi. Sizin bilmediğiniz labirentler."

Halil, "Biz bir labirent oda da bulmuştuk," dedi, "diğer gizli geçidi bulduğumuz zaman."

Kudret, "Evet, onu da biliyorum," dedi, "ama sizin bulduğunuzu geriye kalanlarla kıyaslarsak devede kulak bile kalmaz!"

Eren artık nasıl bir karşılık vereceğini bilemiyordu.

Ala, "Biliyordum," dedi, "bu evin böyle gizemlerle dolu olduğunu biliyordum."

Kudret, "Meraklanmayın," dedi, "tüm labirentleri, gizli geçitleri ve odaları buldum. Yeni çizimlerini yaptım. Size hepsini teker teker göstereceğim."

Halil, "Bir an önce lütfen Kudret Bey," dedi, "bir an önce."

Kudret onaylama cümleleri kurarken Eren birden irkildi.

"Gizlice izlenme demiştin en başta... Onu açıklamadın."

Kudret, "Evet," dedi, "işte bu gizli koridorlar sayesinde. Bu koridorlar yıllardır girilmeyen yerler değil. Birileri yaklaşık üç hafta öncesine kadar kullanıyormuş. Büyük bir ihtimalle benim araştırma hâlinde olduğumu anlayınca bir daha gelmediler."

Kudret'in bu açıklaması Eren'in kafasını tamamen allak bullak etmişti. Kimler, ne için kullanıyor olabilirdi? "Emin misin bundan?" diye sordu, "neye dayanarak üç haftaya kadar süre veriyorsun?"

Kudret, kargo pantolonunun yan cebine elini soktu. Cebinden bir hışırtıyla küçük bir poşet çıkardı. El fenerini avucunda tuttuğu poşete çevirdi. Poşetin içinde balçıklaşmış bir toprak vardı.

"Buna dayanarak söylüyorum. Üç hafta önceki yağmurdan sonra birileri girmiş. Sürekli gezmişler evin içinde. Ayakkabılarından bu çamurlar saçılmış etrafa. Bahçedeki topraklarla kıyasladım. Elimde laboratuvar raporu bile var..."

Ala, "İnanmıyorum!" dedi, "yani birilerinin hâlen girip gizlice evi izlediği bir gerçek."

Kudret, "Evet," diye karşılık verdi.

Eren şüpheyle toprağa bakarken herhangi bir karşılık veremedi.

Halil, "Kim bunlar?" diye sordu, "amaçları ne? Neden bizi gizlice izlesinler ki?"

Kudret, üst üste gördüğü ve duyduklarıyla şaşkınlıktan ne yapacağını bilemez hale gelen Eren'e baktı.

Eren, asıl kafasını darmadağın edecek bilgiden habersizdi. Kudret'in son cümleleriyle neredeyse dizlerinin bağı çözülecekti.

"Kimler bilmiyorum ama Beyaz Ev'i çok iyi bilen kişiler olduğuna eminim. Amaçlarına gelince; amaçları gizlice sizi

izlemek değil; evin içinde gizlenmiş önemli ya da değerli bir şeyi bulmak..."

Halil, "Ne olabilir ki?" diyerek araya girdi.

Bunun üzerine Kudret, "Buna yönelik de bir fikrim vardı ama değişti," dedi, "beni takip edin."

Kısa bir süre daha Kudret'i takip ettiler. Kudret, yine gizli odalardan birisine geldi. Odanın kapısını araladıktan sonra fenerleri içeriye tuttu. Odada birçok farklı tablo ve süs eşyası vardı.

Eren, Ala ve Halil merakla odaya baktılar. Kudret önden girerek, bir duvarı boydan kaplarcasına duran büyük bir tablonun önünde durdu. Arkasına dönüp, "Hazır mısınız?" dedikten sonra parmaklarıyla tabloyu ittirdi. Tablo, bir sihir gibi tam ortadan ikiye ayrıldı. Kudret, perdelerin aralanması gibi ikiye ayrılan tabloya doğru bir adım daha attı ve içinden geçti.

Ala, "Neler oluyor?" diyerek Kudret'in peşinden devam etti. Eren ve Halil ise şaşkınlıkla ortası açılan tabloya bakıyorlardı. Kısa bir süre sonra onlar da devam ettiler.

Tablonun arkasındaki gizli geçit başka bir odaya çıkıyordu. Odada ilk göze çarpan bir şömineydi. Şömine ve etrafında Kudret'in daha önceden odayı göstermek için yaktığı mumlar vardı. Oda ışıl ışıl parlıyor ve büyüleyici bir ihtişam sunuyordu.

Kudret, parmağıyla şöminenin üzerinde asılı duran tabloyu işaret etti. Tablonun alt kısmında, zamanında Beyefendi'ye hediye edildiğini belli eden minik bir metal levha vardı. Levhadaki isim ise Romenceye benziyordu.

"İlk başlarda bunun için olduğunu düşünüyordum!"

Ala, "Bu tablo için mi?" diye sordu.

"Evet... Ama bu sıradan bir tablo değil."

Eren, bir an önce sonuca gitmek istiyordu. "Yine kafamızı karıştırmak mı istiyorsun?"

Kudret, "Tamam tamam," dedi ve devam etti.

"Evet, bu sıradan bir tablo değil. Bu yıllar önce çalınan ve uzun zamandır hiçbir iz bulunamayan bir tablo. Pablo Picasso'ya ait Reclining Woman VI isimli tablo..."

Ala, "İnanamıyorum," diyerek tabloya yaklaştı, "dünyanın en meşhur kayıp tablolarından..."

Halil de merakla ve şaşkınlık içinde odayı ve tabloyu inceliyordu.

Kudret, "Bunun ait olduğu yer sanat müzesi," dedi, "ama akıbetini size bırakıyorum."

Kudret'in cümlesinin ardından Eren ve Ala göz göze geldiler ve manalı bir şekilde gülümsediler.

Eren hiçbir itirazda bulunmadı. Sadece eve girenlerin sırrını çözmek istiyordu.

Halil, "Bu tabloyu aramak için mi eve girip çıkıyorlarmış?" diye sordu.

Kudret, "Hayır," dedi, "bu tablo burada duruyordu. İsteseler çok rahat bulabilirlerdi."

Eren, "Peki ya neden?" diye sordu.

Kudret manalı bir şekilde güldü.

"İşte orası size kalmış Eren Bey. Aradıkları şey her ne ise; bu tablodan bile kıymetli onlar için..."

30. Bölüm

"Hâlen ses soluk yok mu Kanada'dan Demir?"

Emris, Atlas ve Demir Andorra'dan; Lorenzo ve Sedat da İngiltere'den dönmüşlerdi. Şubede, Emris'in kullandığı toplantı odasındalardı.

Demir, "Bekliyoruz başkomiserim," dedi, "ama maalesef."

Andorra'da Stone Money firmasının verilerini kopyalamayı başarmışlardı. Emris, güvenlik görevlisini bir süre oyalamış, kar maskeli hâliyle yakalanmış numarası yapmış, başka birilerinin gelmesini beklemeden de güvenlik görevlisinin elinden kaçmıştı.

Demir, bu süreçte verileri yedeklemiş, birkaç başarısız denemenin ardından zor da olsa çatıdan diğer çatıya merdivenin üzerinden ilerlemiş ve Atlas'ın yardımıyla arkalarında iz bırakmadan ortadan kaybolmuşlardı.

Sonradan öğrendikleri ihbar raporlarına göreyse verilerin yedeklerini saklayan bilişim firması olayı sadece basit bir hırsızlık teşebbüsü olarak adli birimlere ihbar etmişlerdi ve olay kapanmıştı. Demir'in verileri gizlice yedeklediğini kimse anlamamıştı.

Elde edilen verileri adli bilişim uzmanlarına göstermişlerdi. Ancak çoğunluğu verilerdeki kriptoların çözülmesi için çok uzun zamana ihtiyaç duyduklarını belirtmişlerdi. Bunun üzerine Emris,

adli bilişime verileri devretmeden önce bir kopyasını almış ve Demir'e Kanada'daki hacker bağlantılarından yardım istemesini söylemişti. İstanbul'a döndükleri son 24 saattir haber bekliyorlardı.

Sedat, "Şefim iyi iş vallahi," dedi, "adamların ruhu bile duymadı. Üzerine bir de güvenlik görevlisinin gerçekten hırsızlığı engellediğini düşünerek adama ekstra bir maaş vereceklermiş ödül olarak."

Sedat'ın verdiği bilgiyle masadakiler gülüştüler. Anlatmaya kendisini kaptıran Sedat pek susmak istemiyordu.

"Yalnız şefim bu İngilizler harbiden çok soğuk adamlar ha! Kalkmışız oralara kadar gitmişiz meslektaşları olarak; adamlar bir çay bile ısmarlamadılar. Suratlarından düşen bin parça. Bak Lorenzo'ya; canım İtalyan'ım benim, insan dostu insan!"

Kendine laf gelen Lorenzo, kırık Türkçesiyle, "Ee, herkes bizim gibi değil sonuçta Sedat!" diye karşılık verdi.

Sedat, "Biz de iyi iş çıkardık seninle İskoçya'da. Stone Money binasına bir girişimiz var görmeliydiniz. Hatta biraz daha acele etsek oradaki sunuculardan veriler silinmeden yetişebilirdik bile," diye devam etti.

Emris'in aklı hâlen Kanada'daydı. Sedat'ın konuşmalarını umursamadan yeniden Demir'e döndü.

"Demir... Hâlâ haber yok mu?"

Demir'in gözü sürekli olarak bilgisayarındaki yazışma programındaydı. Emris'in son sorusunu tam "Hayır yok," diyerek yanıtlayacakken ekranına İngilizce bir mesaj düştü.

Demir, mesajı okur okumaz heyecanla zıpladı. "Şimdi haber geldi başkomiserim. Şifreleri kırmışlar!"

Emris ve diğerleri hemen Demir'in etrafında toplandılar. Demir, gelen dosya transfer linkine tıkladı. Kanada'dan gelen dosyalar inmeye başladı.

"Hadi çabuk Demir!"

Emris yerinde duramıyordu.

Demir, "Dosyaların boyutları çok büyük başkomiserim," dedi, "anca iniyor. Üstelik bunlar gereksiz dosyalardan arındırılmış hâlleri."

Heyecanlı bekleyişin sonunda Kanada'dan gelen tüm dosyalar Demir'in bilgisayarına indi. Demir vakit kaybetmeden dokümanları incelemeye başladı.

Dokümanlarda çok sayıda isim vardı. Demir, listelerden elemeler yaparak mali danışmanlık hizmeti sunanları filtreledi. Daha sonra aralarından seçmece yaparak internetten sorgulamalar yaptı. Veriler doğruydu. Bulduğu isimler çeşitli ülkelerde mali danışmanlık görevi yürütüyorlardı.

Sedat, "Şimdi bu isimleri teker teker araştıracak mıyız?" diye sordu.

Emris, "Başka çaremiz yok," dedi, "dikkat çeken, şüpheli gördüğümüz kim varsa araştıracağız."

Lorenzo, "Kaç isim var listede?" diye sordu.

Demir, önündeki veri ekranının en altına indi. "İki binden fazla isim var başkomiserim," dedi, "nasıl paylaşalım?"

Emris, elini çenesine götürdü. "Önce bir çıktılarını al listelerin. Sonrasına bakarız."

Demir, Emris'in talimatını uyguladı. Listeyi yazdırmak için gereken butona bastı. Saniyeler sonra toplantı odasındaki yazıcıdan sayfalarca doküman akmaya başladı.

Emris ve Sedat yazıcının başındalardı. Çıkan dokümanlardan rastgele seçiyor, kabataslak isimlere bakıyor, sonra yeni çıkanlardan çekiyorlardı. Sayfalarca çıktı alma işlemi böylece devam etti.

Bu esnada Atlas'ın dikkatini bir şey çekti. Demir'in yanına sokularak, "Listelerden isim araması yapabilir miyiz?" diye sordu.

Demir, "Tabii ki," diyerek ekranı Atlas'a çevirdi. "Hangi isme bakacaksın?"

Atlas, "Fred Stern," diye yanıtladı, "Prag'ta son şüpheli ölümü olan kişi."

Demir hemen ismi arattı. Ekranda sonuç bulunamadı ibaresi çıktı. Bunun üzerine büyük harf-küçük harf gibi değişkenlerle denedi. Yine sonuç bulunamadı.

Atlas, "Tuhaf değil mi?" diye mırıldandı, "şimdi bir de Madison Brown'a bak."

Demir Atlas'ın dediğini yaptı. Sonuç değişmedi.

Hemen ardından Edgar Hugo ve David Jones... Yine değişen bir şey olmadı.

Atlas, "Başkomiserim!" diye seslendi, "o elinizdeki yüzlerce sayfalara bakmanız boşuna!"

Emris, elinde dokümanlarla yanaştı. "Neden?"

Atlas, "Çünkü daha önceki isimlerin hiçbirisi bu listelerde yok," dedi, "şüpheli ölümlerin hiçbirisi. Bu nedenle bir sonraki kurbanın ismini o listeden bulmamız imkânsız."

Bu cümleyi duyan Emris'in başından kaynar sular dökülldü. Nefesi tıkandı. "Ne yani, şimdi o kadar operasyonu boşa mı yaptık?"

Emris'in isyanına kimse karşılık veremedi. Herkes susmuş, büyük bir hayal kırıklığı ile birbirlerine bakıyorlardı.

Ortam bir anda büyük bir karamsarlık havasına büründü. Kimseden çıt çıkmıyor, yorum bile yapmıyorlardı. Sedat, kendince

olumsuz havayı dağıtmak için, "Bence bu listelerden çıkar şefim," dedi, "yani operasyon boşa değildir."

Bu esnada Lorenzo'nun telefonu çaldı. Telefon İnterpol Genel Merkezi'ndeki yetkililerden geliyordu. Lorenzo, telefonla konuşmak için toplantı odasından çıktı.

Emris, Sedat'ın içi boş bir teselli arayışında olduğunun farkındaydı. Herhangi bir yanıt vermedi.

Sedat yeniden, "Ben yine de bu iki bin kişiye bakmak istiyorum," dedi, "kaybedecek hiçbir şeyimiz yok!" Ardından az önceki çıktıları kucaklayıp masanın diğer ucuna geçti.

Emris, "Boşuna uğraşıyorsun Sedat!" diye seslendi, "tek atımlık kurşunumuzu boşa attığımızı kabul etmekten başka çaremiz yok. Iskaladık işte."

Sedat ve Emris arasında benzer diyaloglar devam ederken Demir araya girdi.

"Belki de ıskalamadık başkomiserim. Hatta tam on ikiden isabet etmiş bile olabiliriz."

İkisi birden Demir'e baktılar. Demir, bilgisayar ekranını Emris'e doğru çevirdi.

"Dokümanlarda birçok farklı iş ortaklarına ait şirket bilgileri de var. Yani benzer işleri yürütmek için Stone Money firmasını çatı firma olarak kullanan farklı şirketler. Bu şirketlere ait listeler ve tüm veriler farklı dosyalarda arşivlenmiş. Dikkatimi çeken, bunca dosyanın arasında tanımsız gibi görünen farklı dosyaların varlığıydı. Yani bildiğimiz Word, Excel gibi programlarla çalışmayan ve içeriğine giremediğimiz dosyalar. Az önce o dosyalara çalışırken aslında kriptolu dosyalar olduklarını fark ettim. Yani özel şifrelenmiş dosyalar. Kanada'dan hızlıca destek istedim ve dosyaları deşifre edip yolladılar."

Sedat sabırsızdı. Araya girmeden duramadı. "Ee, ne var orada?"

Demir, "Farklı şirketlere ait bilgiler çıktı. O bilgileri incelerken, eskiden kurulmuş bir şirketin ortakları arasında tanıdık bir isme rastladım," dedi ve bulduğu ismi parmağıyla gösterdi, "meşhur Beyefendi. Yani Eren'in dedesi."

Emris hızla ekrana yaklaştı. Gördüğü isim karşısında şaşkına döndü.

Demir, "Şirketin aynı oranda hisseye sahip ortağı görünen kişi Vasilko Kozlov," diye ekledi, "ve ilginç haber şu: Vasilko Kozlov eski bir albay."

Emris, Demir'in ek açıklaması ile bir an duraksadı. Kısa bir süre sonra ise heyecanla karşılık verdi.

"Beyefendi'nin en büyük ortağı meşhur Komutan kod isimli Albay Vasilko!"

Demir, "Kesinlikle öyle başkomiserim," dedi ve devam etti.

"O şirketin dokümanları arasında personel bilgileri de var. Şimdi sizlere gerçekte o şirkette çalışan ancak Stone Money'de çalışıyormuş gibi görünen bazı kişilerin bilgi formlarını açıyorum!"

Emris, Demir'in klasördeki bilgi formlarının kayıtlı oldukları isimlere baktı.

David Jones

Edgar Hugo

Madison Brown

Fred Stern

Her isme ait dokümanın içinde yaşadıkları ülkeler, şehirler ve temasta oldukları başka alt şirketlere ait veriler bulunmaktaydı.

Emris isimleri görünce heyecanla bilgisayarı kucakladı. "Bu isimler uyuyor!"

Demir, "Aynen öyle başkomiserim," dedi.

Sedat koşar adım Emris'in yanında soluğu aldı. Dokümanlara baktı. "Vallahi de dört kişinin ismi uyuyor!"

Atlas, "Yani araştırmamız gereken kişiler buradaki kişiler diyebilir miyiz?" diye sordu, "Sıradaki kişinin burada bilgi formu bulunan kişilerden birisi olma ihtimali çok yüksek."

Demir, "Bence de öyle," diyerek destek çıktı.

Sedat, "Senin ciğerini yerim Demir," dedi, "az daha binlerce ismi araştırmaya başlayacaktık."

Emris, hızla geriye kalan bilgi formlarını saydı. Önceki dört kişi dışında yedi kişinin daha bilgi formu bulunmaktaydı. "Geriye kalan yedi isim hakkında ne varsa hemen bulmalıyız," diye karşılık verdi.

Toplantı odasında büyük bir mutluluk yaşanırken, telefonla konuşması biten Lorenzo heyecanla içeri girdi. "Size güzel bir haberim var."

Sedat, "Bizim de sana güzel bir haberimiz var," dedi, "hedef olma ihtimali olan kişi sayısını yediye düşürdük."

Lorenzo, "Nasıl yani?" diye mırıldandı.

Emris araya girdi. "Anlatırız sonra... Senin vereceğin haber ne?"

Lorenzo, "Arden..." dedi, "yani Arden'in geçmişte kullandığı kredi kartları. O kartlardan birisi ile internet üzerinden Fransa'ya uçak bileti alınmış. Uçak bu sabah Paris'e iniş yapmış."

Bu bilginin üzerine Emris yeniden bilgisayar ekranına baktı. Bilgi formlarını hızlıca taradı. Dokuzuncu sıradaki forma sahip kişinin çalıştığı yere ait bilgi sekmesinde Fransa yazıyordu.

"Sıradaki kişiyi bulduk. Sedat, Lorenzo; toparlanın, ilk uçakla Fransa'ya uçuyoruz!"

31. Bölüm

Emris, bu kez sadece polis kadrosuyla hareket etmek istiyordu. Arden veya başkalarıyla karşılaşma ihtimali yüksekti. Yakalama anında zor kullanma ve hatta silah kullanma ihtimali de bir o kadar yüksekti. Diğerlerini riske atmak istememişti.

Fransa'ya yola çıkmak üzere olduğundan Eren'e bahsetmekte tereddüt yaşıyordu. Eren, önünde sonunda öğrenecekti. Ama bunu kendi ağzından duyması dostluğunun zedelenmesini engelleyebilirdi.

Eve uğrayıp eşyalarını aldıktan sonra şubeye geri döndü. Sedat ve Lorenzo hazırlardı. Sabaha karşı olan ilk uçağa yetişmek için ekip arabalarından birisine binmek üzerelerken Sedat, "Şefim," dedi, "Eren'e haber verdin mi?"

Emris, arabanın bagajına çantasını bıraktıktan sonra, "Şimdi haber vereceğim," diye karşılık verdi. Hemen ardından telefonunu cebinden çıkardı. Tam da bu esnada telefonu çaldı. Arayan Eren'di.

"İyi geceler Emris... Bu saatte aradım ama ayakta olduğunu tahmin ediyordum. Konuşmamız gereken bir konu var."

"İyi geceler Eren... Ben de seni arayacaktım. Fransa'ya yola çıkıyorum."

Eren, Fransa kelimesini duyunca Arden ile ilgili bir gelişme olduğunu hissetmişti. Bir süre yutkunduktan sonra, "Arden için mi?" diye sorabildi.

Emris, "Evet," dedi, "bazı gelişmeler oldu. Atlas ve Demir sana anlatır. Hızlı hareket etmem gerekiyor."

Eren, "Peki," diye karşılık verebildi. İçinden birçok cümle geçiyordu ama susmayı tercih etti. Sadece, "Arden'in zarar görmesine izin verme lütfen..." diye mırıldanarak ekleyebildi.

Emris, Eren'in içinde bulunduğu psikolojinin farkındaydı. "Merak etme Eren," dedi, "tüm hassasiyetleri gözettiğimden emin olabilirsin." Bu cümleleri Eren'e karşı kurmak Emris'in de içini rahatlatmıştı. Kısa bir sessizliğin ardından, "Sen hangi konu hakkında konuşacaktın?" diye sordu.

Eren, "Çok acil değil," diye yanıtladı, "Beyaz Ev hakkında. Şu mimar evde birçok farklı gizli geçit buldu. Yakın zamana kadar birileri eve girip çıkıyormuş. Sanırım hâlen evde bir şeyler arıyorlar. Arden'in çalıştığı şebekenin işi olabilir."

Emris duyduklarını zihnindeki şüphe süzgeçlerinden hızla geçirdi. Doğrudan bir analiz yapamadı.

"Önemli bir konu bu. Ne aradıkları hakkında bir ipucu bulabildiniz mi peki?"

Eren, "Maalesef," diye yanıtladı, "saatlerdir Halil ile evin içinde gezip fikir yürütüyoruz. Hiçbir şey bulamadık. Ama dedemin bu şebekeyle ilişkisine dair bir şey olduğunu hissediyorum..."

Emris, kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Eğer hissettiysen kesinlikle öyledir," dedi, "Fransa'dan döndüğümde birlikte araştırırız."

***

Paris'e indiklerinde ekibi Lorenzo'nun koordine ettiği İnterpol görevlileri karşılamıştı. Vakit kaybetmeden hedeflerindeki kişiyle

alakalı ellerindeki tüm bilgileri havaalanındaki bir toplantı odasında masaya yatırdılar. Hemen ardından nasıl bir yol izleyeceklerine dair Fransız polislerle plan yaptılar.

Sıradaki kurban adayı Paris'te bir firmanın işlerini yürüten Darvell Roux isminde bir erkekti. Kırk dört yaşındaydı. Ortalamanın üzerinde bir maddi konfora sahipti ve Paris'in lüks semtlerinden birisinde iki katlı bir villada yaşıyordu.

Toplantının sonucu tam da Emris'in tahmin ettiği gibi sonuçlanmıştı. Fransız polisi Lorenzo'nun ilk bildiriminden itibaren Darvell Roux'u takip altına almıştı ve fiziki takibe devam ediyorlardı. Emris, Sedat ve Lorenzo, takip ekiplerine uzaktan eşlik edeceklerdi. Arden'in, Darvell'in karşısına çıkma durumunda ise anında müdahale edecek ve yakalama operasyonu gerçekleştireceklerdi.

Bir Fransız polis eşliğinde Emrisler de takibe katıldılar. Darvell iş yerindeydi. Fransız gizli polisler iş yerinin etrafını âdeta kuşatmışlardı. Emris, Sedat ve Lorenzo ise iş yerini uzaktan gören bir noktada, arabanın içinde bekleyişe başlamışlardı. Yol yorgunlukları ve uykusuzluklarını gidermek için sırayla yarımşar saat arabanın içinde uyuyorlardı.

Akşamüzeri Darvell Roux işten çıktı. Yakınlardaki otoparka kadar yaya olarak ilerledi. Daha sonra otoparktan arabasını aldı ve trafiğe karıştı. Polisler her adımında Darvell'in arkasındalardı. Onu gizlice takip eden, peşine takılan ya da uzaktan izlemeye çalışan birisi var mı diye sürekli olarak etraflarını inceliyorlardı.

Emris de aynı şekilde hareket anından itibaren gözünü dört açmıştı. Takip ekiplerini uzaktan gören bir konumda kalıyor, Darvell'in peşinde birisinin olup olmadığını kontrol ediyordu.

Etrafında bir polis ordusu olduğunun farkında olmayan Darvell evinin yakınlarına geldikten sonra tek katlı bir barın önünde

durdu. Arabadan inip bara girdi. Self servis barda, kendisine bir tane bira aldıktan sonra cam kenarındaki masalardan birisine geçti. Yanındaki tabletini açıp bir süre tablette oyalandı.

Emris, barın önünde birkaç tur atıp Darvell'i kontrol etti. Darvell, yaklaşık bir saat kadar barda takıldıktan sonra çıktı. Arabasına bindi. Birkaç dakikalık mesafedeki evine doğru hareket etti.

Fransız polisler ödün vermeden takibe devam ettiler. Hatta Lorenzo ile birkaç tanesi önden Darvell'in evine gitmiş ve evin etrafında âdeta bir güvenlik halkası oluşturmuşlardı.

Emris ve Sedat, Darvell'in arkasından ilerlerken Emris'in gözüne bir motosiklet ilişti. Motosikletin arkasındaki taşıma haznesinde, Fransa'da yaygın bir kargo firmasının logosu bulunuyordu. Motosikletin üzerinde ise zayıf bedenli, kasklı birisi vardı. Az önce aynı logolu motosikleti barın önünden geçerken de görmüştü.

Tüm dikkatini motosiklete verdi. Motosiklet, Darvell ile aynı güzergâhı kullandı. Darvell evine ulaşıp arabasıyla garaja döndüğünde ise yanından geçip uzaklaşmıştı.

Emris, sokağın diğer ucundan motosikletin gözden kaybolusunu seyretti. Kendi kendine boşa şüphe duydum diye içinden geçirdi. Bu esnada kısa mesafeli telsizden Lorenzo'nun anonsu duyuldu. Darvell garajından çıkmış ve evine girmişti.

Sedat, "Adamı evine kadar getirdik," dedi, "ne diyorsun şefim bir şey çıkacak mı?"

Emris, "Bilmiyorum," dedi, "böylece pusuya yatıp bekleyeceğiz."

Sedat, "Kaç gün bekleyeceğiz şefim bir öngörün var mı?" diye devam etti.

Emris, "Bilmiyorum Sedat, bilmiyorum," dedi, "gerekirse biz döneriz ama Fransızların aralıksız takip etmesi gerek."

Sedat ile bir süre laflaıktan sonra arabadan indi. Sokağı boydan boya yaya dolaştı. Sokağın diğer çıkışına kadar yürüdü.

Fransız polislerin konuşlanmalarını kontrol etti. Daha sonra sokağın arka köşesine çıkıp ana caddeyi bir süre izledi.

Kendi kendine öylece etrafı izlerken, az önce gözüne çarpan kargo motosikleti yeniden önünden geçti. Bulunduğu köşeden sokağa girip tam Darvell'in evinin önünde durdu.

Kasklı kurye motordan indi ve hazneyi açıp bir paket çıkardı. Paketle birlikte Darvell'in evine doğru yöneldi.

Emris, içindeki şüpheleri yoklarken kendi kendine mırıldandı. "Yoksa..." Kargo görevlisinin zayıf bedenini gözünde yeniden canlandırdı. İncecik bir bel, kadınsı omuz hatları... Hemen ardından kısa kanallı telsize uzandı.

"Lorenzo! Kargo görevlisine dikkat!"

Lorenzo'ya bildirim yaptıktan sonra eve doğru koşmaya başladı. Soluk alıp vermeden, tüm gücüyle koşuyordu.

Emris'in sesindeki paniği fark eden Sedat, sokağın diğer tarafındaki arabadan indi. Tabancısını çıkarıp eve doğru koşmaya başladı.

Emris, saniyeler içinde Sedat'la evin tam önünde kesişti. Evin girişini kontrol etti. Motosiklet hâlen duruyor ancak kargo görevlisi görünmüyordu. Şüpheleri zirve noktaya çıktı. Tabancasını çıkarıp Sedat ile birlikte kapıya doğru koşarak devam etti.

Evin kapısı aralık duruyordu. Sedat'a işaret vererek ayağıyla kapıyı sonuna kadar araladı. Hemen ardından namlusunu doğrultarak içeri girdi. Sedat da peşinden devam etti.

Evin hol kısmından geçtikten sonra gördüğü tablo ile irkildi. Tablo, şüphelerinde ne denli haklı olduğunu gösteriyordu.

Kasklı kargo görevlisi, koltukta oturan Darvell'in hemen yanında ayakta duruyordu. Kafasına ucunda metal susturucu takılı bir tabanca doğrulmuştu. Etrafında ise üç kişi vardı. Lorenzo

ve iki Fransız polis. Onlar da tabancalarını çıkarmışlar ve kargo görevlisine doğrultmuşlardı.

Lorenzo, teslim olması için çağrıda bulundu. Ama kasklı kişi oralı olmadı. Namlunun ucundaki susturucuyu Darvell'in alnına sertçe bastırdı.

Emris, "Buradan çıkışın yok artık Arden!" diye bağırdı, "etrafın tamamen sarıldı!"

Karşısındaki kişiden herhangi bir tepki gelmedi. Kaskıyla birlikte kafasını sağa sola gezdirerek kendisine silah doğrultmuş polisleri süzüyordu.

Bu kez Lorenzo aynı ikazı İngilizce olarak yaptı. Ama yine tepki gelmedi.

Emris, soğukkanlı adımlarla yavaş yavaş yaklaştı.

Emris'in ilerlediğini gören Sedat, "Şefim dikkatli ol," diyerek peşine takıldı. Tabancasının gez ve arpacığını kasklı kadının tam göğsüne hizaladı.

Emris, "Teslim olmaktan başka çaren yok!" diye telkinine devam etti. Arasındaki mesafe birkaç metreye düştü.

Kask bir sağa bir sola bir kez daha döndü. Daha sonra Darvell'in alnına dayalı tabancayı tutan el hareket etti. Yukarı doğru kalkarken tabancayı yere bıraktı. Diğer el de aynı hizada yukarı kalktı. Birkaç saniye sonra kasklı kişi teslim olmak için hazırdı.

Sedat seri bir hamle yaparak arkasına geçti. Omuzlarına baskı yapıp diz çökmesini sağladı.

Emris, hemen önünde dizlerinin üzerinde duran kişiye yaklaştı. Elini yavaşça kaskın siperliğine uzattı.

"Artık yolun sonuna geldin..."

İçindeki kişinin Arden olduğundan emin olmak için siperi kaldırdı ve bir çift yeşil gözle göz göze geldi.

32. Bölüm

"Şefim nasıl olur anlamıyorum! Üstelik taşlar bu kadar yerli yerine oturmuşken!"

Emris, evin bahçesine çıkmış, bir kolunu garajın ahşap kapısına dayamış hâlde düşünüyordu. Bakışları yerdeki çimenlerin üzerindeydi.

Emris'ten yanıt alamayan Sedat söylenmeye devam etti. "O zaman bu kadın kim?"

Hava kararmıştı. Emris, eksik olan yerleri düşünmeye devam ederken Lorenzo evden çıkıp Emris'in yanına geldi.

"Kadın konuşmuyor. Yakınlardaki bir polis merkezine geçiyoruz. İfade işlemlerini orada yapacaklar."

Emris, kafasını kaldırıp, "Peki Darvell," dedi, "o bir şey söylüyor mu?"

"Ya olayın hâlen şokunda ya da şoka girmiş ayağı yapıyor. Onu da götüreceğiz. Polis merkezinde ben sıkıştırırım."

•••

Tarihi bir Fransız binasından dönüştürülmüş polis merkezi sakindi. Alt katında, kalın taşlarla örülü serin bir odadalardı.

Karşılarına aldıkları kadın hiçbir şekilde konuşmuyor, sorulan hiçbir soruya yanıt vermiyordu.

Üzerinden sahte kimlik ve pasaportlar çıkmıştı. Gerçek kimliğine dair hiçbir iz yoktu. Parmak izi tarama sistemindeki sonuçların hepsi de sahte bilgilerdi.

Emris, kadını detaylıca süzdü. Ardene ne kadar da benziyor diye içinden geçirdi. Ten rengi Ardene göre daha sarıya yakındı. Slav veya Rus olduğu bakışlarından belli oluyordu.

Kadın hiçbir şekilde konuşmuyor ve sadece soru soran kişinin gözlerinin içine donuk donuk bakıyordu.

Lorenzo, birçok farklı dilde sorular sormaya devam etti. Ama yine de durum değişmedi. Kadının tavrına dayanamayan Emris ayağa kalktı. Kapıya doğru yönelirken Lorenzo'ya gelmesi için işarette bulundu.

Emris, koridora çıktıktan sonra, "Tabancaya ait balistik raporundan bir şey çıkmadı mı?" diye sordu.

Lorenzo, "Maalesef," diye yanıtladı, "hiçbir ülkenin veri tabanı ile uyuşmadı. Tabanca daha önce hiçbir olayda kullanılmamışa benziyor."

Emris, "Peki kimlikler, pasaportlar; başka bir yerden iz çıkmadı mı?" diye devam etti.

Lorenzo, yüzünde aynı çaresiz ifadeyle yanıtladı. "Maalesef. Bu kadın kime çalışıyorsa çok profesyoneller."

Emris, koridordan uzaklaşıp yan odaya girdi. Aynalı camın arkasından kadını izlemeye devam etti. Lorenzo'nun son cümlesi hâlen zihninde yankılanıyordu. "Bu kadın kime çalışıyorsa çok profesyoneller."

Kadının üst aramasında çıkan eşyalar delil poşetiyle yan odada duruyordu. Emris bir de kendisi kurcalamak istedi. Kimlik, pasaport, diğer evraklar; ne varsa baştan aşağıya detaylıca inceledi. Daha sonra boş cüzdanı açtı. Cüzdanın içini kontrol etti. İçinde hiçbir şey kalmamıştı.

Cüzdanı katlayarak poşete koyarken, iç astarının altında bir sertlik hissetti. İşaret parmağıyla sertliğe dokundu. Kâğıttan kalın, kredi kartından ince bir parçaya dokunduğunu anladı. Cüzdanı yeniden açtı. Astarı deriye tutturulan yerinden çekiştirdi. Astar yırtılmadan açıldı. Garipsedi. Demek ki kendisi de burayı kullanıyor diye içinden geçirdi ve astarın altına baktı. Altından, sekiz dokuz yaşlarında, sarışın ve renkli gözlü bir kız çocuğunun fotoğrafı çıktı.

Fotoğrafı eline alıp camekânın arkasından kadınla aynı hizada tuttu. Yüz hatları bir fotokopi makinesinden çıkmışçasına benziyordu. Bir süre daha inceledikten sonra emin oldu. Fotoğraftaki küçük kız, içeride oturan kadının kızıydı. Peki, bu kadın kızının fotoğrafını neden astarın altına gizleme ihtiyacı hissetmişti?

Kadını tepeden tırnağa süzerken, bu işte bir tuhaflık olduğunu sezdi. Madem bu kadar profesyoneller, neden Arden'in daha önce kullandığı kredi kartıyla uçak bileti alınmıştı? Madem Arden gelmeyecekti, neden onun ismi riske atılmıştı? Madem kızı vardı, neden bunu saklama ihtiyacı duyuyordu?

Zihninde düşünceler ve şüpheler uçuşurken birden aklına birkaç hafta önce yaşadığı gece geldi. Sedat aradıktan sonra olaylara bakış açısını değiştirmesi gerektiği gece... O geceki bazı şüpheleri, tavanda görmesine benzer şekilde bu şüpheler

de kadına baktığı camın üzerinde birden belirdi. Cam, kadın, şüpheler...

Birden irkildi. Bütün filmi başa sardı. Arden'den iz bulduk-ları Los Angeles'a kadar. Los Angeles'tan beri yaşadıkları, bir projeksiyon cihazından çıkar gibi camın üzerine yansıdı. Yan-sımanın tam arkasında ise yakaladıkları bu kadın duruyordu. Kadın, büyük resmi görmesini sağlayan yapbozun en önemli parçasıydı. Parçayı yerine koyunca, tüm resim ortaya çıktı.

"Kahretsin! Nasıl daha önce emin olamadım!"

Camekânlı odadan çıktığı gibi yeniden kadının bulunduğu odaya koştu. Fransız polislerin sorularını dinleyen ancak yanıt vermeyen kadının yanına kadar yürüdü. Kenarda duran sandal-yeyi ters çevirip, sırt kısmını göğsüne gelecek şekilde ayarlaya-rak oturdu. Yakın mesafeden kadının yüzüne bakmaya başladı.

Sedat, Lorenzo ve Fransız polisler Emris'in ne yapmaya ça-lıştığını anlamamışlardı. Ama Emris, kendinden emin bir şe-kilde yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Tüm bunları bilerek yapmış ve amacına ulaşmıştı. Kadının üzerinde baskı kurmuş ve bir anda psikolojik üstünlüğü ele geçirmişti. İngilizce ola-rak konuşmaya başladı.

"Albay Vasilko'nun en gözde ajanlarındansın!" İngilizce ko-nuşuyordu.

Kadın, Vasilko'nun ismini duyunca göz bebeklerini oynattı. Renk vermemek için susmaya devam etti. Ama bakışları eskisi gibi donuk değil, tedirgindi. Emris, tüm detaylara hâkimdi.

"En başından beri sendin... Şüpheli tüm ölümler senin elinden çıktı."

Kadının göz bebekleri aynı kaldı.

"Üstelik bunları yaparken, başka bir arkadaşına tuzak kurdun!"

Sedat, Emris'in konuşmalarının üzerine Lorenzo'ya baktı. "Neler oluyor?" diye fısıldadı. Lorenzo, bilmiyorum manasında kafasını salladı ve Emris'e bakmaya devam etti.

"Arden'e büyük bir tuzak kurdunuz."

Kadının bakışlarında kocaman bir soru işareti oluştu. Emris, kadının bu hâlini de yakalamayı başardı.

"Arden de kim diye geçiriyorsun içinden! Senin tanıyacağın ismiyle söyleyeyim: Nedra... Nedra Semyonova!"

Emris, kadının bakışlarından Nedra'yı tanıdığını anlamıştı. Ama tuzak konusunda hâlen soru işareti olduğunun farkındaydı. Bu durum tuhafına gitti. Kadının gerçekten de Arden'e tuzak kurulduğundan haberi yok gibiydi. "Eğer haberi yoksa..." diye içinden geçirirken, zihnindeki şüphe zincirlerinde bir halka daha yerini buldu. "Eğer öyleyse..." Ve anında yapbozda bir başka parça daha ortaya çıktı. O parçayı fırsata çevirmeyi düşündü. Bunu başarabilirse, hiç ummadığı bir bilgiyi bu kadından alabilirdi.

Hemen hamlesini yaptı. Sesini bir anda yumuşattı ve dostane bir tavra büründü.

"Bizim bildiğimiz her şeyi sen de biliyorsun. Hatta daha fazlasını. Nedra'yı da çok iyi tanıdığını biliyorum. Belki de birlikte çok iş yaptınız. Ama bizim bilip senin bilmediğin bir şey var. O da hem senin hem Nedra'nın hem de senin için çok değerli birisinin hayatlarının tehlikede olduğu."

Kadının yüzündeki ifade bir anda değişmişti. Bakışlarındaki merak belli oluyordu. Emris, doğru yolda olduğunu hissederek devam etti.

"Sen bir profesyonelsin! Arkanda iz bırakman imkânsız. Bizim de ta Türkiye'den kalkıp bu izleri bularak peşine düşmemiz ise nereden baksan hayal! Ama an itibarıyla seni suçüstü yakaladık. İmkânsız ve hayal yan yana, iç içe... David Jones, Edgar Hugo, Madison Brown, Fred Stern... Hepsini senin öldürdüğünü biliyorum. Son olarak Darvell Roux. Bir adım önde olmasak onu da öldürecektin. Peki hiç düşündün mü ben nasıl biliyorum bunları? Sen bu denli becerikli ve yetenekliyken nasıl yakalandın? Yanıtını ben vereyim sana: Çünkü sen de bir tuzağın içindesin. Tıpkı Nedra gibi. O çok güvendiğin Albay Vasilko, senin arkandan bilerek izler bıraktı. Bu izleri öyle bir ayarladı ki; bizim bütün cinayetleri ekibinizden başka birisinin işlediğini düşünmemizi sağladı. Böylelikle tüm suçu ona yıkacak ve en sonunda onu da öldürerek ortadan kaldıracaktı. Şimdi sana son bir soru: Bu denli sinsice bir plan yapan adam, cinayetleri Nedra'nın işlemediğini bilen tek kişi olan seni de hayatta bırakır mıydı?"

Emris yeni darbesini indirdikten sonra sustu. Kadını yakından izlemeye devam etti. Saatlerdir soğukkanlılığından ödün vermeyen kadının alnında tomurcuklanan ter damlalarını gördü. Bir damlanın şakağından kayıp çenesine doğru inişini izledi.

"Eğer bize yardımcı olmazsan; hem Nedra ölecek hem de sen! Sadece bununla da kalmayacak Vasilko. Senin için çok önemli birisini daha öldürecek!"

Kadının gözlerinde çaresiz bir ifade oluştu. Bunu fark eden Emris, elini hafifçe kadının eline doğru uzattı. Tutma mesafesine kadar getirip öylece bekledi ve son darbesini indirmeye koyuldu.

Yanında getirdiği küçük kıza ait fotoğrafı masanın üzerine bıraktı. Parmağıyla sürükleyerek kadına yaklaştırdı. Kadının fotoğrafı gördüğü anda yüzünde oluşan şok etkisini gördü.

"Kızın... Sizin gibi ajanların evlenmesi ve çocuk yapması eminim ki yasaktır. Ama senin bir kızın var. Vasilko yakalandığını ve üzerine bir de ondan gizli bir çocuğun olduğunu öğrenince onu hayatta bırakır mı sanıyorsun?"

Kadının alnındaki ve yüzündeki terlere ek olarak, kirpiklerinde oluşan damlaları da fark etti. Sesini yeniden şefkatli bir hâle getirdi.

"Seni de kızını da koruyacağımıza söz veriyorum..."

Kadın gözlerini Emris'in gözlerine dikti. Elini yavaşça masanın üzerinde duran fotoğrafın üzerine doğru uzattı, sağ elinin işaret parmağıyla hafifçe oynattı. Gözlerinin içi bir anda şefkatle dolmuştu. "Kızım değil..." diye sessizce fısıldadı parmağı hâlâ fotoğrafın üzerindeyken, "yeğenim." Dudaklarını büküp gözlerini tavana doğru dikerek, "Bizden bazılarının çocuk sahibi olması imkânsız, yani teknik olarak."

Emris bu ayrıntıyı duyunca şaşırdı. Bunu daha önce hiç düşünmemişti. Ajanların ağır eğitimlerden geçtiğini ve üzerlerine büyük yatırımlar yapıldığını biliyordu. Tabii ki böyle ajanların ileride çocuk sahibi olmalarını engellemek için tüm tedbirler alınacak ve ajanların bir gün ellerinden kaçıp gitme ihtimali ortadan kaldırılacaktı.

"Ben Polina. Polina Varvara. Nedra daha önce bir kez benim hayatımı kurtarmıştı. Bu nedenle Nedra'ya asla tuzak kurmam."

Polina'nın konuşması ile daracık sorgu odasında bir zafer havası esmeye başlamıştı. Sedat sevinçle Lorenzo'nun bacağını sıktı.

Emris, "Şimdi herkesin hayatını kurtarmak senin elinde," diye devam etti.

Polina, önce Emris'e, sonra odadaki diğerlerine sırayla baktı. Ardından yeniden Emris'e döndü.

"Vasilko'nun Nedra'yı öldürmek isteyeceğine inanmak çok güç. Çünkü..." duraksadı ve derin bir nefes aldı. "Çünkü onun kızı." Ortamda derin bir sessizlik oluştu. Polina elini saçlarının bittiği yere doğru götürüp alnında biriken minik ter taneciklerini ve kirpiklerindeki damlaları parmağıyla silmeye çalıştı. Kendisini bir yandan ailesinin sırlarını açıklayan bir hain gibi hissediyor, bir yandan da böyle bir detayı söylediği için garip bir rahatlama yaşıyordu. Mavi gözlerini Emris Başkomiser'in gözlerine dikerek devam etti. "Manevi kızı. Onu hepimizden farklı, özel olarak yetiştirdi. Aralarında çok farklı bir bağ var. Fakat bahsettiğiniz izler haklı olduğunuzu gösteriyor."

Emris, "İnan bana," dedi, "gerçekler böyle."

Emris'in son atağı işe yaramıştı. Polina, odadaki herkesi sevince boğacak ve harekete geçirecek cümleleri tane tane sıraladı.

"Nedra'nın yerini gerçekten bilmiyorum," dedi, "ama Vasilko'nun yerini size verebilirim. Eğer tam zamanında ulaşmayı başarırsanız, Vasilko'yu yakalayabilirsiniz."

33. Bölüm

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar yakalanan Polina'yı sorguladılar. Normal şartlar altında Polina'nın konuşması imkânsızdı. Ama Emris'in anlattıklarına inanan Polina, hem kandırılmanın vermiş olduğu intikam dürtüsü hem hayatını devam ettirme içgüdüsü hem Arden'i koruma düşüncesi hem de en önemlisi kendi ailesini deşifre etmeme güdüsüyle bildiği birçok şeyi gönüllü olarak anlatmıştı. Sadece bizzat kendisinin öldürdüğü kişiler ve diğer işlediği suçlar hakkında susmayı tercih etmişti.

İnterpol polisleri ve Emris, Polina'nın ifadesiyle Vasilko'nun birçok faaliyeti hakkında bilgi sahibi oldular. Vasilko tahmin ettiklerinden çok daha güçlüydü. Dünyanın birçok yerindeki çetelerle iş birliği hâlindeyken, üçüncü sınıf ülkelerin istihbarat birimleriyle de temasları ve ortak çalışmaları bulunmaktaydı.

Polina, Arden ile aynı dönemlerde eğitim almış profesyonel ajanlardan birisiydi. Vasilko'nun değer verdiği ve önemli görevlendirmelerde bulunduğu kişilerdendi. Yaklaşık yedi yıl önce, Beyrut'taki bir silah kaçakçısı çetenin liderini ortadan kaldırmakla görevlendirilmişti. Görevini başarıyla sürdürmüş ve çetenin lideri ile temasa geçmeyi başarmıştı. Ancak Polina'nın çeteye sızmasına aracılık eden Mısırlı bir kaçakçı, taraf değiştirerek Polina'nın gerçek niyetini çete üyelerine bildirince,

çete lideri tarafından kıskıvrak yakalanmış ve eski bir fabrikada günlerce işkence yapılmıştı. Gördüğü işkencelere rağmen konuşmayan Polina'nın kurtarılmasını ise Arden sağlamıştı. Polina'dan günlerce haber gelmeyince üstlerinin emriyle Arden, hayatını ortaya koyarak fabrikaya kadar girmiş ve Polina'yı kaçırmıştı. O günden beri Polina, Arden'e büyük saygı duymaya ve ayrı bir değer vermeye başlamıştı.

Polina'nın yorumlarına göre Vasilko'nun Arden'i ortadan kaldırmak istemesi normal değildi. Kesinlikle perde arkasında başka bir şey vardı. Ya Arden verilen bir görevi yarım bırakmış ya da Vasilko'nun arkasından iş çevirmişti. Diğer türlü Vasilko'nun Arden'i gözden çıkarması ve sonrasında öldürmek istemesi neredeyse imkânsıza yakındı.

Albay Vasilko'yu bulmak sandıkları kadar kolay olmayacaktı. Çünkü kimsenin aklına gelmeyecek güvenlik tedbirleri ve geniş bir istihbarat ağı vardı. Sürekli olarak yer değiştiriyor, özel haberciler üzerinden iletişim kuruyordu. Etrafında ise sabit olarak çok az kişiyi barındırıyordu. Normalde bir koruma ordusu ile gezmesi tahmin edilirken, sadece çok güvendiği iki kişiyi yanında tutuyordu.

Vasilko'nun Polina'nın yakalandığını öğrenmesi an meselesiydi. Bu nedenle hızlı hareket etmeleri gerekiyordu.

Emris, Vasilko'yu nasıl bulacağına dair aşamaları satır satır not aldı. Sıklıkla yer değiştiren Vasilko'yu sabit bir yerde bulmak normal şartlar altında çok zordu. Çünkü Vasilko, kendisine ait kargo gemisi görünümü verilmiş eski bir gemide yaşıyordu. Uluslararası hareket özgürlüğü en yüksek olan Panama bandıralı gemi sürekli olarak denizde hareket hâlinde oluyordu. Her ayın çeşitli günlerinde, Akdeniz ve Karadeniz kıyılarındaki bazı konteyner limanlarında ikmal için demir atıyordu. Demir

atılan günleri ve limanları ise çok az kişi biliyordu. Polina, o nadir kişilerden birisiydi. Verdiği son bilgiye göreyse Vasilko bir gün sonra İtalya'nın Cenova şehrindeki bir limana yanaşacaktı.

***

"Hadi yine iyisin Lorenzo; döndük dolaştık senin memlekete de yolumuzu düşürdük."

İtalya sınırını geçtikten sonra arabayla son sürat Cenova'ya giderlerken Sedat Lorenzo'ya sataşmadan duramadı.

İki gündür uykusuzluk çeken Emris, yolculuğu fırsat bilerek arka koltuğu geçmiş uyuyordu.

Lorenzo, "Finali İtalya'da yapacağımız hiç aklıma gelmezdi," diye karşılık verdi.

Sedat, "Ee, bu işler böyle," dedi, "şefim nasıl çözdü ve konuşturdu ama Polina'yı!"

Lorenzo, "Olayı çözmesine gerçekten hayran kaldım," diye yanıtladı, "Vasilko meğerse bizi parmağında oynatıyormuş. Baksana, aylardır hepimiz tüm suçu Arden'e yükledik."

Sedat, "Bu duruma en çok Eren sevinecek," dedi, "gerçi Arden'in eski suçlarını örtmeye yetmez ama... Bu arada Vasilko'nun neden Arden'i gözden çıkardığını hâlen anlamış değilim."

Lorenzo, tam kendi fikrini söyleyecekken arka koltuktan ses geldi. "Onu ancak Vasilko'yu yakaladığımızda öğrenebiliriz."

Sedat, "Aa, şefim sen uyumuyor muydun?" diyerek arkasını döndü.

Emris, "Yol boyunca çene yapıp durdun, iki dakika uyutmadın ki," diye yanıtladı, gözlerini örtmek için kafasına geçirdiği şapkayı hafifçe yukarı doğru kaldırdı "ne kadar yolumuz kaldı Lorenzo?"

Lorenzo, "Bir saati bulmaz limana varırız," diye yanıtladı, "hava kararmadan yetişmeye çalışıyorum."

Emris, uzandığı yerden doğruldu "Özel harekâttan destek çağırdın değil mi?" dedi, "ne olur ne olmaz?"

Lorenzo'dan önce Sedat atıldı. "Şefim bence üçümüz bile yeteriz," dedi, "adam altı üstü iki koruma ile yaşıyor!"

Lorenzo, "O iki koruma dediğin hangi eğitimlerden geçmiştir," dedi ve ekledi, "üç kişi Arden'i bile alaşağı edemedik" sesinde hafif bir mahcubiyet vardı. Daha sonra dikiz aynasından Emris'e baktı. "Evet evet, ayarladım. Limana yakın bir noktada bizi bekleyecekler."

Emris diğerlerine fark ettirmek istemiyor ve her zamanki gibi soğukkanlı davranmaya çalışıyordu ancak içinde büyük bir heyecan vardı. Arden'i bulmak için harcadığı emekler boşa gitmemiş ve şebekenin başındaki Vasilko'yu yakalaması an meselesi olmuştu. Asıl büyük hedefine ulaşmasına çok az kalmıştı.

Hava kararmaya yakın limana giden ana caddeye saptılar. Limana yaklaştıkça Emris sessizleşmişti. Sedat'ın ve Lorenzo'nun bazı sorularını bile yanıtlamayarak es geçmişti. Gözünü liman hattı boyunca sıralanmış konteynerler ve devasa büyüklükteki vinçlerden ayırmamıştı.

Limanın girişinde sivil minibüslerle bekleyen İtalyan özel harekât polisleri ile ayaküstü görüştüler. Son planlarını yaptılar. Lorenzo arabasıyla limanın içinde önden gidecek, özel harekât ekipleri onları takip edecekti. Geminin yakınlarına kadar araçlarla gidip hızlı bir baskın düzenleyeceklerdi.

Emris ve Lorenzo, operasyonun gizliliği konusunda büyük hassasiyet gösteriyorlardı. Vasilko'nun birçok polis teşkilatı içinde adamlarının olabileceğinden şüpheleniyorlardı. Bu

nedenle, diğer operasyon ekiplerine kimi yakalayacaklarına dair detay vermemişlerdi.

Limana giriş yaptıktan sonra konteynerlerin arasından geçip sahil hattındaki gemilerin hizasına kadar ilerlediler. Üçü birden sıralanmış gemilere bakmaya başladılar. Polina'nın vermiş olduğu renk, desen ve şekil özelliklerine göre kontrol ettiler.

Hattın sonuna doğru yaklaştıklarında Sedat birden parladı. "Şefim orada; vallahi de gemi orada!"

Emris, Sedat'ın işaret ettiği kargo gemisine baktı. Geminin üzerindeki mavi kırmızı renklerde yıldız motifli Panama bayrağını gördü. Hemen ardından diğer detaylara dikkat kesildi.

"Evet! Doğru gemi!"

Lorenzo, geminin güvertesine uzanan merdivenlerin olduğu bölgeye kadar gaza yüklendi. Tam merdivenlerin önünde ani bir frenle durdu ve arabanın burnunu merdivenlere doğru çevirdi. Arkadaki özel harekâtçılar Lorenzo'nun bu hareketinden hedefteki gemiyi anladılar. Anında minibüsten inip operasyon için arka arkaya sıralandılar.

Arabadan inen Lorenzo polislere gereken işareti verdi. İp şeklinde sıralanmış özel harekâtçılar, otomatik tüfeklerinin namlularını gemiye doğrultup birbirlerinin omuzlarına dokunarak merdivenleri tırmanmaya başladılar. Lorenzo, Emris ve Sedat da tabancılarını çıkarıp peşlerinden devam ettiler.

Geminin geniş güvertesinde onlarca konteyner vardı. Ama ortalıkta ne bir çalışan ne de bir görevli görünüyordu. Polisler bir anda etrafa dağılıp kontrole başladılar.

Emris, Lorenzo ve Sedat; yanlarına iki özel harekâtçı alarak üst kata çıktılar. Kaptan köşküne hızla daldılar. Kimse yoktu. Hemen ardından üst kattaki kamaraları kontrol etmeye başladılar.

Kamaraları kontrol ederken dağıldılar. Etraf olması gerektiğinden daha da sessiz gibiydi.

Emris, sıralanmış üç kamarayı seri hareketlerle kontrol ederken, koridordan Lorenzo'nun kendisine seslendiğini duydu. Kafasını uzatıp ona baktı.

"Emris, buraya baksan iyi olur."

Emris koşarak Lorenzo'nun olduğu yere gitti. Lorenzo, kapısı aralanmış bir kamaranın önünde duruyordu. Oraya varır varmaz kamaradan içeri baktı. Diğer kamaralara göre bir hayli lüks olan yer belli ki Vasilko'nun kullandığı kamaraydı. Geniş bir adımla içeri girdiğinde ise şaşkınlık yaratacak görüntüyü gördü.

Albay Vasilko, geniş koltuğunda kafası arkaya doğru yaslanmış bir hâlde duruyordu. Tabancasını doğrultmuş bir şekilde etrafını süzerek ona doğru yaklaştı. Masasının üzerinde yan yana sıralanmış avcı bıçakları koleksiyonunu gördü. Koleksiyondaki sırada iki tane bıçak eksikti. Eksik olan bıçaklardan birisinin yerinde ise bir İsviçre çakısı duruyordu. Yaklaştığında ise eksik bıçakların nerede olduğunu gördü.

İki bıçak, Albay Vasilko'nun tam kalbinin üzerine saplanmıştı. Vasilko'nun cansız bedeni koltuğun üzerinde öylece duruyordu.

Emris, şok olmuş bir hâlde Vasilko'ya bakarken arkasından Lorenzo ve Sedat içeri girdiler.

Sedat, "Vasilko mu bu?" diye şaşkınlıkla söylendi.

Lorenzo, "Bu..." diye mırıldandı, "bu nasıl olur?"

Emris, gözünü Vasilko'nun kalbine saplanmış bıçaklardan ayırmadan karşılık verdi.

"Arden..." dedi, "Arden bizden önce gelmiş..."

34. Bölüm

İtalyan olay yeri inceleme polisleri tüm gemide parmak izi aramaya koyulmuşlardı. Etrafta yüzlerce polis vardı. Uzun yıllardır aranan ve hiçbir iz bulunamayan şebekenin başındaki kişinin öldürülmesi İtalyan emniyet güçleri arasında büyük bir yankı uyandırmıştı.

Vasilko'nun ölümü sadece İtalya'da ses getirmemişti. Başta İnterpol merkezi olmak üzere birçok ülkenin güvenlik birimleri arasında birkaç saat içinde tek gündem Vasilko olmuştu. Suç ve istihbarat dünyasında dilden dile yayılmış ve kimilerine göre varlığı bile şüpheli olan Vasilko; Türk polislerinin yürüttüğü soruşturmanın derinleşmesiyle öldürülmüştü.

Geminin güvertesinde, burun kısmındaki demirlere ayaklarını dolamış ve üst korkuluğa oturmuş Emris'in aklından geçen düşünceler bulanıktı. Üzerindeki beyaz pantolonun pas içinde kalacağını biliyordu ancak umursamadı. Gözlerini bordo loafer ayakkabılarına dikti ve ondan sonra ufka doğru dalıp gitti. Hem Türkiye'den hem de İnterpol merkezinden sayısız tebrik telefonu almıştı. Birçok kişi Vasilko'nun ortadan kaldırılmasının Emris'in başarısı ve dikkati olduğunu söylüyor; hatta bazı üstleri Emris'i şimdiden terfileri için müjdeliyordu.

Fakat Emris için durum tamamen farklıydı. Arden her zamanki gibi yine ondan bir adım öndeydi ve bu artık canını sıkmaya başlamıştı. Eğer daha hızlı olabilseler yaklaşık iki yıldır peşinde koştuğu şebekenin liderini canlı olarak yakalayabilir ve adli mercilerin önüne koyabilirlerdi. Vasilko'nun, başta Beyaz Ev üzerinden gerçekleştirdiği organ ticareti ve binlerce ölümden sorumlu tutularak yargılanması, yargılama sonunda da cezalandırılması Emris'in en büyük hayaliydi. Ama şimdi ise Vasilko ile yüzleşemeden yaşlı adam ölmüştü. Vasilko'nun ölümüyle suç şebekesi belki dağılacak, belki bir süre çalışamaz hale gelecekti. Çok iyi bildiği şeyse; suç dünyasının asla boşluk kaldırmamasıydı. Kısa bir süre sonra birileri Vasilko gibi güçlenecek ve bir şekilde palazlanacaktı. Belki de bu kişi çoktan hazırdı ve şimdiye kadar işleri çoktan devralmış, operasyonu kaldığı yerden sorunsuz bir şekilde devam ettiriyordu.

Üstelik Vasilko'nun ölümü Arden'in elinden olmuştu. İçten içe yakalamak için hırs yaptığı Arden ondan önce davranmayı yine başarmıştı. Ellerinde henüz Vasilko'yu Arden'in öldürdüğüne dair bir delil yoktu ancak Emris bundan adı gibi emindi. Arden'i yakaladıktan sonra, Arden üzerinden ulaşmaya ve yakalamaya çalışacağı Vasilko; yakalayamadığı Arden tarafından öldürülmüştü. Geriye ise sadece şebekenin karanlık yönlerine ait yanıtlanmamış ve belki de artık asla yanıtlanamayacak onlarca soru kalmıştı.

"Şefim, bu kez harbiden Karadeniz'de gemileri batmış bir kaptan gibi oturuyorsun ha!"

Sedat, Emris'in yanına kadar geldi. Emris'in üzerinde oturduğu demire sırtını yasladı. "Dikkatli otur şefim," diye devam etti, "arkan tam deniz. Gerçi sen yüzme biliyorsun ama."

Emris, "İnceleme bitti mi?" diye sordu, "bir gelişme var mı?"

Sedat, "Buradaki inceleme sabaha kadar sürer şefim," diye yanıtladı, "kocaman yük gemisi. Daha bunun limanı var. Bir de İtalyanlar bu işi çok önemsedi. Gemide Vasilko'nun istihbarat örgütüne ait bir şeyler bulma umuduyla delicesine arama yapıyorlar."

Emris bakışlarını güvertedeki polislerin üzerinde gezdirdi. Herhangi bir karşılık vermedi.

"Olan bizim Lorenzo'ya oluyor. Yazık adama. Bir yandan İnterpol'e bilgi veriyor, bir yandan İtalya'daki emniyet müdürlerine ve bakanlık makamına. İşi zor. Türkiye'de ya da başka ülkede yakalasaydık bu kadar zorlanmazdı."

Emris, "Limandaki kamera görüntüleri ne âlemde?" diye sordu.

Sedat, "Lorenzo birçok kişiyi görevlendirdi incelemeye başlamaları için ama henüz ne sonuç geldi bilmiyorum," diye yanıtladı, "açıkçası Lorenzo varken burnumu da fazla sokmak istemedim. Sonuçta onun ülkesi. Bir de İtalyan polisler yanlış anlar diye çekindim."

Emris ayaklarını geçirdiği demirlerden çıkardı. Doğruldu. Derin bir nefes aldı. "İş başa düştü desene..." Bu cümlesinin ardından ellerini cebine sokup yürümeye başladı.

Sedat, "Nereye gidiyorsun şefim?" diye arkasından seslenerek koşturdu, "yüzlerce kamera var burada. Kimisi liman işletmesine ait, kimisi gemilerin kendilerine, kimisi de polislere ait. Senin tek başına yapacağın iş değil."

Emris, Sedat'ın arkasından seslenmelerini umursamadı bile. Kaptan köşkünün önündeki açık alanda telefon trafiği yaşayan

Lorenzo'nun yanına doğru devam etti. Köşke çıkan merdivenleri tırmandı ve Lorenzo'nun yanında durup telefon konuşmasının bitmesini bekledi.

Lorenzo konuşması bitirince Emris'e döndü. "Suratın çok asık Emris... Vasilko'yu bulduğumuza pek sevinmedin sanırım."

Emris, "Canlı yakalasaydık evet," diye karşılık verdi, "altı üstü bir ceset yakaladık. Öldürülmüş, bize hazır servis edilmiş bir ceset."

Lorenzo, "Yanlış düşünüyorsun Emris," dedi, "eğer senin dikkatin ve olaya farklı yaklaşarak Polina'yı konuşturman olmasaydı bu gemiden haberdar bile olmayacaktık."

Emris yine pek tatmin olmuşa benzemiyordu. "Limandaki ve limana gelen yoldaki kamera görüntülerine ihtiyacım var."

Lorenzo, "Onun için ekipleri görevlendirdim zaten. Farklı farklı ekipler aralıksız izliyorlar," dedi, "ama şu ana kadar bir şey çıkmadı."

Emris, "Bir de ben incelesem daha iyi olacak," diye karşılık verdi.

Lorenzo, "Çok yoruldun Emris," diye karşılık verdi, "bence ben size güzel bir otel ayarlayayım. Sedat ile birlikte gidin dinlenin ve başarınızın keyfini çıkarın."

Emris, Vasilko'nun ölü ele geçirilmesini koca bir başarısızlık olarak yorumluyordu. İçi hiç rahat değildi. Başarısızlık hissini bastırabilmesi içinse tek yol Arden'i bulmasıydı.

Ciddi bir ses tonuyla, "Hayır," diye karşılık verdi, "sen bana İngilizce bilen ve bana eşlik edecek iki polis ayarla yeter. Gerisini ben tek başıma hallederim."

35. Bölüm

Emris, o andan itibaren atılacak tüm adımları tek başına atmak istiyordu. Arden'i yakalama konusunda içinde bastıramadığı dürtünün hırsa dönüştüğünün farkındaydı. Bu saatten sonra atacağı her adımdan sadece kendisi sorumlu olmalıydı. Ne Sedat'ı ne de bir başkasını kendi hırsı yüzünden riske atmak istiyordu.

Lorenzo'nun mihmandar olarak ayarladığı iki yetkili polis memuruyla kamera incelemelerine vakit kaybetmeden başladı. Önceki ekiplerin incelemeleri içine sinmedi. Onların izleyip de bir şey çıkmadı dediği görüntüleri teker teker açtırdı.

İlk olarak Vasilko'nun gemisinin limanda yanaştığı yeri gören kameraları inceledi. Gemi, tenha sayılabilecek bir bölgeye demir atmıştı. İnsan ve araç trafiğinin en az olduğu yerlerden birisiydi. Geminin dörtte üçlük kısmı bir güvenlik kamerasına yansıyordu. Ortadaki merdivenler ve kıç tarafı net bir şekilde görünüyordu. İşin tuhaf tarafı ise gemi yanaştıktan sonra ne birisi iniyor ne de başka birisi gemiye çıkıyordu. Görüntüleri tararken zihninde gemiyi yeniden canlandırdı. Ön tarafında, bağımsız seyyar bir merdiven daha vardı. Büyük ihtimalle kameraya yansımayan bu merdiven kullanılmıştı.

Görüntüleri izlemeye devam ederken, geminin ön kısmına denk gelen sahil bandından geçip arka kısmına doğru devam eden bir çöp kamyoneti gördü. Kamyonete dikkat kesildi. Liman işletmesinin liman içindeki çöpleri toplamak için kullandığı, sıradan ve küçük bir kamyonetti. Görüntünün devamında ise az ilerideki bir çöp kutusunun yanında duruyordu. Önde, şoför koltuğunun yanında oturan görevli inip çöpü kamyonetin arkasına boşaltıyordu.

Çöp kamyonetinin görüntüsünün yeniden oynatılmasını istedi. Kamera açısına girdiği ilk saniyeleri yeniden oynattırdı. Görüntüye girdiği ilk saniyeler içinde, kamyonetin arkasında bir hareketli gölge fark etti. Gölge saniyeler içinde geminin ön kısmında kayboluyordu. Görüntünün devamında ise kamyonetin arkasında o gölgeye neden olabilecek bir kişi ya da eşya göremedi. Yeniden başa sardırdı. Yeniden izledi. Yeniden başa sarma, yeniden izleme...

Emris, defalarca izledikten sonra artık emin oldu. Birisi geminin ön kısmı geçilmeden önce çöp kamyonetinin arkasından iniyor ve kamera görüntülerine düşmeden gözden kayboluyordu.

Heyecanla çöp kamyonetinin geldiği yönü gören önceki kameraların görüntülerini açtırdı. Yaklaşık on beş metre geride, çöp kamyonetinin köşeyi döndüğü bir noktada, iki büyük konteynırın arasından birisinin çıkıp seri hareketlerle kamyonetin kasasına doğru zıpladığını gördü.

"İşte bu!"

Görüntüyü yeniden oynattı. Evet, birisi gizlenmeye çalışarak kamyonetin arkasına zıplıyor ve kasadan tutunuyordu. Fiziki yapısına dikkat kesildi. Zayıf, ince belli ve kafasında beyzbol

şapkası olan birisiydi. Üzerinde siyah bir tişört, altında da kargo pantolonu vardı.

Hemen o açıdan bir önceki kameraları açtırdı. Dakika dakika geriye giderek, şapkalı kişinin kim olduğunu görmeye çalıştı. Geldiği güzergâhı ve limana girdiği noktayı tespit etmeye çalıştı.

Geriye doğru incelettiği üçüncü kamera görüntüsünde saniyelik bir anda şapkalı kişinin yüzü görünüyordu.

Arden!

Daha geriye, daha geriye derken; Arden'in limana girdiği yeri gördü. Tellerin boyunun kısaldığı bir noktada tellere tırmanmış ve kimseye görünmeden limana sızmıştı.

Biraz daha geriye giderek, limanın dışındaki kameraların görüntülerini açtırdı. Limanın önündeki yoldan yürüyen Arden'in dakikalar öncesinde limana bir kilometre kala bir arabadan indiğini gördü. Araba Arden indikten sonra hareket etmişti. Demek ki içindeki kişi Arden'e yardımcı olmuştu.

Anında arabaya dikkat kesildi. Geldiği ve gittiği yönü inceledi. Plakasını tespit etmeye çalıştı. Ancak plakanın sadece harf grubunu tespit edebildi. Biraz daha ilerideki bir kamerada ise görüntüye arabayı kullanan kişinin yüzü düşmüştü. Arden'e benzeyen genç ve güzel bir kadındı...

Hemen kadının görüntüsünü fotoğraf hâlinde çekti. Daha sonra da aracın plakasını. Elde ettiği verileri telefonuyla Lorenzo'ya yolladı. "Bu kadını ve bu aracı bulmalıyız. Çok acil!"

Lorenzo, Emris'ten gelen bilgileri İtalyan istihbarat ve güvenlik birimleriyle paylaştı. Acilen kişinin kimliğinin tespit edilmesi için çalışma yapılmasını istedi.

Aradan yaklaşık bir saat geçmişti. Emris, aralıksız olarak başka bir şey bulabilirim umuduyla görüntülere bakmaya devam ediyordu. Bu esnada telefonu çaldı. Arayan Lorenzo'ydu.

"Araç kiralık. Bu sabah erken saatlerde Como'da kiralanmış. Kiralayan kişinin bilgilerine ulaştık ama yetmiş yaşında bir kadına ait görünüyor."

Emris, ilk cümlelerle heyecanlanmıştı ki devam eden cümlelerle hayal kırıklığına uğradı. "Yani sahte kimlik mi?"

Lorenzo, "Maalesef," dedi, "attığın görüntüdeki kadının yetmiş yaşında olması imkânsız."

"Peki ya kiralama firması? Kiralama esnasında kamera kaydı var mı?"

"Yine maalesef. Çünkü bu self-rent olan araçlardan. Yani cep telefonu uygulamasından herhangi bir yerde park hâlinde buluyorsun. Kredi kartı ve kimlik bilgileri girerek aracı online kiralıyorsun. Como'da bir otoparkta açılmış kilidi. Araçta uydu takip sistemi var. Milano üzerinden buraya gelmişler. Anlık konumu ise birkaç kilometre ötemizde terk edilmiş bir hâlde. Parmak izi taraması için bir ekip yolladım bile."

Emris umutsuzdu. "Değil parmak izi, bir saç teli bile çıkmaz araçtan."

Lorenzo, "Ben de öyle düşünüyorum," dedi, "ama bir umut işte."

Emris artık vazgeçmek üzereydi. "Bir umut işte," diye telefonda mırıldandı, "hiç sanmıyorum. Neyse görüşürüz." Tam telefonu kapatacakken Lorenzo karşılık verdi.

"Arden konusunu bilemem ama yine de güzel gelişmelerimiz var Emris."

Lorenzo'nun bu cümlesi Emris'i heyecanlandırmamıştı.

"Ne gibi?"

"Gemide Vasilko'nun istihbarat yapılanması ve organ ticareti şebekesiyle ilgili dokümanlar bulduk. Âdeta dev bir arşiv. Üzerine sağlam bir çalışma yaparsak tüm ağı deşifre edebiliriz."

Emris derin bir nefes aldı. "Tünelin sonundaki ışık göründü desene."

Telefonu kapattıktan sonra devasa konteynerler arasında yürümeye başladı. Vasilko'nun ağını çözebilmek büyük bir başarıydı. Bunun farkındaydı. Ama Arden eksikti. Aklı hâlen Arden'deydi. Arden'in yakalanmadığı bir başarıyı tam anlamıyla başarı olarak sayamıyordu.

Kamera görüntülerinden elde ettiği bilgilerin işine yaramamış olması Emris için yeni bir çıkmaz olmuştu. Limanda arama faaliyetleri devam ederken geminin yakınlarına geri döndü. Gemi halatlarının ve zincirlerinin bağlandığı, baba olarak tabir edilen büyük demirlerden birisinin üzerine oturdu. Boş bakışlarla Vasilko'nun yük gemisini izlemeye koyularak derin düşüncelere daldı.

Arden yine yapmıştı yapacağını. Emris'ten her zaman birkaç adım önde olmayı başarıyordu. Yine başarmıştı. Üstelik imzasını da atmış ve arkasında bir iz bırakmadan kayıplara karışmıştı. Âdeta Emris ile dalga geçiyordu.

Artık vazgeçme seçeneği en makul seçenek olarak kendini gösteriyordu. Üstelik Vasilko ölü olarak da olsa yakalanmıştı. Şebekesi hakkında birçok bilgi deşifre edilmek üzereydi. Yaklaşık iki yıldır peşinde koştuğu ne varsa amacına ulaşmıştı.

Arden hariç... Bir tek o kayıptı. Şehir şehir, ülke ülke peşinde koşmasına rağmen kayıptı.

Lorenzo'dan gelen son bilgileri yeniden düşündü. Como şehrinde araba kiralamıştı. Cep telefonunu çıkarıp arama motoruna Como yazdı.

Como, İtalya'nın Lombardiya bölgesinde kendi adını taşıyan Como ilinin merkezi olan ve Milano şehrinin 50 km kuzeydoğusunda İsviçre sınırında yer alan küçük bir şehirdir.

Haritadaki yerine baktı. Bir sınır şehriydi. İsviçre sınırı. Görsellere geçti. İlk çıkan görseller göl kenarındaki evlerdi. Yeşil tepelerin arasında gölün etrafında kurulmuş bir şehir. Kule gibi uzanan yapılarıyla tarihi kiliseler...

Kiliselere bakınırken birden bir çağrışım hissetti. Los Angeles'tan bir çağrışım. Arden'in evindeki tablolar... Orada da benzer bir şekilde kilise fotoğrafları vardı. Tıpkı Como gibi, yeşilin ortasındalardı. Baş parmağıyla telefon ekranına hafifçe dokunarak arama motorundaki fotoğraflara tekrar hızlıca göz gezdirdi. İsviçre bayrağına denk geldi. Birden aklına Vasilko'nun öldürüldüğü odada yer alan bıçak koleksiyonundaki İsviçre çakısı geldi. *O çakı oraya nasıl gelmişti?*

Birden duraksadı. Arama motorundan çıkıp rehbere girdi. Rehberden Demir'i bulup arama sekmesine dokundu.

"Alo Demir. Bilgisayar başında mısın?"

"Değilim ama yakınım başkomiserim. Bilgisayarım da açık. Ne lazımdı?"

"Los Angeles. Arden'in arama yaptığımız evi. Evin içinde çektiğimiz fotoğrafları bulmanı istiyorum."

Demir, birkaç dakika müsaade istedikten sonra Emris'in talimatlarını yerine getirdi. "Evet başkomiserim, buldum fotoğrafları."

"Orada duvarlarda asılı olan tablolar vardı. Tarihi kiliseler."

Demir bir süre bakındıktan sonra karşılık verdi. "Evet başkomiserim. Onları da buldum."

Emris heyecanlanmıştı. "Bana onları atmanı istiyorum. Bir de o kiliseler hakkında bilgi toplamanı."

Telefonu kapattıktan sonra mesaj bildirimleri geldi. Demir fotoğrafları yollamıştı. Fotoğraflara hızlıca göz gezdirdi. Kilise fotoğraflarına. Gelen fotoğraflarla Como kiliselerinin fotoğraflarını kıyasladı. Mimari açıdan benzerlikler vardı ancak birbirinden farklı kiliselerdi. Bunu fark edince heyecanı yeniden dindi. "Son bir umut işte..." diye mırıldandı.

Bu esnada telefonu çaldı. Arayan Demir'di.

"Başkomiserim; burada kiliselerin fotoğrafı yok."

Emris, "Nasıl yok?" diyerek çıkıştı, "az önce attın ya bana!"

Demir, "Doğrudur başkomiserim," diye karşılık verdi, "Kiliseler değil ama. Tek bir kilise. Tek bir kilisenin farklı açılardan ve farklı zaman dilimlerinde çekilmiş hâlleri aslında."

Emris yeniden heyecanlandı. "Peki kiliseyi buldun mu?"

Demir, "Evet başkomiserim," diye yanıtladı, "buldum. İsviçre'de. Şimdi ismini mesajla atıyorum."

Emris telefonu kapatır kapatmaz haritayı açtı. "Tabii ya," diye mırıldandı, "Como İsviçre sınırında."

Saniyeler sonra Demir'den mesaj geldi.

"Lauterbrunnen Kilisesi."

36. Bölüm

'Lauterbrunnen' yazılı levhayı gördüğünde arabanın müzik sisteminden İtalyan besteci Antonio Vivaldi'nin *Four Seasons-Spring* isimli parçası yayılıyordu. Yol boyunca klasik müzik dinlemişti. Mozart, Beethoven, Bach, Chopin... Tepesinde kar yığıntıları olan dağların, karları teğet geçerek doğal yeşilliği cilalayan güneşin ve ihtişamlı kanyonların eşliğindeki yolculuğu, canlı bir doğa belgeseli gibi geçmişti. Saatlerce ruhuna damla damla damıttığı konçertoların sonuncusu Vivaldi olmuştu. *Dört Mevsim* konçertosunun *İlkbahar* parçası, dört mevsimi aynı anda barındıran Lauterbrunnen kasabasının girişine denk gelmişti.

Hedefine varmak üzereyken içinde farklı bir huzur vardı. Bu kez ne bir adrenalin ne de bir heyecan hissediyordu. Sakindi. Sanki yıllardır görmediği bir arkadaşını ziyarete gider gibi sakin...

İtalya'da bir gece dinlendikten sonra ertesi gün akşam saatlerinde tek başına Zürih'e geçmişti. Sedat ve Lorenzo ne kadar eşlik etmek isteseler de inadından ödün vermemişti. Lorenzo'yu İtalya'daki operasyonun işlerini tamamlaması için bırakmış, Sedat'ı da Türkiye'deki işleri takip etmesi için Türkiye'ye yollamıştı.

Normal şartlarda onlarca, belki de yüzlerce polisle bir baskına hazırlanması gerekiyordu. Ama içindeki his; böyle bir güvenlik protokolüne gerek olmadığı yönündeydi. Ne zaman hisleri ve mantığı arasında kalsa, hislerini tercih etmişti. Vasilko'nun kalbine saplanmış iki bıçak sanki onun için bir çağrıydı. Sanki Arden onu yanına davet etmişti. Sanki Arden onu bekliyordu.

Kasabanın dar yollarına girdiğinde içindeki hislerde değişen hiçbir şey yoktu. Kemanlardan yayılan melodiler sakinliğini korumasına yetiyordu. Tek çabası, parça bitmeden Lauterbrunnen'e ulaşmaktı.

Lauterbrunnen yaklaşık iki bin kişilik nüfusa sahip küçük bir İsviçre kasabasıydı. Çoğunluğu yerli halktan oluşuyordu. Yaş ortalaması yüksekti. Kendi hâlinde insanların yaşadığı, sakin ve güvenilir bir yerdi.

Şarkı biterken kasabaya giriş yaptı. Tren garının kenarında durdu. Telefonundan polis merkezinin konumuna baktı. Hemen üst yolunda, biraz gerisinde görünüyordu. İlerledi ve ilk kavşaktan U dönüşü yaptı. Tepesinden geçen nostaljik teleferiği gördü. "Tarih, doğa, nehir, tren ve teleferik..." diye mırıldandı, "küçücük yerde her şey var."

Polis merkezinin önünde durdu. Yanına izin belgelerini alarak arabadan çıktı. Polis merkezinin kapısını araladı. İçeride biri kadın, üç yaşlı polis vardı. Erkeklerden birisinin apoletindeki işaretlerden ve oturduğu masadan rütbeli olduğunu anladı.

Kendini tanıtıp polis kimliğini gösterdikten sonra rütbeli olanın yanına gitti. Kısa bir tanışma faslının ardından İnterpol izin belgelerini rütbeli polise sundu.

Rütbeli polis, nasıl yardımcı olabileceklerini sordu. Cep telefonundan Arden'in fotoğrafını açtı. Rütbeli polise gösterdi. Rütbeli polis fotoğrafa baktıktan sonra tanımadığını söyledi.

Diğer iki polisi yanına çağırdı. Onlara gösterdi. Onlar da kafa hareketleriyle tanımadıklarını bildirdiler.

Bunun üzerine cep telefonunu geri alıp limanın etrafındaki kameralara takılan görüntüyü açtı. Arabayı kullanan genç kadının fotoğrafını... Telefonu yeniden polislere doğru uzattı.

Kadın polis, ekrandaki kadını görünce anımsadı. Zihnini zorladı. Sonra birden "Banka..." dedi, "bankada çalışıyor." Hemen ardından kendi masasına gitti. Çekmeceden bir dosya çıkardı. Birkaç ay önce bankada yaptığı işlemlere dair dokümanları buldu. İçinden bir dekontu alıp getirdi. Dekontun altında bir isim bir de imza vardı.

Olivia Rossi. Bank EKI isminde bir kooperatif bankasında çalışıyordu.

Kadın polis ismi not aldıktan sonra bilgisayarının başına geçti. Sorgu sekmesine Olivia Rossi ismini yazıp arattı. Bilgiler ekrana yansıdı. Ekranı Emris'e doğru çevirdi. Bilgisayar ekranında görünen fotoğraftaki kişi ile Emris'in sorduğu fotoğraftaki kişi aynıydı.

Emris heyecanla yerinden kalktı. Olivia Rossi'nin adres bilgilerini istedi.

Kadın polis, rütbeli polisin başıyla onaylamasının ardından bilgileri yazdırdı. Yazıcıdan çıkan kâğıdı Emris'e uzattı.

Emris kapıdan çıkarken rütbeli polis arkasından desteğe gerek olup olmadığını sordu.

Emris, kapıyı kapatırken, "Gerek yok," dedi, "tek başıma hallederim."

Birkaç kez sağ, birkaç kez sol... Ağaçların arasındaki yol... Yolun devamındaki çatısı belirgin ev... Parçanın son ritmik

vuruşları kulaklarında yankılanırken yavaşladı. Evin tam önünde durdu ve kontağı kapattı.

Arabadan indiğinde bu kez kulaklarına doğanın sesi çalındı. Hafif rüzgârla dalgalanan yaprakların sesi... Yanında bir uğultu... Yakınlarda bir yerde varlığını belli eden akarsuyun uğultusu...

Doğa sesleriyle bahçenin gıcırdayan kapısının sesi karıştığında kafasını kaldırdı. Olivia'nın, gerçek ismiyle Arina'nın evi tam karşısındaydı. Parke taşlarının üzerinden evin kapısına doğru yavaş adımlarla ilerledi. Kapıya ulaştığında son kez etrafı kolaçan etti. Hemen ardından aslan yelesi şeklindeki kapı tokmağına birkaç kez vurdu.

Yaklaşık otuz saniye sonra kapı açıldı. Karşısında, arabanın içindeki görüntüsünü yakaladığı kadın duruyordu. Arina... Arina'nın tuhaf bakışları üzerinde gezerken önce belinin solundaki polis rozetini daha sonra da belinin sağındaki tabancasının kabzasını gösterdi.

Arina, karşısındaki kişinin polis olduğunu anlayınca panikledi. Ama hiçbir tepki veremedi.

Emris, "Arden içeride mi?" diye sordu, İngilizce konuşuyordu. "Senin anlayacağın şekliyle Nedra..."

Arina, çaresizce dudaklarını ısırdıktan sonra başıyla onayladı ve kafasını yukarı doğru kaldırarak üst katı işaret etti.

Emris, yarım açık duran kapıyı sonuna kadar araladı. Arina'ya çekilmesini işaret etti ve eve girmek istedi.

Arina, çaresizce kapının eşiğinden çekildi. Holdeki üst kata uzanan ahşap merdivenleri gösterdi.

Emris evin içine girdiğinde kulağına tanıdık bir ses geldi. Bir müzik... Merdivenlere doğru yöneldiğinde müziğin sesi

de orantılı olarak yükseldi. İlk basamağa adımını attığında, ritmini çok iyi bildiği şarkıyı anımsamaya başladı. Birkaç basamak sonra şarkı zihninde aydınlandı.

Franz Schubert'ten *Ave Maria...*

Basamakları tırmanmaya devam ederken, besteye ilham olan *The Lady of The Lake* şiirinin dizelerini dudaklarıyla mırıldandı.

Ave Maria

Gratia plena

Maria, gratia plena

Maria, gratia plena

Son basamağa ayak bastığında mırıldanmaya devam ediyordu.

Et in hora mortis nostrae (Ve şimdi öldüğümüz saatte...)

Emris'in çıktığı kat bir çatı katıydı. Çatının altındaki ahşap doğramalar paralel ve diklemesine sıralanmıştı. Yarım boylu duvarlarda onlarca yağlı boya tablo sıralanmıştı. Tabloların bittiği yere doğru baktığında onu gördü.

Arden'i.

Kısaltılmış bir şövalenin önünde, bağdaş kurmuş bir şekilde yerde oturuyordu. Üzerinde Eren'den kalma siyah AC/DC baskılı tişört vardı. Tişört kasıklarına kadar kapatmış, kenarlarından ince yapılı bacakları görülüyordu. Ayaklarına, dizlerine doğru uzanan krem rengi tozluk şeklinde çoraplar geçirmişti. Bir elinde fırça, diğer elinde pastel renklerden oluşan bir palet vardı. Yüksek sesle çalan şarkıya eşlik ediyordu.

Et in hora mortis nostrae

Emris, şarkı devam ederken yavaş adımlarla Arden'e doğru yöneldi. Bakışlarını Arden'den çevirmeden yanına doğru yaklaştı.

Arden'in bütün dikkati önündeki şövaledeydi. Emris'in geldiğini fark etmemiş gibi resim yapmaya devam ediyordu. Tam Emris şövalenin yanına gelecekken, bakışlarını şövaleden ayırmadan, ucunda turkuaz renk bulunan fırçayı Emris'e doğru uzattı. Beden diliyle dur diyordu; dur, birkaç dakika bekle...

Hemen ardından yuvarlak pencerenin önünde duran eski sandığı işaret etti. Otur...

Emris, Arden'den gelen bu tuhaf tepkiye ilk olarak nasıl karşılık vereceğini bilemedi. Karşısında özel bir ajan değil de en önemli eserini tamamlamaya çalışan bir sanatçı varmış gibi hissetti. İşaret ettiği sandığa doğru birkaç adım attı. Kafasını çatıdaki doğramalara çarpmamaya dikkat ederek antik eski sandığın üzerine oturdu. Bacaklarını iki yana doğru açarak kollarını dizlerinin üzerine yerleştirip parmaklarını birbirine geçirerek ellerini birleştirdi.

Arden, Emris'e hiç bakmamıştı. Biten şarkı yeniden başladı. Şarkıyı bu kez daha kısık sesle mırıldanarak tablosunu boyamaya devam etti. Hiç konuşmadan. Gözünü tablodan ayırmadan...

Emris ses çıkartmadan sabırla bekliyor, gözlerini Arden'den bir an olsun ayırmıyordu. İkinci kez çalan şarkının sonlarına doğru Arden elindeki paleti yere bıraktı. Diğer elinde kalan fırçayla, tabloya son vuruşlarını gerçekleştirdi. Şarkı bitti. Şarkının bitmesiyle fırçayı paletin üzerine bıraktı ve bakışlarını Emris'e çevirdi.

"Hoş geldin Emris..."

Bir anda oluşan sessizlik ve Arden'in tavırları Emris'i tedirgin etmişti. Bakışlarını son kez tüm çatı katında hızlıca gezdirdikten sonra Arden'e dikti.

"Pek hoş gelmedim Arden..."

37. Bölüm

Emris, üzerinde oturduğu eski sandıktan kalkarak doğruldu. Arden'e doğru bir adım attı ve durdu. Belinden kelepçe çıkardı.

"Şimdi saymaya gerek duymadığım birçok suçtan dolayı gözaltındasın Arden!"

Arden, oturduğu yerde istifini bozmadı. Emris'in çıkardığı kelepçeye baktı.

"Tek derdin bana kelepçe takmak mı?"

Emris, "Kanunlar ve yönetmelikler ne emrediyorsa ben onu uygularım," diye karşılık verdi, "zor çıkarmaya kalkışma. Artık kaçacak yerin kalmadı."

Arden, kafasını kaldırarak kendinden emin bir şekilde "İstesem senden ömür boyu kaçarım." dedi ve sağ dudağını gülümser gibi yana doğru bükerek devam etti. "... ve beni yakalayamazsın. Hadi, yaklaş bana... Ve kelepçeni tak." Bunu derken ellerini yukarıda birleştirmişti ve Emris'i çileden çıkaran gülümsemesine devam ediyordu. Çatı katındaki alçak tavanın küçük penceresinden sızan güneş, Arden'in yüzüne doğru düşmüş küt saçlarının arasından geçip gözüne vuruyor, yüz hatlarını daha da belirginleştiriyordu.

Emris bu kez daha dikkatliydi. Bakışlarını Arden'in üzerinde gezdirdi. Tişörtün alt kısmından taşan pürüzsüz bacaklarına, ardından güneş ışığını bir ayna gibi yansıtan yerdeki ahşap parkelere baktı. Hızlıca gözleriyle odayı tekrar taradı. Her harekette havalanan toz taneleri odanın içinde dans ediyordu. "Ayağa kalk ve zorluk çıkarma!"

Arden, Emris'in kendi üzerindeki bakışlarının farkındaydı. Bir bacağını yukarı kaldırır gibi hareket ettirdi. Elleri havada birleşik bir hâldeyken karşılık verdi. "Hadi, bekliyorum hâlen..."

Bunun üzerine Emris daha fazla uzatmak istemedi. Arden'e doğru bir adım daha attı ve yere çömeldi. Kelepçeyi, Arden'in birleşmiş duran bileklerine doğru yaklaştırdı. İlk bilekten geçireceği esnada Arden yine ustalığını konuşturdu ve saniyeler içinde Emris'in elinden kelepçeyi kaptı.

Emris refleks olarak tabancasına uzanacakken Arden bir anda yerinden fırladı. Emris'in üzerine atıldı. Belinde duran tabancayı ondan hızlı davranarak anında kaptı ve ileriye doğru fırlattı. Tabanca, ahşap zeminde bir uğultuyla merdivenlere doğru kaydı ve ilk basamaktan sonra patırtıyla gözden kayboldu.

Emris'in bakışları tabancasındayken Arden Emris'in bir kolunu yakaladı. Kendini yere bırakarak Emris'in üzerine çıkmasını sağladı. Emris, kontrolü ele geçirdiğini sanırken, Arden bacaklarını Emris'in beline doladı ve bir timsah gibi kendi etrafında hızla döndü. Dengesini kaybeden Emris neler olduğunu anlamadan yüzüstü yere kapaklanmıştı. Arden yakaladığı kolun bileğine uzandı ve bileği ters kıvırdı. Emris, dayanılmaz bir acı yaşadı. Yerden doğrulmak için çırpındı ancak başaramadı.

Arden çoktan bileğini sırtında ters bükmüş ve Emris'in sırtına oturmuştu.

"Ben istemeden bana kelepçe takamazsın Emris!"

Emris, yüzünün yarısı yere yapışık bir hâlde karşılık verdi.

"İşleri daha fazla zorlaştırma Arden!"

Arden, bir bacağını Emris'in yüzüne doğru yaklaştırdı. Bileğini daha da bükerek kulağına doğru eğilip usulca fısıldadı.

"Ben istediğim için beni buldun..."

Emris, aldığı darbenin acısıyla ne karşılık vereceğini bilemedi. Bileğindeki şiddetli ağrı azalırken tek gözünü açabildi. Gözü bir anda Arden'in az önce son dokunuşlarını gerçekleştirdiği tabloya kaydı. Tablodaki detayları fark edince, Arden'in ne yapmaya çalıştığını anladı.

"Prag'taki gecemi mahvettiğin için sana son kez vurmak istedim Emris!" Emris'in yüzüne doğru daha da eğildi. Burnu saçlarına değiyordu. Arden'in nefesini boynunda hissediyordu. "İstesem kimse beni yakalayamaz..." Derin bir nefes aldı ve devam etti: "Ama artık yeter; kaçmaktan çok sıkıldım."

***

İsviçre'den Türkiye'ye doğru hareket eden uçağın perdelerle ayrılan ön kısmındalardı. Sağdaki iki koltukta yana yana oturuyorlardı. Arden pencere kenarındaydı. Uçağın küçük penceresinden son kez gökyüzünü izlemek ister gibiydi. Bileklerinde ya da bir başka yerde kelepçe yoktu.

Emris, bakışlarını Arden'in üzerinde gezdirdi. İçini büyük bir huzur kaplamasını bekliyordu. Hem Vasilko ölmüş hem de Arden'i yakalamıştı. Ama beklediği huzuru bir türlü

yaşayamıyordu. Belki Arden'in kaçmaktan vazgeçmesi, belki Vasilko'nun büyük sırlarla ölmesi... Ne olduğunu bilmiyordu ama içini kemiren duyguların varlığından emindi.

"Bir şeyler içmek ister misin Arden?"

Arden, penceredeki bakışlarını Emris'e çevirdi. "İçinden gelerek mi teklif ediyorsun bunu yoksa laf olsun diye mi?"

Emris, Arden'in manalı bakan gözlerine baktı. "İçimden gelerek..."

Arden, bakışlarını Emris'in gözlerinden ayırmadan karşılık verdi. "Bulutlar altımdan kayarken şarap içmeyi severim..."

Emris, hosteslerden iki kadeh kırmızı şarap getirmelerini istedi. Hosteslerden birisi kadehleri hazırladı ve kısa sürede getirdi. Emris, servis edilen iki kadehi de kendisi aldı ve bir tanesini Arden'e uzattı.

Arden, Emris'in bu hareketine gülerek karşılık verdi.

"Centilmenlik peşinde gibisin... Yoksa indirdiğim son darbe işe yaradı mı?"

Emris, psikolojik üstünlük sende değil bende dercesine bir bakış attı ve Arden'in sorusuna aynı ritimde gülerek yanıt verdi.

"Hangi şartlarda olursa olsun; bir kadına bulutları izlerken centilmenlik yapmayı bilirim."

Emris ve Arden arasındaki bu atışma, aralarındaki buzların erimesi için vuran ilk güneş ışığı gibiydi. Kadehler bittiğinde ikisinin de içi ısınmıştı. Birbirlerine karşı olan öfkeleri az da olsa dinmişti.

Emris, uzun zamandır içinde tuttuğu birçok soruyu sormak için sabırsızlanıyordu. Vasilko ve şebekesi hakkında yüzlerce

sorusu hazırdı. Ama o an, soruşturmayı yürüten bir başkomiser olmak yerine; Eren'in yakın, Arden'in ise eski arkadaşı olmayı tercih etti.

"Değdi mi Arden? Yaptığın bunca şeye değdi mi? En çok da Eren'i üzdüğüne..."

Arden, Emris'ten gelen bu beklenmedik soru karşısında bir anda tıkandı. Ses tonundaki ve bakışlarındaki samimiyeti hissetti. Aynı samimiyetle karşılık vermesi gerektiğine inandı.

"Ben ne yaptıysam Eren'i korumak için yaptım... Hatta Eren üzerinden sizleri de."

Emris, Arden'in yanıtıyla şaşkına döndü.

"Ne yani? Beyaz Ev'e sızman, Eren'le yakınlaşman, bizim soruşturmamızı manipüle etmen nasıl Eren'i korumak için oluyor?"

Arden, "İlk planım bu değildi elbette," dedi, "ama Eren'le tanıştıktan sonra durumlar değişti." Emris'in gözlerinin içine bakıyordu. Samimi ve dürüsttü.

Emris, "Bana artık daha açık olur musun?" dedi, "Eren'i nasıl korudun?"

Arden, bakışlarını yeniden pencereye çevirdi. Ufka kısa bir süre baktıktan sonra yeniden Emris'e döndü.

"Evet; Beyaz Ev'e sızmak için görevlendirilmiştim. Sızma amacım ise sizi manipüle etmek ya da bilgi toplamak değildi."

"Neydi peki?"

"Bir belgeye ulaşmak. Gizli bir belge. Teminat belgesi."

Emris duydukları karşısında şaşkındı. "Teminat belgesi mi? O da ne?"

"Vasilko ile Beyefendi arasında yıllar önce gerçekleşen bir belge takası. O zamanlar iş birlikleri, birbirlerine karşılıklı güven sağlamak adına, kendileri için önemli olan gizli bilgi ve belgelerin takaslarıyla sağlanıyormuş. Vasilko da Beyefendi'yle iş birliği yaptığı zaman, Vasilko'nun herkesten gizli tuttuğu ailesi hakkındaki çok büyük önem taşıyan ve aynı zamanda ortak iş yaptıkları kişilerin isimlerinin yer aldığı bir yazılı belgeyi Beyefendi'ye vermiş. Aynı şekilde Beyefendi de kendi ailesi ve yasa dışı işleri hakkındaki bilgileri Vasilko'ya... Bir çeşit birbirlerine ait en önemli hayati bilgiler. Beyefendi'nin ölmek üzere olduğunun haberini alır almaz Vasilko beni bu iş için görevlendirdi. Görevim eve sızmak ve o gizli belgeyi kimse bulmadan ele geçirmekti."

Emris'in gözleri dört açılmıştı. Arden'in ağzından çıkan şeyler hiç tahmin etmediği bir yöne doğru ilerliyordu. "Peki ya sonra? Belgeyi bulamadığın için mi oldu tüm bunlar?"

Arden, kendinden emin gülümsemesini takındı.

"Hayır. Belgeyi kısa sürede buldum. Ama hesapta olmayan bir şey oldu."

"Ne oldu?"

"Âşık oldum..."

Arden, son cümlesinin ardından derin bir iç geçirdi.

"Belgeyi eve girip çıkmaya başladıktan birkaç gün sonra buldum. Siz ormandaki insan uzuvlarıyla uğraşırken. Normalde ortalıktan kaybolabilir ve görevimi başarıyla tamamlayabilirdim. Ama Eren'den ayrılmak istemedim. Vasilko'ya belgeyi henüz bulamadım gibi çeşitli bahaneler sunarak görevimi uzattım. Tek amacım Eren'le daha uzun vakit geçirebilmekti."

Emris, "Peki ya sonra?" dedi, "belgeyi Vasilko'ya götürdün mü?"

"Hayır... Çünkü sizin soruşturmanız başlamıştı ve birileri perde arkasındaki olayları aydınlatmaya çalışıyordu."

Emris, "Cerrah..." diye mırıldandı.

Arden, "Evet..." diye karşılık verdi ve devam etti. "Cerrah'ın yaptıklarından sonra başta Eren olmak üzere hepinizin hayatı tehlikeye girmişti. Çünkü ben belgeyi alıp Vasilko'ya götürseydim Vasilko amacına ulaşmış olacaktı. Daha sonra ise Beyaz Ev ve kendi şebekesi hakkında bilgi sahibi olan kim varsa teker teker öldürecekti. Eren, Halil, diğer çalışanlar... Sen, Sedat... Hatta sonradan ortaya çıkan Enzel, Atlas, Demir ve Ala..."

Emris duyduklarına inanamıyordu.

"Belge ortaya çıkmazsa, Vasilko onu bulabilmek için kimseyi ateşe atamazdı. Dikkatleri üzerine çekemezdi. Sizi korumanın tek yolu buydu. O belgenin ortaya çıkmaması ve Cerrah'ın bir şekilde susturulması..."

Emris, "Cerrah'ı yakaladığımız gün bu yüzden mi ona ateş ettin?" diye sordu.

Arden, "Evet," diye yanıtladı, "ondaki bazı bilgi ve belgeler sizi ölüme götürecekti."

Emris arkasına yaslandı. Taşlar şimdi yerli yerine oturuyor diye düşündü. Sonra birden, "Peki ya belge?" diye çıkıştı, "belgeye ne oldu?"

Arden yeniden gülümsedi.

"Kaçmadan önce ait olduğu yerde bıraktım. Beyaz Ev'de. Ama bu kez bulunması çok zor bir yere sakladım."

Emris bir anda, Eren'in yola çıkmadan önce anlattıklarını anımsadı. Yakın zamanda Beyaz Ev'e gizlice girip çıkan birilerinin varlığını... Gizlice bir şeyler arıyorlardı. Teminat belgesini...

Bir taş daha yerine oturmuştu. Olayların devamını ise Emris anlatmaya başladı.

"Vasilko'ya belgeyi bulamadığını söyledin. Böylelikle Vasilko ne Eren'e ne de bir başkasına zarar verebildi. Çünkü dikkatleri Beyaz Ev'den uzak tutmak zorundaydı. Ama daha sonra senin aslında belgeyi bulduğunu ve ondan sakladığını anladı. İntikam almak için de Polina'nın işlediği tüm cinayetleri senin üzerine yıktı."

Arden, "Evet," dedi, "Eren'le Prag'ta kaldığımız gece öğrendim cinayetleri. Daha doğrusu Eren laf arasında bundan bahsetti. Ona orada bir şey belli etmedim ama içime bir şüphe düştü ve araştırmaya başladım. O zaman bazı şeylerin yerine oturmadığını fark ettim. Ben de sonradan öğrendim yani. Zaten benim peşime bu kadar kolay düşmenden her gittiğim şehirde karşıma çıkmandan şüphe duyuyordum. Ayrıca bizim meslekte gizlilik çok önemlidir. Ben deşifre oldum, peşimde Türk polis teşkilatı ve İnterpol vardı. Gerçek kimliğim de açığa çıktı. Sayende!" diye devam etti imalı ve tatsız bir bakış sunarak. "Bu Vasilko'nun kulağına çoktan gitmiştir."

Emris, "Cinayetlerin sonunda da seni öldürecekti..." diye karşılık verdi.

Arden, "Evet," dedi, "ama hemen değil."

"Neden hemen değil?"

"Çünkü amacı senin beni yakalamandı. Böylelikle ben Türkiye'ye getirilecektim. Kendimi kurtarmak için de o belgeyi sakladığım yerden çıkaracaktım. Böylelikle bir taşla birçok kuş vuracaktı. Hem belgeyi bulacak hem beni hem de sizi ortadan kaldıracaktı."

Arden'in her cümlesiyle Emris şaşkınlık yaşıyordu. Yapboz için yeni bir parça çıkıyor, her parça yerine oturduktan sonra

başka bir resim daha görünüyordu. Kendini iç içe geçmiş matruşka bebeği parçalıyormuş gibi hissetti. Arden "Ayrıca," dedi gözlerini yere devirerek, "bizim aramızdaki ilişki daha çok baba-kız gibi. O benim ailem sayılır ve ona ihanet ettiğimi düşünüyor."

"Vasilko'nun tüm planlarını bozmanın ve senden intikam almasını önlemenin ise yine tek yolu vardı. Onu ortadan kaldırmak. Bizden önce onu buldun ve kalbine iki bıçak sapladın..."

Arden karşılık vermedi. Ama bakışları fazlasıyla onaylıyordu.

Emris derin bir nefes alıp arkasına yaslandı. Arden'in anlattıkları içine sinmişti. Parçaları birleştirdiğinde ise doğruluğundan emin olmuştu. Duyguları bir anda köpürmüş, karman çorman hâl almıştı. Yaklaşık iki yıldır büyük bir öfke ve nefretle peşinden koştuğu kadına şimdi şefkat mi besliyordu? Ayrıca o kadın, farkında olmadan Emris'in hayatını korumuştu. Sadece Emris'in değil; Eren'in, Sedat'ın, Halil'in ve yakın zamanda Emris'in değer verdiği tüm kişilerin hayatını... Üstelik tüm bunları yaparken kendi hayatını hiçe saymıştı.

Emris'in duygu karmaşasına yeni bir duygu daha eklendi. Kendine itiraf edemese de Arden'e içten içe hayranlık duyuyordu... Ama yine de görev ve sorumluluklarının farkındaydı. Ne olursa olsun; Arden bir suç şebekesine bilinçli olarak yıllarca çalışmıştı. Hem Türkiye hem de başka ülkelerde kanunlarca suç sayılan eylemlerde bulunmuştu. Ayrıca işlediğini bildiği iki cinayet vardı ve kim bilir daha bilmediği kaç kişinin hayatı Arden'in ellerinde son bulmuştu.

Arden ile sohbet ederlerken uçak Türk hava sahasına girmişti. Emris görevlerini yeniden anımsadı. Elini yavaşça Arden'in eline uzattı. Hemen ardından otoritesini gösterircesine, "Ne olursa olsun bunu hak ettin Arden!" dedi ve diğer elinden

bir çırpıda kelepçe çıkartıp Arden'in bileklerine geçirdi. Sonra diğer yolcular tarafından kelepçenin görünmemesi için üzerindeki ceketi Arden'in kollarının üzerine doğru yerleştirdi.

Arden, bileğine takılan kelepçeyi görünce gülümsedi. "Vazgeçmeyeceğini biliyordum."

Emris, "Sen görevlerini başarıyla yaptın," dedi, "şimdi sıra bende."

Bir süre aralarında sessizlik oldu. Ne Arden ne de Emris konuştu. İkisi de içinde bulundukları ironiyi yaşamak istiyor gibiydiler.

Uçakta inişe geçildiğinin ve herkesin kemerleri takması gerektiğinin anonsu yapıldı.

Bunun üzerine Emris önce Arden'in kemerini takmasına yardım etti. Ardından kendi kemerini taktı ve Arden'in gözlerine baktı.

"Belgenin yerini söyleyecek misin?"

Arden, Emris'in otoriter bakışlarına kendine has bakışlarıyla karşılık verdi.

"Hayır... O benimle sonsuza dek saklanacak..."

38. Bölüm

İstanbul'a indiklerinde Sedat havaalanının apronunda Emris'i bekliyordu. Uçaktan ilk olarak Emris indi. Hemen arkasından da Arden... Sedat, Arden'i görünce içinde bastıramadığı bir zafer coşkusu yaşadı. İçinden, "Şefim yine yaptı yapacağını..." diye geçirdi.

Emris, Arden ile birlikte merdivenlerden indi.

Sedat, "Hoş geldin şefim," dedi. Daha sonra Arden'e öfkeyle bakarak, "Sonunda başardık!" diye ekledi.

Emris, bakışlarını bir Arden'e bir Sedat'a çevirdi. Manalı bir şekilde güldükten sonra, "Evet," dedi, "başardık."

Her şeyden habersiz olan Sedat'ın bir anda suratı asıldı. Çünkü ona bakan Arden pis pis sırıtıyordu. Sedat, Emris'in de sırıttığını görünce, tuhaf bir şeylerin döndüğü hissetti. Daha fazla ikiletmeden arabanın kapısını açtı. "Buyurun şefim."

Hava yeni kararmıştı. Hep birlikte emniyete geçtiler. Prosedür gereği yapılması gereken yakalama tutanakları ve diğer raporları hazırladılar. Bunlar olurken, Emris hızlıca olan bitenleri Sedat'a anlattı.

Sedat, "Vay be," diye karşılık verdi, "tahminlerimizin çok ötesinde bir derinliği varmış bu işin."

Arden tutuklanacağının farkındaydı. Ama buna rağmen gayet sakin ve soğukkanlıydı. Emris'in koruması altında kendini güvende hissediyordu. Evrak işlemleri tamamlanana kadar nezarethanede, demir parmaklıklar arkasında olması gerekirken Emris kendi odasında kalmasını sağlamıştı.

Son prosedür olarak ifade aşamalarına geçmeden önce hastaneye götürülüp sağlık raporu alınması gerekiyordu. Bu işlem, gözaltına alınan tüm şüpheliler için uygulanması zorunlu bir işlemdi.

Sedat, "Şefim sağlık raporu işini nasıl yapalım?" diye sordu, "Sonrasında da ifade almamız gerek."

Emris, Arden'in resmî ifade aşamasında tüm suçlamaları reddedeceğini biliyordu. Bu nedenle ifade işlemi çok kısa sürecekti. Arden bir gece gözaltında kalacak ve ertesi gün mahkemeye çıkarılacaktı. Yüksek bir ihtimalle de mahkemece tutuklu yargılama kararıyla tutuklanacaktı.

"Güvenilir bir ekip Arden'i hastaneye götürsün getirsin. Sonra da ifade aşamasına sen geçersin. İfade vermesi için çok zorlama; zaten susma hakkını kullanacaktır."

Sedat şaşırmıştı. "Sen ifadede bulunmayacak mısın şefim?"

Emris, "Hayır," dedi, "ben Eren'in yanına gideceğim. Olan biteni benden duysa çok iyi olur."

Bunun üzerine Sedat gülümsedi. "Kıyamıyorsun değil mi Eren'e?"

Emris hiçbir karşılık vermeden ellerini cebine sokup koridorda yürümeye başladı. Düşünceliydi. Bir yandan Eren'e

söyleyeceklerini diğer yandan da bundan sonra neler olacağını aklından geçiriyordu. Ayrıca aklı hâlâ kayıp olan Beyaz Ev'de gizlenmiş o belgedeydi.

Emris'in arkasından bakan Sedat, Emris'in gizlice Eren'i getirip Arden ile görüştüreceğinden emindi. "Sen meraklanma şefim," diye arkasından seslendi, "ben gerekenleri hallederim."

***

Emris, şubede yapması gereken birkaç işi daha hallettikten sonra çıkmak için hazırlandı. Vakit kaybetmeden Eren'in yanına gitmek istiyordu. Otoparka indi. Tam arabasının kapısını açıp bineceği esnada arkasından bir ses duydu.

"Şefim! Şefim!"

Sedat, koşarak kendisine doğru yaklaşıyordu. Sesi otoparkın duvarlarında yankılanırken bir kez daha bağırdı.

"Şefim bekle!"

Emris, panikle kendisine yaklaşan Sedat'a baktı. "Ne oldu Sedat?"

Sedat, Emris'in yanında duraksadı. Nefes nefese kalmıştı. "Arden..." dedi ve ardından nefesi kesildi. "Arden..."

"Ne olmuş Arden'e?"

"Arden kaçmış!"

Emris duyduğu cümle karşısında bir an şaşkınlık yaşadı.

"Nasıl kaçmış? Nerede kaçmış?"

"Hastanede şefim. Sağlık raporu alındıktan sonra arabaya binerken bizim ekibi oracıkta pert etmiş ve bir anda kaybolmuş."

Emris sinirlenmişti. "Nasıl olmuş düzgünce anlat!"

"Şefim üç kişiyle birlikte sağlık raporu almak için hastanenin aciline girmişler. Doktor muayenesinden geçmiş. Gayet

sakinmiş ve hiçbir şeyi yokmuş. Daha sonra geri arabaya bindikleri esnada, tam arka koltuğa oturunca başım dönüyor demiş. Koltuğa yığılır gibi uzanmış. Bizimkiler yeniden doktora gidelim demişler. Kabul etmemiş. Bunun üzerine arka koltukta oturması gereken polis memuru doktor çağırmak için ayrılmış." Sedat nefesini toparlamak için koca bedenini doğrultup duraksadı ve ardından devam etti. "Arden de bunu fırsat bilmiş. Şoför koltuğunda oturanın tabancasını kapmış ve arkadan kafasına dayamış. Şoförün yanında oturana kelepçenin kilidini açmasını söylemiş. Mecburen açmış o da. Üçüncü ekip gelmeden arabanın anahtarlarını da almış. Bizimkiler içerideyken kumanda ile kilitlemiş ve dakikalar içinde toz olmuş."

Emris bir an öylece kaldı. Sedat'ın anlattıklarını dinledi.

Arden yine yapmıştı yapacağını... Arden'in bu kadar sakinken neden kaçmak isteyeceğini düşündü. Sonra birden, "Tabii ya..." diye mırıldandı.

"Ben nereye gideceğini biliyorum. Atla hadi!"

Otoparktan çıktıklarında Sedat'ın nefesi dengelenmişti. "Nereye gidiyoruz şefim? Arden'i nerede bulacağız?"

Emris, gayet kendinden emin bir ses tonuyla, "Gittiğimizde görürsün," diye karşılık verdi.

Sedat yol boyunca kendi kendine söyleniyordu. "Keşke ben de gitseydim yanlarında, benden kaçamazdı Arden!"

Emris, Sedat'a gülerek karşılık verdi. "Arden seni lokma gibi yutardı Sedat; kaçmayı kafaya koyduysa sen de engel olamazdın."

Yaklaşık yarım saat sonra Beyaz Ev'in bulunduğu mahalleye giden yola saptılar. Yolu gören Sedat, "Eren'in yanına mı gidiyor diyorsun şefim?" diye sordu.

Emris, "Evet," dedi, "Arden artık başka kimse için kaçmaz..."

Mahalleye girdikten sonra bir süre daha ilerlediler. Mahallenin içindeki Beyaz Ev'e sapan yola geldiklerinde yolu teğet geçtiler.

Sedat, direksiyon başında olan Emris'e baktı. "Şefim yolu kaçırdın," dedi.

Emris, "Hayır, kaçırmadım," dedi, "bilerek girmedim."

Sedat, "Ee, Beyaz Ev'e gitmiyor muyuz?" diye karşılık verdi.

Emris, "Biraz sabırlı ol Sedat," dedi, "Beyaz Ev'e her zaman gideriz." Daha sonra arabayı mahallenin içindeki, Beyaz Ev'i uzaktan gören tepeliğe sürdü. İki yıl önce Eren ile yan yana arabanın kaputuna yaslanıp Beyaz Ev'i izledikleri noktaya kadar devam etti. Arabayı durdurdu. İndikten sonra tıpkı Eren'le yaptığı gibi kaputa yaslanıp Beyaz Ev'e baktı.

Sedat da hemen arkasından indi. Emris'in yanına geçti. "Beyaz Ev manzarası seyretmeye mi geldik şefim?" diye sordu.

Emris, "Beyaz Ev en güzel buradan görünüyor," diye karşılık verdi.

Gerçekten de Beyaz Ev'in en ihtişamlı görüntüye sahip olduğu yer burasıydı. Ortasındaki iki kule ve evin tamamı net bir şekilde görünüyordu. Bahçeden çatıya doğru vuran ışıklar ile iki kuleden dışarı yayılan ışıklar; gecenin karanlığında bir ışık halesi gibi parlıyordu.

Beyaz Ev'e bakarlarken Sedat Emris'in ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Üzerindeki stres gitmiş, yerini muzip bir gülümseme almıştı.

"Âşıklara biraz zaman mı tanıyoruz şefim?"

Emris, bakışlarını Beyaz Ev'in üzerinden ayırmadan sadece gülümseyerek karşılık verdi.

39. Bölüm

Eren, annesinin kütüphanesine girmiş, eski kitaplardan birkaç tanesini seçmişti. Hangisini okusam diye kararsız bir şekilde kitapları inceliyordu. Bu esnada kütüphanenin kapısı tıklatıldı ve açıldı.

Kapıda Halil belirdi. Yüzünde Eren'in daha önce görmediği bir şaşkınlık ve heyecan dolu bir ifade vardı. Farklı bir durumla karşılaşacağını o an anlamıştı.

"Müsait miydiniz Eren Bey?"

Eren, "Evet," dedi, "girsene içeri."

Halil, "Ben girmeyeyim," diye gülümseyerek karşılık verdi, "bir misafiriniz var."

Eren, "Misafirimiz kim?" diye soracağı esnada gözlerine inanamadı. Arden kapıda belirmiş ve gülümseyerek kendisine bakıyordu. Ellerini arkasında birleştirmişti, yüzünde sanki Eren'le ilk kez karşılaşıyormuş gibi utangaç bir ifade vardı.

"Arden! Ne işin var burada?"

Arden, kapıdan geçtikten sonra durdu. "Geldiğime sevinmedin mi yoksa?"

Eren ne yapacağını bilemedi. Hızla ayağa kalktı. Kalbi kontrolden çıkmışçasına atmaya başladı. Bir anda kafasında onlarca soru belirmişti. Bir iki adım atıp durdu. Daha sonra birden hızlandı.

Arden, Eren'in koşmaya başladığını görünce koşarak karşılık verdi. Saniyeler içinde Eren'e yaklaşınca zıpladı. Kucağına atıldı. Bacaklarını Eren'in beline doladı ve sımsıkı sarıldı.

Halil, Eren ve Arden'in sarılmaya başladıklarını görünce, "Bana müsaade," diye fısıldayarak kapıyı kapattı.

Eren, kucağındaki Arden'e sımsıkı sarılmıştı. Arden ile birlikte etrafında birkaç tur döndü. Sanki kollarını birazcık gevşetse Arden kaybolup gidecekmiş gibi kenetlenmişti. Yaşadığı anın gerçek mi yoksa bir halüsinasyon mu olduğunu ayırt etmekte güçlük çekiyordu.

İlk sarılma faslı bitince, kendinden yukarıda duran Arden'in yüzüne baktı. "Gerçek misin yoksa bir hayal mi görüyorum?"

Arden, bir eliyle Eren'in saçlarını okşadı. "Bedenini bedenimde hissedecek kadar gerçeğim..." Kısa bir süre Eren'in gözlerinin içine baktı. Daha sonra, "Bugünün günlerden ne olduğunu biliyorum," dedi.

Eren merakla, "Neymiş?" diye sordu.

Arden, bir elini beline doğru uzattı. Belinden küçük, yatay bir kutu çıkardı. Eren'e doğru uzattı. "Şu an gece yarısını geçti ve günlerden 13 Temmuz oldu... Doğum günün kutlu olsun Eren Eriz!"

Eren şaşırmıştı. Üstelik yaşadığı onca olayın ardından kendi doğum gününü bile unutmuştu. Arden'in unutmayıp üzerine böylesine riskli bir kutlamaya girişmesi karşısında afallamıştı. Arden'in elindeki kutuyu alırken karşılık verdi. "İnanamıyorum sana... Çok teşekkür ederim." Hediye paketi olmayan kutunun içinden özel tasarımlı bir dolma kalem çıktı.

Arden, gözlerinin içine bakmaya devam ederek, "İnanmalısın," dedi, "tüm olanlara..."

Eren, Arden'in bu cümlesinin ardından yeniden sıkıca kavradı.

İlk karşılaşma anının şokunu atlattıktan sonra Eren yeniden sordu. "Ne işin var burada Arden?" dedi, "buraya gelirken yakalanabilirdin."

Arden, hâlen Eren'in kucağındaydı. Yüzüne şımarık bir gülümseme yerleştirdikten sonra, "Yakalandım zaten," dedi, "ama seni görmek ve doğum gününü kutlamak için yeniden kaçtım. Hediye için de kusura bakma. Emris'in odasında başka değerli bir şey bulamadım."

Eren, "Kafamı karıştırıp durma," diye araya girdi, "zaten çok heyecanlıyım."

Arden, "Boş ver," dedi, "anlatırım hepsini. Bu gece seninle baş başa kalmak istiyorum."

***

Eren, Arden'in dileğini yerine getirdi. Halil'i çağırdı ve tüm çalışanların evi boşaltmasını istedi.

Halil, Eren'in talimatını anında yerine getirdi. Beyaz Ev'de çalışan kim varsa, geceyi evin müştemilatında bulunan ve ön bahçenin kuytu bir köşesine düşen misafir evinde geçirmeleri için yolladı. Son olarak kendisi de Eren ve Arden için içecekler ve meyve tabakları hazırladıktan sonra Beyaz Ev'den ayrıldı.

Eren ve Arden kocaman evde artık baş başalardı. Arden, her anını Eren'e dokunarak, gözlerine bakarak ve tenini hissederek geçirdi.

Gecenin ilerleyen saatleri olmuştu. Eren'in yatak odasında, beyaz nevresime dolanmış bir hâlde uzanıyorlardı. Arden, kenarda duran kadehinden bir yudum daha aldıktan sonra başını Eren'in göğsüne bıraktı. Parmaklarını Eren'in parmaklarına doladı.

"Ben ölene dek beni bırakma olur mu?"

Eren, diğer elinin parmaklarını Arden'in saçlarına uzattı. Saçlarını okşayarak karşılık verdi.

"Ben ölmeden önce ölme olur mu?"

Arden başını kaldırdı. Eren'in tam kalbinin üzerine bir öpücük kondurdu.

"Senin ölmene dayanamam. Sakın benden önce ölme Eren..."

Eren kendini hâlen bir rüyada gibi hissediyordu. Uzun süreler boyunca kabuslar gördüğü Beyaz Ev, ona şimdi hayatta yaşayabileceği en güzel anı armağan etmişti. "Arden," diyerek kaşlarını kaldırdı "yoksa Nedra mı demeliydim?" diye sordu imalı bir şekilde. Eren her zamanki klasik sataşmalarından birisini yapmıştı.

Arden gülerek karşılık verdi. "Nedra büyükannemin ismiydi," dedi "bana onun ismini vermişler. Kendisi Alman kökenliymiş ve orada yaşayan gurbetçi bir Türk'le evlenmiş. Çocukluk yıllarımda büyükannem eve geldiğinde Türkçe konuşurduk, bu nedenle bu operasyon için ben seçildim." Birden doğruldu, bir çocuk edasıyla Eren'in üzerindeki sweatshirtü çekiştirerek sordu. "Yoksa kötü bir seçim miydim?"

Eren gülerek cevap verdi. "Başıma gelen en iyi şey olabilirsin."

Arden ile Eren, havadan sudan konuşarak eğlenceli bir şekilde gecelerine devam ettiler. Yaklaşık bir saat geçmişti. Arden birden irkildi. Kafasını ani bir tepkiyle kapıya çevirdi.

Arden'in o hareketi Eren'i korkutmuştu. "Ne oldu Arden?"

Arden eliyle Eren'in dudağını kapattı. Diğer eliyle sus işareti yaptı. Dikkatini yeniden kapıya çevirdi. Kapının altındaki boşlukta hareketlenmeler gördü. Bunun üzerine hızlı bir hareketle çarşafı üzerine dolayarak Eren'in diğer tarafına geçti. Neler olduğunu anlamadan Eren'i bir anda yatağın kapıdan uzak kısmına ittirdi.

Eren, Arden'in bu hareketiyle dengesini kaybetti ve yatağın diğer ucundan yere düştü. Tam da bu esnada kapı sert bir darbeyle açıldı. Kapıda iki silahlı adam belirdi.

Adamların üzerlerinde yedek şarjörler takılmış siyah hücum yelekleri vardı. Alt kısımlarında askeri kamuflaja benzer

pantolonlar bulunuyordu. Yüzlerinin yarısı boğazlarından yukarıya çekilmiş bandanalarla kapalıydı. Kafalarını ise üzerlerindeki kıyafetlerin kapüşonlarıyla kapatmışlardı. Her halleriyle ninja gibi profesyonel bir görünüme sahiplerdi. Tabancaları efsanevi Kalaşnikov firmasının yeni ürettiği 9 milimetrelik PL-15K tabancalardı.

Arden, "Oradan sakın çıkma Eren!" diye bağırdıktan sonra yatağın diğer ucundan fırladı. Bu esnada arka arkaya iki el ateş edildi.

Eren, ateş edilme sesiyle neye uğradığını şaşırdı. Yatağın diğer tarafında doğrulmaya çalıştı. Doğrulduğu anda Arden'den bir bağırma sesi daha duydu.

"Sakın çıkma Eren!"

Bunun üzerine Eren korkuyla kafasını eğdi ve yatağın arkasına saklandı.

Arden, yataktan fırladığı gibi abajuru komodinin üzerinden aldı. Silahlı adamlardan birisinin üzerine fırlatırken yatak odası bir anda karanlığa gömüldü.

Silahlı adamlardan birisi rastgele karanlıkta ateş etmeye devam etti.

Arden, karanlıktan faydalanarak adamlardan birisinin kasığına bir tekme geçirdi. Adamın tekmeyle sarsılmasını fırsat bilip elindeki tabancayı kaptı. Diğer silahlı adama arka arkaya ateş etti. İkinci adam karşılık veremeden yere yığıldı.

Bunun üzerine Arden az önce tekme attığı diğer adama döndü. Doğrulmaya çalışırken tam kafasına bir el ateş etti. Adam arkasına doğru düştü.

Eren, "İyi misin Arden?" diye bağırdı.

Arden, "Sakın oradan çıkma!" diye bir kez daha bağırdı. İki kişinin de hareketsiz kaldığından emin olduktan sonra koridora bakındı. Koridorda, karanlığın içinde başkalarının olduğunu fark

etti. Onların yatak odasına gelip Eren'e zarar vermelerini engellemek için rastgele birkaç kez daha ateş etti. Ardından koridora çıkıp koşmaya başladı.

Eren korkuyla Arden'in dediklerine uymuştu. Ses çıkarmadan yatağın altına doğru sığabildiği ölçüde saklanmaya devam etti.

Arden, koridorun sonuna geldikten sonra geriye doğru bir kez daha ateş etti. Amacı, herkesi peşine takmak ve Eren'i korumaktı. Ateş ettikten sonra üst katın merdivenlerine doğru koşmaya başladı. Bunu yaparken tabancanın şarjörünü çıkardı ve içindeki mermiyi saydı. Şarjörde üç tane mermi vardı. Bir de namlunun ağzında hazır olan; dört...

Üst kata çıktıktan sonra bir köşeye çekildi. Arkasından gelen ayak seslerini duymaya çalıştı. Kaç kişinin peşinde olduğunu anlamak için sessizce bekledi. Merdivenlerden çıkan ayak seslerinden en az üç kişinin var olduğunu tespit etti.

Baskın yapan kişilerin kimlerin adamı olduğunu düşündü. Şimdiye dek onlarca çeteyle mücadeleye girmişti. Zihninden hepsi sırayla aktı. Kimsenin bu denli cesaret gösterebilecek bir gücü yoktu. O esnada tabancanın marka ve modelini anladı. Adamların giyimlerindeki profesyonellikleri de... Vasilko'nun özel ajanlarıydı. Her ne kadar Vasilko ölmüş olsa bile, onun talimatlarını yerine getirmek için ant içmiş, kendisi gibi özel eğitimli askerler...

Karanlığın içinde merdivenden çıkan ilk gölgeye iki el ateş etti. Gölgenin merdivenden geri düştüğünü fark etti. Bir kişiyi daha etkisiz hale getirmişti. Diğer iki kişi anlık olarak geri çekilmişti. Bunu fark edince koridora çıkıp diğer merdivenlere doğru koşmaya başladı.

Kısa bir süre sonra iki kişi yeniden peşinden geldi. Merdivenlerin köşesinde bekledi ve karanlığın içinde fark edebildiği

ilk harekete bir kez daha ateş etti. Çıkan patırtıdan bir kişiyi daha vurduğunu anladı ve üst kata yöneldi.

Nefes nefese kalmıştı. Tabancasında ise bir mermi... Tek atımlık şansı kalmıştı. Çıktığı kat, Beyaz Ev'in çatı katı olan kulelerden birisiydi. Tırabzanın kenarına kadar gelip çömelerek hedef küçülttü. Nefesini tutup diğer kişinin gelmesini bekledi.

Kısa bir süre sonra merdivende ayak seslerini duydu. Karanlıktan hiçbir şey göremiyordu. Sessizce ayak seslerinin yaklaşmasını bekledi.

Ayak sesleri yaklaştı. Yaklaştı. Yaklaştı...

Çapraz merdivenlere geldiğini hissettiği an, karanlıkta hissettiği harekete son atışını yaptı.

Atışından sonra birkaç saniye bekledi. Hiçbir ses gelmedi. Saniyeler sonra ise iki el karşı ateş geldi. Mermiler yanından vızır vızır geçti. Son mermisini ıskalamıştı.

Tek çare olarak kulenin kapısına tekme attı. Kapı patırtıyla kırıldı. Kendini tam kuleden içeri attığında arkasından iki el daha atış duydu. Var gücüyle eski çatı katına girdi. Hedef küçültmek için yere çöktüğünde belinde bir sızı hissetti. Elini beline götürdüğünde ise bir ıslaklık...

Vurulmuştu.

Daha önce girdiği birkaç çatışmada da yaralanmıştı. Ama belindeki sızı o yaralardan çok daha farklıydı. Daha büyük bir acı vücuduna yayılmaya başlamıştı.

Bunu fark ettiği anda arka tarafından üç el daha ateş sesi geldi.

Buna rağmen son bir çaba ile sürünmeye başladı. Saklanmak için ileride bir dolap fark etti. Dolabın kenarına doğru ilerlerken birden çatı katı aydınlandı. Kafasını eğdiğinde ise göğsünden ve karnından sızan, beyaz çarşafı kırmızıya çeviren kanları gördü...

Arden!

Arden!

Arden!

Aradan ne kadar süre geçtiğini bilmiyordu. Eren yanına koşmuş, başını kollarının arasına almıştı.

"Arden! Lütfen konuş benimle."

Arden, bedeninin kontrolünü kaybetmek üzereydi. Eren'in hayatta olduğunu görünce gülümsedi. Onun yüzüne bakmak iyi hissettiriyor ancak ıslak gözlerini görmek bir o kadar da korkutuyordu. Konuşmak için ağzını açtığında, ciğerlerinden gelen kan kokusunu hissetti.

Eren'in hemen arkasında, tabancasıyla etrafı kollayan Emris'i gördü. Emris'in hemen arkasından Halil belirdi. Arden'in yaralandığını görünce ilk yardım setini almak için alt kata doğru koşmaya başladı.

Arden, Emris'i görünce içinde bir rahatlama hissetti. Emris oradaysa, Eren güvendeydi.

Eren, "Arden, dayan! Seni kurtaracağım, ne olur dayan!" diye bağırdı. Arden'i kollarının arasına almış, kucaklamaya ve kaldırmaya çalışıyordu.

Emris, Eren'in yan tarafından eğildi. Arden'in yaralarını kontrol etti.

Arden, "Artık çok geç Eren," diye mırıldandı, "boşa çabalama."

Eren çılgına dönmüş gibiydi. "Bende kal Arden, sakın bırakma kendini!"

Arden, "Eğil," diye fısıldadı.

Eren, anında Arden'in dediğini yaptı.

Arden, kanlı parmaklarını Eren'in saçlarına uzattı. Parmaklarını saçlarının arasına soktu. Okşamaya başladı. Okşarken yüzünde bir tebessüm belirdi.

"Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun değil mi?"

Eren, "Biliyorum..." dedi. Bunu derken hıçkırıyordu. "Biliyorum. Sen de benim seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun..."

Arden, zorla gülümsemesini devam ettirerek, "Biliyorum," diye fısıldadı.

Emris, tabancasını etrafa doğrultmuş, kontrol etmeye devam ediyordu. Kapının aralığından dışarı çıktı. Aşağıya doğru seslendi. Ne Arden ne de Eren ne dediğini anlıyorlardı.

Arden, "Yaklaş," dedi, "uzan bana doğru."

Eren, kafasını Arden'in göğsüne uzattı. Bacaklarının bağı çözüldü. Yanına bitkin bedenini bıraktı. Sanki yaralı olan Arden değil de Eren'di.

Arden, elini Eren'in parmaklarına geçirdi. Sıkıca kavradı. Diğer eli hâlen Eren'in saçlarındaydı.

"Şu an huzurluyum biliyor musun Eren? Hayatımda hiç bu kadar huzurlu olmamıştım."

Eren bir karşılık veremedi. Sadece hıçkıra hıçkıra sessizce mırıldanabiliyordu. "Gitme... Sen de beni bırakma..."

"Benden önce ölmediğin için teşekkür ederim Eren!"

Eren duymak istemiyordu. "Arden!" diye bir kez daha bağırdı.

Arden, saçlarını okşadığı elini Eren'in dudaklarına götürdü. Bedeni acı içinde kıvranmasına rağmen yüzünde aynı tebessüm vardı. Parmaklarıyla Eren'in dudaklarına dokundu. Hemen ardından bakışlarını tavandaki tarihi avizeye çevirdi.

"Artık seninle sonsuza kadar Beyaz Ev'de kalabilirim."

40. Bölüm

Emris ve Sedat, gecenin ilerleyen saatlerine kadar Beyaz Ev'in manzarasını izlemişlerdi. Emris, Arden ile yaşadıklarını ve anlattıklarını detaylıca Sedat'a anlattı.

Sedat, hayranlıkla Emris'in anlattıklarını dinledi. En sonunda Beyaz Ev'e bakarak, "Şiir gibi şefim," dedi, "Beyaz Ev de Eren ile Arden'in aşkı da bir şiir gibi..."

Sedat'ın cümlesi bittikten sonra uzaklardan ateş edilme sesi geldi. Emris ve Sedat aynı anda sese dikkat kesildiler.

Emris, "Duydun mu?" diye panikle kaputtan doğruldu.

Sedat, "Nereden geldi şefim?" diye karşılık verdiğinde tabanca sesleri yeniden duyuldu.

Emris, büyük bir korkuyla, "Kahretsin!" dedi, "Beyaz Ev'den geldi!"

Apar topar arabaya bindiler. Emris gaza yüklendi. Arabanın sağa sola savrulmasını umursamadan hızla Beyaz Ev'e doğru sürdü.

Beyaz Ev'e yaklaştıklarında tabanca sesleri yeniden duyuldu.

Sedat, "Şefim Beyaz Ev'de çatışma var!" diye bağırdı. Hemen ardından belinden telsizini çıkardı. Beyaz Ev'in adresini tarif ederek acilen destek ekip ve ambulans istedi.

Emris, önüne çıkan diğer arabalara çarpma riskine rağmen hız kesmeden devam etti.

Beyaz Ev'e yakınlaştıklarında ateş edilme seslerini yeniden duydular. Sedat tabancasını çıkarıp dolduruş yaptı. Çatışmaya girmek için hazırlandı.

Emris, Beyaz Ev'e giren yola saptı. Köşeyi döndükten sonra evin bahçe girişindeki kapıya yöneldi. Hız kesmeden devam etti. Bahçe kapısı aralıktı. Durmak yerine arabayla kapıya çarparak geçmeyi tercih etti.

Büyük bir gürültüyle bahçeye girdiler. Acı bir fren yaparak tam evin kapısının önünde durdular. Tabancalarını eve doğrultarak indiler.

Halil ve diğer çalışanlar bahçeye çıkmışlardı. Yüzlerinde panik hâli vardı. Ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Halil eline geçirdiği bir sopayla çaresizce kalakalmıştı.

Sedat, kapıya geldikten sonra Halil'e seslendi. "Anahtar var mı?"

Halil koşarak merdivenlere yöneldi. Cebinden çıkardığı anahtarlarla kapıyı açtı. Sedat, aralanan kapıya bütün gücüyle tekme attı.

Emris, içeri girer girmez üst kata doğru koştu, "Eren! Eren iyi misin?" diye bağırdı.

Yatağın arkasına saklanmış Eren, Emris'in sesini duyunca doğruldu. Endişeli bir ses tonuyla "Ben iyiyim," dedi, "Arden'in peşindeler."

Sedat, "Nereye gittiler?" diye sordu.

Eren, "Bilmiyorum," dedi, "sanırım üst katlara."

Emris ve Sedat anında sağı solu kontrol ederek koşmaya başladılar. Halil, apar topar kontrol etmek için Eren'in yanına gitti. Hemen ardından Eren'le ikisi de peşlerinden koştu.

Merdivenlere ulaştıklarında Emris Sedat'a seslendi. "Sen Halil ve Eren'i korumaya çalış. Her yerden çıkabilirler."

Sedat, "Emredersin şefim," dedi ve merdivenlerin ilk basamağından geri döndü.

Emris üst kata doğru yöneldi.

Bir ceset daha...

Bir ceset daha...

Son cesedi kontrol ederken bir üst kattan ateş seslerini duydu. Hemen sese doğru koştu. Kulelerden birisine uzanan merdivene ulaştığında, askeri kamuflajlı birisini gördü. Emris'i fark edip döndüğü anda Emris adamdan hızlı davrandı ve hemen üç el ateş etti. Adam karşılık veremeden olduğu yere yığıldı.

Arden!

Emris son basamakları bitirip karşısındaki odaya girdi. Işığı yaktı. Yerde uzanan ve saklanmaya çalışan Arden'i fark etti. Onu korumak için arkasını döndü ve tabancasını doğrultarak başka birisinin olup olmadığını kontrol etmeye başladı.

Saniyeler sonra Eren basamaklarda göründü. Emris'in yanından hızla geçip yerde uzanan Arden'in yanına koştu.

***

Sabaha karşı herkes Beyaz Ev'de toplanmıştı.

Atlas, Demir ve Ala; son anda Eren'in yanında olamadıkları için kendilerini suçluyorlardı.

Halil ve diğer çalışanlar evden ayrıldıkları için.

Emris ve Sedat, daha önce Beyaz Ev'e girmedikleri için.

Eren ise varlığı ve Arden'in hayatına girdiği için...

Beyaz Ev'in koridorlarında onlarca polis vardı. Olay yeri inceleme ekipleri, cinayet büro ekipleri ve Emris'in ekipleri... Evdeki özel ajanlara ait cesetler teker teker ceset torbalarına konulup adli tıbba gönderildi.

Günün ilk ışıklarında Eren ancak sakinleşebilmişti. Emris, Sedat, Atlas, Demir, Ala ve Halil; hepsi birden Eren'i teskin edebilmek için yanındalardı. Hepsi suspus, hepsi üzgün, hepsi de kendilerini suçlayarak...

41. Bölüm

Aradan birkaç gün geçmişti. Emris, Sedat ve Lorenzo Beyaz Ev'e geldiler. Tamir edilmeye çalışılan bahçe kapısından arabayla geçtiler. Evin girişinde durdular.

Eren, ön bahçede oturuyordu. Yüzündeki ifade hiç değişmemişti. Çaresiz, üzgün ve bitkin... Yanında ekibin tüm geri kalanı vardı. Atlas, Demir, Ala... Halil hemen yanlarında ayakta duruyordu.

Emris, arabadan indikten sonra Eren'in yanına doğru yürüdü. Herkese selam verip bir sandalye çekti. Hemen arkasından Sedat ve Lorenzo devam ettiler.

Üstünkörü selamlaşmanın ardından kimse konuşmamıştı. Herkes sessizliğe yer bırakmış gibiydi. Kimsenin bu sessizliği bozmaya cesareti yoktu.

Bir süre böyle geçtikten sonra Emris, "Sana bir şey getirdim," diyerek Eren'e seslendi.

Eren, hiç konuşmadan kafasını çevirdi. "Ne getirdin?" dercesine bir bakış attı. Diğerleri de Emris'e bakıyordu.

Emris, "Arabada," diye karşılık verdi, "hadi kalkın."

Emris'in yönlendirmesiyle herkes ayaklandı. Arabaya doğru yaklaştılar.

Sedat, arabaya yaklaştıklarında kumandanın bagaj düğmesine bastı. Bagaj kilidi açıldı.

Diğerleri bagajın etrafında bir çember yaparken, Emris bagaj kapısını açtı. Bagajdan, kraft kâğıdına sarılmış ve etrafı sarı renkli iple düğümlenmiş bir paket çıkardı.

"Bunu senin için getirmiştim. İsviçre'den."

Eren, konuşmadan pakete uzandı.

Herkes paketin içinde ne olduğunu merak ediyordu.

Emris, "Los Angeles'ta Arden'in fotoğraflarından birisini gizlice cebine koyduğunu biliyorum," dedi, "fotoğrafta Arden'in ne çizdiğini merak ettiğini de..."

Eren, paketin ipliklerini düğüm bölgelerinden çözdü. İplikler çözüldükten sonra kâğıdı ucundan yırttı. İçinden bir tablo çıktı.

"Arden'in o fotoğrafta ne çizdiğini bilmiyorum ama son çizdiği tabloyu sana getirdim."

Eren kâğıdı tamamen çıkardı. Tabloyu doğrultup baktı.

Tabloda Beyaz Ev'in resmi vardı. İhtişamlı kuleleri yine hiçbir şeye aldırış etmeden tüm heybetiyle gökyüzüne doğru uzanıyordu. Arden, son tablosunda Beyaz Ev'i çizmişti. Çizimin altında ise turkuaz renkle düşülmüş bir not ve bir imza vardı.

Maybe in another life...

(Belki başka bir hayatta...)

Arden.

Eren, tabloya uzun uzun baktı. Özellikle de Arden'in imzasına. Daha sonra hiç konuşmadan Beyaz Ev'in merdivenlerine yöneldi. Diğerleri peşinden gelecek gibi olunca arkasını döndü ve parmağıyla gelmeyin diye işaret etti.

Tabloya bakarak Beyaz Ev'den içeri girdi. Basamaklara yöneldi. Sessiz ve sakin adımlarla basamakları tırmandı. Son kata kadar.

Çatı katına gelince duraksadı. Nefesi tıkandı. Derin bir iç geçiriş ve soluklanmanın ardından kapıyı araladı. Arden'den kalma kan lekelerinin bulunduğu noktaya kadar yürüdü. Yere çöktü.

Tabloyu duvara asmak yerine, dolabın çaprazındaki kan lekelerine en yakın noktada dik bir şekilde ahşap zemine bıraktı. Arkasını duvara yasladı. Tabloya baktı ve kendi kendine mırıldanmaya başladı.

"Tüm hikâye bodrum katında başladı, çatı katında bitti."

22 YIL SONRA

Eren, yirmi iki yıl önce ayrıldığı İstanbul'a geri dönmüştü. Havaalanından bindiği taksi Beyaz Ev'in önünde durdu. Arabadan önce kızını, sonra oğlunu indirdi.

Beyaz Ev'in bahçesine çocuklarıyla birlikte girdikten sonra duraksadı. Derin bir nefes alıp Beyaz Ev'e ön cephesinden baktı. Ev aynı ihtişamını koruyordu.

Omuzlarında büyük bir yük hissetti. Kalbinin atışları hızlandı.

İki eliyle tuttuğu oğlu ve kızı eve girmek için babalarını çekiştiriyorlardı. Onların çekiştirmelerine dayanamadı ve kapıya doğru yöneldi.

Kapıya vardığında birisi kapıyı açtı. Genç, orta yaşlarda bir adamdı. Evin kâhyası ya da temizlik görevlisi gibiydi. Eren'e ve çocuklarına baktıktan sonra, "Kimsiniz? Kimin için gelmiştiniz?" diye sordu.

Eren, adamın gözlerinin içine baktı. Halil'i hatırladı. İçinde bir yerlerde burukluk hissetti.

"Ben Eren."

Adam, Eren ismini duyunca kapıyı sonuna kadar araladı.

"Hoş geldiniz."

Eren, "Hoş bulduk," dedi ve mırıldanarak ekledi: "Çok sevdiğim birisinin cenazesi için geldim, eve de uğramak istedim."

Başka hiçbir şey konuşmadı. Çocuklarıyla birlikte kapıdan geçti. Girişte sarmal şeklindeki yılan heykelini gördü. Hemen sağında, dedesinin devasa tablosunu...

İçeri girdikten sonra çocukları kendisini çekiştirmeye devam ettiler. Ellerini bıraktı. Çocuklar koridorlarda koşturmaya başladılar.

Eren, Beyaz Ev'in boş koridorlarında biraz yürüdü. Beyaz Ev'in kokusunu bir kez daha içine çekti. Eskisi gibi değildi. Bir zamanlar yuva dediği duvarların arasında dolanırken kalbinin sızladığını hissetti. Gözleri doldu. Hiçbir şeyi unutmamıştı. Unutamamıştı. Tüm yaşanmışlıklar aklına geldi... Ve yaşanamadan solup giden, hayal olan günler...

Evin içi rutubet kokuyordu. Boştu. Anlamsızdı. Bazı odaların kapıları kapalıydı bazıları ise açıktı. İçerideki eşyaların üzerleri beyaz örtüler ile örtülmüştü. Aynı anıları gibi unutulup gitmişti. Beyaz Ev sanki çökmüştü. Yaşlıydı. Yorgundu. Yalnızdı. Eren'in attığı her adımda içten içe ağlıyor, acı çekiyor gibiydi. Gözlerini tavana çevirdi. Daha sonra merdivenlere yöneldi. Birinci kat, ikinci kat, üçüncü kat...

Son basamakları döndüğünde çatı katının, o korkunç gecenin yaşandığı kulenin kapısı göründü. Her basamakta kalp atışları hızlanarak kapıya doğru yöneldi.

Kapıyı açıp içeri girdi. Çatı katında hiçbir şey değişmemişti. Seneler önce bıraktığı gibiydi.

Odanın tam ortasına kadar yürüdü. Yıllar önce bıraktığı tabloyu gördü. Tabloya uzun uzun baktı. Etrafında tam tur

attıktan sonra bakışlarını tavana dikti. Arden'in gözleri kapanmadan önce baktığı son şeye baktı...

Bir süre bakındıktan sonra kafasını indirdi. Bu esnada hafif bir rüzgâr esti. Rüzgâr öyle bir esmişti ki önce saçlarını, sonra yanaklarını, en son da dudaklarını okşar gibi...

Beyaz Ev sanki canlanmış ve yıllar sonra dönmesine mutlu olmuş gibiydi. Huzur veren bir esintiyi armağan ediyordu.

Yüzünde bir tebessüm oluştu. İrkildi. Tüyleri diken diken oldu.

Rüzgârın sahibini hissetmişti sanki.

Yeniden tebessüm etti ve sanki karşısında birisi varmışçasına mırıldandı.

"Belki başka bir hayatta... Belki de bu hayatta..."

SON

Korku hikâyelerinin başarılı anlatıcısı ve araştırmacısı Işıl Işık'tan, her sayfası merak ve heyecan dolu bir polisiye roman serisi sizleri bekliyor.

Korkularınızla yüzleşmeye ve gizemli olayları çözmeye hazır mısınız?

YEDİVEREN

IŞIL IŞIK

ÇATI KATI

TÜNELDEN ÖNCEKİ BEYAZ EV

Tüm ülkenin gündemine oturan ve büyük sırlarla dolu Beyaz Ev soruşturmasını yürüten Başkomiser Emris, kendisine ulaşan yeni delillerin ardından araştırmayı derinleştirmeye başlar ve İnterpol'ün desteğiyle yurt dışına taşır. Beyaz Ev'in yeni sahibi Eren ve daha önce Beyaz Ev ile bağlantılı cinayetleri çözen Atlas, Demir, Ala üçlüsünün de dâhil olduğu özel bir ekip kurar.

Daha önce ortadan kaybolan Arden'i bulmak, soruşturmanın devamı ve uluslararası suç örgütünün deşifre edilmesi için kilit rol oynamaktadır. Ancak Arden'den hiçbir iz yoktur. Başkomiser Emris, Arden'i bulmak için uğraşırken; Eren için ise eski sevgilisi Arden'e yaklaşmak kendi içinde büyük iç çatışmalara neden olacaktır.

Tünelden Önceki Beyaz Ev serisinin başarılı yazarı Işıl Işık'tan her bölümünde ayrı bir heyecan ve merak duyacağınız bir polisiye roman... Beyaz Ev üçlemesinin final kitabı Çatı Katı isimli romanla, hikâye sona yaklaşırken kendinizi bir yandan soluk soluğa bir uluslararası soruşturmanın içinde bulacak, öte yandan Beyaz Ev'deki yeni gizemli olaylarla korku ve gerilimi iliklerinize kadar hissetmeye devam edeceksiniz

/yediverenyayinlar
/yediverenyayinlari
/yediveren yayin
/yediveren.com.tr

ISBN: 978-605-269-709-4
9 786052 693094